DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

18

Gözlerim kapının aniden vurulmasıyla açıldı. Yön duygumu kaybetmiş halde hızla doğruldum. Yatak odamın penceresinden süzülen güneş ışıklarına bakılırsa artık sabah değil, öğlendi. Tenim terden ıslaktı, çarşaflar bacaklarıma dolanmıştı. Baş ucu komodinimin üzerinde, yan devrilmiş boş şişe duruyordu.

Hafızam hızla canlandı.

Şişenin kapağını açmak için kendimi odama zor atmıştım. Kapağı bir kenara fırlatıp içeceği saniyeler içinde tüketmiştim. Sıvı gırtlağımı tıkarken, boğulur gibi hissederek öksürüp tıksırmıştım ama ne kadar çabuk içersem o kadar çabuk geçeceğini biliyordum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir adrenalin hücumunun bütün içimi kapladığını ve duyularımı canlandırdığını fark etmiştim. Dışarı koşmak, zıplayıp atlayarak ve yoluma çıkan her şeyden kaçınarak bedenimi son raddeye kadar zorlama isteğiyle dolmuştum. Uçmak gibi ama çok daha iyisiydi.

Ve sonra bu isteğin parlaması kadar büyük bir hızla çökmüştüm. Yatağa düşüşümü hatırlamıyordum bile.

Annem kapıdan, "Uyan artık, uykucu," diye seslendi. "Hafta sonu olduğunu biliyorum ama bütün günü uyuyarak tüketme. Saat on biri çoktan geçti."

On bir mi? *Dört* saattir baygın olabilir miydim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hemen geliyorum," diye cevap verirken, bedenim şeytan hilesinin yan etkisi olması gereken bir şey yüzünden titriyordu. Çok fazla sıvıyı çok hızlı tüketmiştim. Vücudumun bu kadar uzun süre bilinç dışı kalmasını ve içimde zonklayan o farklı ve gergin hissi ancak bu izah edebilirdi.

Şeytan hilesini Dante'den çaldığıma inanamıyordum. Daha kötüsü, içtiğime inanamıyordum. Kendimden utanıyordum. Düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım ama işe nereden başlayacağımı bilemiyordum. Dante'ye nasıl söyleyebilirdim? Zaten bir insan soylu kadar çelimsiz olduğumu düşünüyordu ve iştahımı kontrol edememem onu sadece haklı kılardı.

Ondan istemem yeterliydi ama çalmaktan *keyif aldığımı* idrak etmem beni telaşlandırmıştı. Kötü bir şey yapmanın ve çaktırmadan sıvışmanın kendince bir hazzı vardı. Tıpkı şeytan hilesinden aşırı miktarda tüketmenin ve hepsini hemen ve paylara ayırmadan içmenin de bir hazzı olduğu gibi.

Bu berbat düşüncelere nasıl kapılmıştım? Kendime bu şekilde davranma özgürlüğünü nasıl vermiştim? Bu, ben değildim.

Bu sabahın şeytan hilesini son kullanışım olacağına yemin ederek, şişeyi çöp sepetinin dibine gömdüm ve bu olayı zihnimden silmeye çalıştım.

Bu saatte kahvaltımı tek başıma edeceğimi zannederken Marcie'yi mutfak masasının başında bir telefon listesinin üstünden geçerken buldum. "Bütün sabah insanları Cadılar Günü partisine davet ettim," diye açıkladı. "İstediğin anda sen de katılabilirsin."

"Davetiyeleri postayla göndereceğini sanmıştım."

"Fazla zamanım yok. Parti perşembe."

"Hafta içi mi? Cuma gecesi çuvala mı girdi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Futbol maçı." Yüzüm şaşkınlığımı ele vermiş olmalıydı çünkü açıklamaya girişti. "Arkadaşlarımın tamamı ya maçta oynuyor ya da amigoluk yapıyor olacak. Ayrıca deplasman maçı olduğu için maçtan sonra da davet edemeyiz."

Hafta içi parti verdiğimize inanamayarak, "Ya cumartesi?" dedim. Annem asla kabul etmezdi. Gerçi bugünlerde Marcie onu her şeye ikna etmenin bir yolunu buluyordu.

Son noktayı koyan bir tonlamayla, "Cumartesi annemle babamın evlilik yıldönümüydü. Cumartesi yapmıyoruz," dedi ve telefon listesini önüme itti. "Bütün işi ben yapıyorum ve gerçekten sinirlerim bozulmaya başladı."

"Ben partiyle alakam olsun istemiyorum," diye hatırlattım.

"Kavalyen olmadığı için huysuzluk ediyorsun."

Haklıydı. Kavalyem yoktu. Patch'i getirmekten bahsetmiştim ama bunun için, dün gece Blakely'yle buluşmasını affetmem gerekecekti. Olanlar hafızamda hızla canlanıverdi. Dün geceki uykum, bu sabah Dante'yle yaptığım antrenman ve sonrasında saatler boyunca baygın yatmam arasında telefonumdaki mesajları kontrol etmeyi tamamen unutmuştum.

Kapı zili çalınca, Marcie ayağa fırladı. "Ben bakarım."

Ona, "Burada yaşıyormuşsun gibi davranmaktan vazgeç!" diye bağırmak istedim ama yanından sıkışarak geçtim ve basamakları ikişer ikişer çıkarak odama gittim. Çantam dolap kapağında asılıydı; telefonumu bulana dek içini dışına çıkardım.

Derin bir nefes aldım. Hiç mesaj yoktu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama endişelenmem gerekip gerekmediğinden de emin değildim. Ya Blakely, Patch'e pusu kurmuşsa? Ya da sessizliğinin tek nedeni dün gece kötü ayrılmamızsa? Kızdığım zaman yalnız kalmak isterdim ve Patch bunu iyi bilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona hızlı bir mesaj gönderdim. [illegible]

Alt kattan, Marcie'nin hararetli bir tartışmaya girdiğini duyabiliyordum. "Gidip çağıracağımı söyledim. Burada beklemelisin. Hey! Davet edilmeden içeri dalamazsın!"

Vee, "Kim demiş?" diye çıkıştı ve hemen ardından merdivenlerden çıktığını duydum.

İkisiyle odamın önündeki holde karşılaştım. "Neler oluyor?"

"Şişko arkadaşın davet edilmeden, dirsek darbeleriyle içeri daldı," dedi Marcie.

"Sisko inek, buranın sahibi oymuş gibi davranıyor," dedi Vee. "Burada ne işi var?"

Marcie, "Ben artık burada yaşıyorum," dedi.

Vee bir kahkaha attı. Marcie'ye parmağını sallayarak, "Komik olmaya bayılıyorsun, değil mi?" dedi.

Marcie çenesini havaya kaldırdı. "Burada yaşıyorum. Durma Nora'ya sor."

Vee bana bakınca iç geçirdim. "Sadece geçici bir süreliğine."

Vee görünmez bir yumruk yemiş gibi topuklarının üstünde sallandı. "Marcie? Burada mı yaşıyor? Herkes aklını kaçırmış gibi hisseden bir tek ben miyim?"

"Annemin fikriydi," dedim.

Marcie, "Fikir benim ve annemindi ama Bayan Grey de kabul etti," diye düzeltti.

Vee daha fazla soru soramadan, onu dirseğinden tutup yatak odama çektim. Marcie de öne doğru bir hamle yaptı ama kapıyı suratına kapattım. Medeni olmak için elimden geleni yapıyordum ama onu Vee'yle özel bir konuşmaya dâhil etmek, nezaket fikrini fazla ileri götürmek demekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Vee sesini alçaltmaya bile zahmet etmeden, "Gerçekte neden burada?" diye sordu.

"Uzun hikâye. Kısaca... burada ne aradığını ben de bilmiyorum." Kaçamak ama aynı zamanda dürüst bir cevaptı. Marcie'nin burada ne aradığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Annem Hank'in metresiydi, ben aşk çocuklarıydım ve aslında Marcie'nin bizimle hiçbir alakasının olmasını istememesi daha akla yatkındı.

"Tanrım, her şey açıklığa kavuştu," dedi Vee.

Dikkatini dağıtma zamanı gelmişti. "Marcie burada, çiftlik evinde bir Cadılar Bayramı partisi veriyor. Kavalye ve kostüm şart. Tema, tarihteki ünlü çiftler."

Vee olaya şüpheyle yaklaşarak, "Ve?" dedi.

"Marcie, Scott'ı ilk kendisinin kaptığını iddia ediyor."

Vee gözlerini kıstı. "Emin ol, öyledir."

"Marcie ona teklif etti ama Scott söz vermişe benzemiyordu."

Vee parmaklarını çıtlattı. "Çok geç olmadan biraz Vee sihri konuşturmanın zamanı geldi."

Cep telefonum kısa mesaj uyarısıyla çınladı. Patch'in mesajı, PANZEHRİ ALDIM. BULUŞMAMIZ GEREK, diyordu.

İyiydi. Omuzlarımdaki gerginlik çözülmüştü.

Telefonumu dikkat çekmeden cebime attım ve Vee'ye, "Annem için kuru temizlemeye uğramam ve kütüphaneden aldığım kitapları iade etmem gerek," dedim. "Ama daha sonra size uğrayabilirim."

"Ve Scott'ı o fahişeden nasıl çalacağımızın planını yaparız."

Vee'den beş dakika sonra yola çıkmak için bekleyerek, Volkswagen'imi araç yolundan çıkardım.

Patch'e, ÇİFTLİK EVİNDEN ŞİMDİ ÇIKIYORUM, diye mesaj attım. NEREDESİN?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EVE GİDİYORUM, diye cevapladı.

ORADA GÖRÜŞÜRÜZ.

Casco Körfezi'ne giderken, kendimi Patch'e söyleyeceğim şeyleri kurmaya öylesine kaptırmıştım ki göz kamaştırıcı sonbahar manzarasını neredeyse algılamıyordum bile. Güneşin altında parıldayan koyu maviliğin, dik kayalıklara çarpan ve köpüren dalgaların bile tam anlamıyla farkında değildim. Patch'in evinin önüne park edip içeri girdim. Önce ben gelmiştim; düşüncelerimi son bir kez toplamak için balkona çıktım.

Hava serin ve tuzdan yapış yapıştı. Sadece ürpertecek kadar bir esinti vardı; öfkemi ve can yakan ihanet hissini yatıştırmasını umdum. Patch'in güvenliğimi hep göz önünde tutmasını takdir ediyor, endişesinden etkileniyordum ve benim için her şeyi göze alacak bir erkek arkadaşa sahip olma şansıma nankörlük etmek istemiyordum ama anlaşma anlaşmaydı. Takım olarak hareket etmek konusunda anlaşmıştık ve o güvenimi yok saymıştı.

Garaj kapısının kayarak açıldığını ve Patch'in motorunun içeri girdiğini duydum. Birkaç saniye sonra, oturma odasında belirdi. Mesafesini korusa da gözleri hep üstümdeydi. Saçları rüzgârdan karışmıştı ve çenesinde yeni çıkan sakalların karaltısı vardı. Üzerinde onu son gördüğümde giydiği kıyafetler vardı; geceyi dışarda geçirdiğini anladım.

"Yoğun bir gece miydi?" diye sordum.

"Aklımda çok şey vardı."

"Blakely nasıl?" sorusunu, onu affetmediğimi ya da olanları unutmadığımı gösterecek bir güceniklikle sordum.

"İlişkimizi gizli tutacağına yemin etti." Duraksadı. "Ve bana panzehri verdi."

"Mesajında da yazmıştın."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Patch iç geçirerek elini saçlarının arasına soktu. "Yani böyle mi olacak? Kızdığını anlıyorum ama bir anlığına olayları benim açımdan görmen mümkün mü? Blakely yalnız gitmemi istedi ve yanımda seninle görünürsem ne tepki vereceğine güvenemedim. Risk almaya karşı değilim ama şans açıkça karşımda olduğunda değil. Bu defa o daha güçlü konumdaydı."

"Takım olduğumuza söz vermiştin."

"Aynı zamanda seni korumak için her şeyi yapacağıma da yemin etmiştim. Senin için en iyisini istiyorum. Bu kadar basit, Melek."

"İdareyi sürekli ele alıp benim iyiliğim için olduğunu iddia edemezsin."

"İyi olduğundan emin olmak benim için senin isteklerinden daha önemli. Kavga etmek istemiyorum ama beni kötü adam olarak görmeyi kafaya koyduysan, öyle olsun. Seni kaybetmekten iyidir." Omuz silkti.

Küstahlığı karşısında ağzım açık kaldı. Gözlerimi kıstım. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Yalan söylediğimi hiç gördün mü? Hele sana olan hislerim konusunda?"

Kanepedeki çantamı kaptım. "Unut gitsin. Gidiyorum."

"Nasıl istersen. Ama panzehri içene kadar bu evden dışarıya adım atamazsın." Sözünü kanıtlamak ister gibi, kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı.

Ona dik dik bakarak, "Panzehir pekâlâ zehir olabilir," dedim.

Kafasını salladı. "Dabria analiz etti. Temiz."

Dişlerimi sıktım. Öfkemi kontrol etmem artık mümkün değildi. "Dabria'yı yanında götürdün, değil mi? Sanırım bu artık ikinizin bir takım olduğunuz anlamına geliyor," diye çıkıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | https://rantey.org

"Blakely'yi telaşlandırmayacak kadar uzakta ama geleceğine dair bilgileri okuyabileceği kadar yakında durdu. Orada, panzehir konusunda iş çevirdiğine dair en ufak bir iz bulamadı. Blakely dürüst bir değiş tokuş yaptı. Panzehir temiz."

Köpürerek, "Olayları benim açımdan görmeyi neden deneyemiyorsun?" dedim. "Erkek arkadaşımın eski sevgilisiyle yan yana çalışmasına tahammül etmem gerekiyor. Dabria sana hâlâ âşık ve bunu sen de biliyorsun!"

Patch bakışlarını benden bir an bile ayırmıyordu. "Ve ben de sana âşığım. Mantıksız, kıskanç ve dediğim dedik olduğun zamanlarda bile. Dabria Nefillerin zihniyle oynamak, onları yakalamak ve genel olarak Nefillerle savaşmak konusunda ciddi anlamda daha fazla tecrübeye sahip. Eninde sonunda bana güvenmeye başlaman gerekecek. Çok fazla müttefikimiz yok, bu yüzden bulabildiğimiz her tür yardımı kullanmak zorundayız. Dabria katkı sağladığı sürece, onu yanımda tutmaya niyetliyim."

Yumruklarımı öylesine sıkmıştım ki tırnaklarımın tenimi parçalama tehlikesiyle karşı karşıyaydım. "Başka bir deyişle, ben takım arkadaşın olacak kadar iyi değilim. Dabria'nın aksine benim özel güçlerim yok."

"Hiç alakası yok. Bu konuyu konuşmuştuk: Ona bir şey olması halinde bunu talihsizlik saymam. Diğer yandan, sana bir şey olursa..."

"Evet, eylemlerin her şeyi ortaya koyuyor." Kırgın, öfkeli ve Patch'e beni hafife aldığını göstermekte kararlıydım ve bütün bunlar bir sonraki şaşırtıcı açıklamama temel oluşturdu. "Kovulmuş meleklerle savaşlarında Nefiller ordusuna liderlik yapacağım. Yapılacak en doğru şey bu. Baş meleklerle daha sonra uğraşırım. Ya onlardan kurkarak yaşarım ya da Nefiller için en doğrusu olduğunu bildiğim şeyi yaparım. Tek bir Nefil'in daha bağlılık yemini etmesini istemiyorum. Kararımı verdim. Bu yüzden sakın beni caydırma zahmetine girme."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantezy.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dante'yle yaptığımız antrenmanları düşündüm. Zihin oyunlarında ne kadar yetenekli olduğumu düşündüğünü. Patch'in ne kadar ilerleme kaydettiğim konusunda en ufak bir fikri yoktu. Hayal dahi edemeyeceğim kadar hızlı, güçlü ve kuvvetliydim. Ayrıca son aylarda onun dünyasında ayaklarımın üstünde durabilmemi sağlayacak kadar çok şey yaşamıştım. *Bizim* dünyamızda. Patch hoşlanmasa da, nasıl bir işe giriştiğimi biliyordum.

"Blakely'yle buluşmama engel olmuş olabilirsin ama savaşın çıkmasını engelleyemezsin," dedim. Ölümcül ve devasa bir çatışmanın kıyısındaydık. Bunu güzel göstermeye çalışmayacağım gibi, görmezden gelmeye de niyetim yoktu. Savaşmaya hazırdım. Nefillerin özgürlüğü için. Kendi özgürlüğüm için.

Patch usulca, "Buna hazır olduğunu sanıyorsun," dedi. "Savaşa atılmak ve onu ilk elden görmek bambaşka bir şeydir. Cesaretine hayranım, Melek ama bu işe sonuçları tam olarak tartmadan girdiğini söylerken dürüst davranıyorum."

"Bu işi enine boyuna düşünmediğimi mi sanıyorsun? Hank'in ordusuna liderlik etmek zorunda olan benim. Sayısız geceyi uykusuz ve enine boyuna düşünerek geçirdim."

"Orduya liderlik etmek konusunu anlıyorum ama kimse savaşmak konusunda bir şey söylemedi. Yeminini zarar görmeden de tutabilirsin. En ölümcül görevleri başkasına devret. Ordun bunun için var. *Ben* bunun için varım."

Bu tartışma beni sinirlendirmeye başlıyordu. "Beni sürekli koruyamazsın, Patch. Düşünceni takdir ediyorum ama ben artık bir Nefil'im. Ölümsüzüm ve korumana daha az ihtiyaç duyuyorum. Kovulmuş meleklerin, baş meleklerin ve Nefillerin hedefiyim ve bu konuda elimden bir şey gelmiyor. Savaşmayı öğrenmek dışında."

Gözleri berrak, sesi sabitti ama bu serinkanlı görüntünün altında yatan hüznü hissetmiştim. "Sen güçlü bir kızsın ve benimsin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama güç her zaman kaba kuvvet demek değildir. Savaşçı olmak için birilerinin canına okuman gerekmez. Şiddet güce denk değildir. Orduna liderlik et. Bütün bunların daha iyi bir çözümü var. Savaş hiçbir şeyi çözmeyecek, iki dünyayı birbirinden tamamen ayıracak ve insan soylular da dâhil olmak üzere kayıplar verilecek. Bu savaşın kahramanca bir yanı yok. Senin ya da benim daha önce hiç görmediğimiz bir yıkıma neden olacak."

Yutkundum. Patch neden hep çelişkilerimi daha da güçlendiren şeyler söylüyordu ki? Bunları içtenlikle mi söylüyordu yoksa beni savaş alanından uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Niyetlerine güvenmek istiyordum. Şiddet her zaman çözüm değildi. Aslında çoğu zaman değildi. Bunu biliyordum ama Dante'nin bakış açısını da anlıyordum. Karşı koymam gerekiyordu. Güçsüz görünürsem, bu sırtıma daha büyük bir hedef tahtasının asılmasından başka bir işe yaramazdı. Zorlu olduğumu ve misilleme yapacağımı göstermem şarttı. Yakın gelecekte fiziksel güç, karakter gücünden daha önemli görünüyordu.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve sıkıcı bir ağrı gibi baş göstermiş olan endişemi gidermeye çalıştım. "Bunu şu anda konuşmak istemiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Zor bir sabah geçirdim ve bu meseleyle kendimi daha iyi hissettiğimde uğraşacağım."

Patch ikna olmuşa benzemiyordu ama konu hakkında daha fazla konuşmadı.

Bitkin bir sesle, "Seni daha sonra ararım," dedim.

Cebinden içinde süt beyazı bir sıvının olduğu bir ilaç şişesi çıkarıp bana uzattı. "Panzehir."

Kendimi tartışmamıza o kadar kaptırmıştım ki panzehri tamamen unutmuştum. Şişeyi şüpheyle süzdüm.

"Blakely'ye seni yaraladığı bıçağın, şu ana dek geliştirdiği en güçlü prototip olduğunu söyletmeyi başardım. Bünyene, Dante'nin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

içeceğindekinin yirmi katı şeytan hilesi zerk etmiş. Bu yüzden panzehre ihtiyacın var. İçmezsen şeytan hilesine, kırılmaz bir bağımlılık geliştireceksin. Yüksek dozda alınınca belli şeytan hilesi türleri seni içten içe çürütebilirmiş. Diğer öldürücü ilaçlar gibi beynini süngere dönüştürebilirmiş."

Patch'in sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu sabah şeytan hilesine karşı doymak bilmeyen bir iştahla uyanmamın sebebi Blakely'nin ona yemekten, içmekten ve hatta nefes almaktan bile daha çok istek duymama neden olması mıydı?

Her gün o açlıkla kıvranarak uyanma düşüncesi damarlarıma korkunç bir utanç hissinin yayılmasına neden olmuştu. Riskin ne kadar büyük olduğunu fark edememiştim. Beklenmedik bir şekilde kendimi panzehri aldığı için Patch'e minnet duyarken buldum. O önüne geçilmez ihtiyacı bir daha hissetmemek için ne gerekiyorsa yapardım.

Şişenin tıpasını açtım. "Bu şeyi içmeden önce bilmem gereken başka bir şey var mı?" Şişeyi burnumun dibinde dolaştırdım. Kokusuzdu.

"Son yirmi dört saatte vücuduna şeytan hilesi girdiyse işe yaramazmış ama bu kısmı sorun değil. Blakely seni bıçaklayalı bir günden fazla oldu."

Durduğumda, şişe ağzıma sadece birkaç santim mesafedeydi. Daha bu sabah koca bir şişe şeytan hilesi tüketmiştim. Panzehri şimdi alırsam hiçbir işe yaramazdı. Şeytan hilesine bağımlılığım sürerdi.

"Burnunu tıka, başını arkaya yatır. Tadı şeytan hilesinden daha kötü olamaz," dedi Patch.

Patch'e Dante'den çaldığım şişeden bahsetmek istedim. Kendimi açıklamak. Beni suçlamazdı. Bu Blakely'nin kabahatiydi. Nedeni şeytan hilesiydi. Koca bir şişeyi mideye indirmiştim ve ihtiyaç gözümü kararttığı için fazla seçeneğim yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her şeyi itiraf etmek üzere ağzımı açtım ama bir şey beni durdurdu. İçime yerleşmiş derin, karanlık bir ses, şeytan hilesinden kurtulmak istemediğimi söylüyordu. Henüz değil. Beraberinde getirdiği kudreti kaybedemezdim; hele savaşın kıyısındayken. O güçleri her ihtimale karşılık yakınımda tutmalıydım. Mesele şeytan hilesi değildi. Kendimi korumaktı.

İşte o anda korkunç istek tekrar başladı. Tenimi yakıyor, ağzımı sulandırıyor ve açlıkla sarsılmama neden oluyordu. Duyguları bir kenara ittim ve bunu yapabildiğim için kendimle gurur duydum. Bu sabahki gibi teslim olmayacaktım. Şeytan hilesini sadece gerçekten çok ihtiyaç duyduğumda çalıp içecektim ve panzehri, alışkanlığı istediğim anda kırabilmek için her zaman yanımda taşıyacaktım. Kendi şartlarıma göre... Bu meselede bir seçme hakkım olmalıydı. Kontrol bendeydi.

Sonra hayal dahi etmeyeceğim bir şey yaptım. Dürtü bilincime saldırdı ve düşünmeden hareket ettim. Gözlerimi kısacık birkaç saniye için Patch'inkilere kilitledim ve bütün zihin enerjimi toplayarak, içimde dizginlerinden boşanmış büyük ve doğal bir güç gibi esnemesine izin vererek zihin oyunuyla panzehri içtiğimi sanmasını sağladım.

Zihnine, *Nora panzehiri içti*, diye fısıldarken, yanına yalanımı destekleyen bir görüntü yerleştirdim. *Son damlasına kadar.*

Sonra da şişeyi cebime yerleştirdim. Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

19

Patch'in evinden, midemdeki kısmen suçluluk, kısmen mide bulantısına benzeyen şiddetli açlık duygusuyla savaşarak çıktım. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Ya da gözümün böyle döndüğü bir anı.

Midem açlık sancılarıyla âdeta kasılıyordu. Sancılar o kadar keskindi ki direksiyon başında neredeyse iki büklüm olmuştum. Bir avuç çivi yutmuşum ve çiviler midemi deliyormuş gibiydi. Organlarım büzüşüyormuş gibi tuhaf bir his yaşıyordum. Hemen arkasından, içime korku salan, acaba vücudum beslenmek için kendi kendini mi yiyecek sorusu geldi.

Ama ihtiyaç duyduğum yemek değildi.

Kenara çekip Scott'ı aradım. "Dante'nin adresine ihtiyacım var."

"Evine hiç gitmedin mi? Sen kız arkadaşı değil misin?"

Konuyu dağıtması sinirimi bozuyordu. Dante'nin adresine ihtiyacım vardı ve sohbet edecek zamanım yoktu. "Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Tarifi mesajla atarım. Bir sorun mu var? Sesin gergin geliyor. Birkaç gündür böyle."

"Ben iyiyim," dedim ve telefonu kapatıp koltuğa yığıldım. Dudağımın üstü boncuk boncuk terlemişti. Direksiyonu sıkıca tuttum

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve gırtlağıma yapışıp beni âdeta sarsan yoğ
çalıştım. Düşüncelerim tek bir kelimeye mıhlanmıştı: Şeytan hilesi.
Bu ayartıcı isteği bastırmaya çalıştım. Şeytan hilesinden bu sabah
içmiştim. Koca bir şişe. Bu isteği yenebilirdim. Şeytan hilesine ne
zaman ihtiyaç duyacağıma ben karar verecektim. Ne zaman ve ne
kadar ihtiyaç duyduğuma.

İğne gibi batan ter taneleri sırtıma da ulaşmıştı ve tişörtümün altından minik oluklar halinde ter süzülüyordu. Bacaklarımın ısınan ve ter içinde kalan üst kısmı koltuk minderlerine yapışmış gibiydi. Ekim ayında olmamıza rağmen klimayı sonuna kadar açtım.

Direksiyonu yola kırdım ama yanımdan geçen bir aracın kornasıyla ani fren yapmak zorunda kaldım. Beyaz bir minivan yanımdan hızla geçip gitti; şoförü bana camdan bir el hareketi çekti.

Kendi kendime, *toparlan*, dedim. *Dikkatini topla.*

Zihnimi arındıran birkaç derin nefesin ardından, Dante'nin evinin tarifini cep telefonuma girdim. Haritayı inceledim, alayı bir gülüşün ardından bir U dönüşü yaptım. Görünüşe bakılırsa Dante, Patch'in evine beş kilometreden kısa bir mesafede oturuyordu.

On dakika sonra, gür ağaçların üzerini kapladığı yoldan geçmiş taş bir köprüyü arkada bırakıp Volkswagen'i, iki tarafına ağaçların sıralandığı eski moda, kavisli bir sokağa park etmiştim. Evler ağırlıklı olarak Victoria tarzı, dik ve yüksek çatılı, süslü püslü ve beyaz renkteydi. Hepsi gösterişli ve abartılıydı. Dante'nin yuvarlak parmaklılar, kuleler ve sivri bir çatıdan ibaret evini –Shore Yolu, 12 Numara'daki ev– hemen tanıdım. Kırmızıya boyalı kapının büyük, pirinç bir tokmağı vardı. Tokmağı es geçtim ve doğrudan zile uzanıp aralıksız bastım. Bir an önce açmazsa...

Dante kapıyı araladığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Burayı nasıl buldun?"

"Scott."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarını çattı. "İnsanların beklenmedik bir anda kapımda bitmesinden hoşlanmam. Çok fazla gelen giden şüphe uyandırıyor. Meraklı komşularım var."

"Önemliydi."

Çenesiyle yoldaki arabamı işaret etti. "Kullandığın o hurda yığını insanın göz zevkini bozuyor."

Zekice atışacak havada değildim. Şeytan hilesini sistemime hemen sokmazsam –sadece birkaç damla– dörtnala atan kalbim göğsümden fırlayacaktı. Şu anda bile kalbim gümbür gümbür atıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Son bir saati dik bir yokuştan yukarı koşarak geçirmiş de olabilirdim; o kadar gergindim.

"Fikrimi değiştirdim. Şeytan hilesi istiyorum," dedim. "Destek olarak." Ve ekledim: "Benden sayıca fazla düşmanla karşı karşıya kalmam ve ihtiyaç duymam ihtimaline karşılık." Akıl yürütme biçimimin kulağa uyduruk gelip gelmediğini anlayacak kadar odaklanamıyordum. Görüşüm kırmızı beneklerle kaplıydı. Fena halde alnımı silmek istiyordum ama dikkatimi aşırı terlememe çekmek de istemiyordum.

Dante bana tam olarak anlayamadığım, sorgulayıcı bir ifadeyle baktı ve beni içeri aldı. Holde durdum. Bakışlarım hızla tertemiz beyaz duvarlarda ve el yapımı oryantal halılarda dolaştı. Bir koridor arka taraftaki mutfağa açılıyordu. Salon solumda kalıyordu. Sağ tarafımda ise görüşümdeki beneklerle aynı kan kırmızısına boyalı bir yemek odası vardı. Görebildiğim kadarıyla, evdeki bütün mobilyalar antikaydı. Tavanda kristal taşlı bir avize asılıydı.

Hızla atan nabzım ve seğiren uzuvlarıma rağmen, "Hoş," demeyi başardım.

"Ev arkadaşlarımındı. Vasiyetlerinde bana bıraktılar."

"Ölmelerine üzüldüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dante yemek odasına girdi ve duvarların birindeki saman balyası tablosunu yana kaydırıp eski bir gizli kasayı ortaya çıkardı. Kodu girip kapağı açtı.

"Al bakalım. Yeni bir prototip. İnanılmaz konsantre, bu yüzden düşük dozlarda iç," diye uyardı. "İki şişe. Şimdi içmeye karar verirsen, iki hafta kadar idare eder."

Mavi şişeleri alırken ağzımın sulandığını gizlemeye çalışarak başımı salladım. "Dante, sana söylemek istediğim bir şey var. Nefilleri savaşta yöneteceğim. Bu yüzden bana iki şişeden fazla ayırabilirsen, çok makbule geçer." Dante'ye savaşa girme niyetimi açmayı kafaya koymuştum ama fazladan şeytan hilesi almayı umduğumu dile getirmeyi düşünmemiştim. Sinsi bir hamle gibi görünüyordu ama suçluluk hissetmeyecek kadar açtım.

Dante şaşırmış gibi, "Savaş mı?" diye tekrarladı. "Emin misin?"

"Üst düzey Nefillere, kovulmuş meleklere savaş açmak için plan yaptığımı söyleyebilirsin."

"Bu... harika bir haber." Dante elime bir şişe şeytan hilesi daha tutuştururken, şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. "Sana fikrini değiştirten ne oldu?"

"Kalbim bunun doğru olduğunu söylüyor," dedim çünkü kulağa iyi geliyordu. "Nefillere liderlik etmekle kalmıyorum. Ben bir Nefil'im."

Dante beni kapıya kadar geçirdi, Volkswagen'e kadar sakin adımlarla yürüyebilmek için bütün gücümü kullanmam gerekti. Vedamızı kısa tuttum, köşeyi döndüm ve hemen park edip şişenin kapağını çevirdim. Tam kafama dikmeye hazırlanırken, Patch'in zil tonu yerimden sıçramama ve mavi sıvıyı kucağıma sıçratmama neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıvı derhal buharlaştı ve sönmüş bir kibritten yükselen duman gibi havaya karıştı. Birkaç kıymetli damlayı ziyan etmiş olmama sinirlenerek kendi kendime sövdüm.

"Alo?" dedim. Kırmızı benekler görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Seni bir başka erkeğin evinde bulmak hiç hoşuma gitmiyor, Melek."

Hemen camdan dışarı, her iki yöne baktım. Şeytan hilesini koltuğumun altına ittim. "Neredesin?"

"Üç araba geride."

Gözlerim dikiz aynasına döndü. Patch kulağında telefonla motosikletinden indi ve bana doğru yürümeye başladı. Tişörtümün yakasıyla yüzümü kuruladım.

Canımı araladım. "Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum.

"Takip cihazı."

O şeyden nefret etmeye başlıyordum.

Patch kolunu arabamın tepesine yaslayıp öne eğildi. "Shore Yolu'nda kim yaşıyor?"

"O takip cihazı bayağı kesin sonuç alıyor."

"Ben sadece en iyi olanı satın alırım."

"Shore Yolu, 12 Numara'da Dante oturuyor." Araştırmasını çoktan yapmış gibi göründüğüne göre yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Seni başka bir erkeğin evinde bulmaktan hoşlanmıyorum ama onun evinde bulmaktan nefret ediyorum." Sesi yeterince sakindi ama bir açıklama istediği her halinden belliydi.

"Yarın sabah için egzersiz saatimizi doğrulamam gerekiyordu. Buralardaydım ve uğrayıp konuşurum diye düşündüm." Yalan ağzımdan o kadar kolay çıkmıştı ki. Tek istediğim Patch'ten kurtulmaktı. Cebimdeki şeytan hilesi tadıyla doluydu. Sabırsızlıkla yutkundum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Patch güneş gözlüğümü usulca burnumdan yukarı itti ve pencereden içeri eğilip beni öptü. "Pepper'ın şantajcısı hakkında bir iki ipucunun izini sürmeye gidiyorum. Yola çıkmadan önce benden istediğin bir şey var mı?"

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Neredeyse savunmaya geçer gibi, "Hangi konuda konuşmaya?" dedim. Şeytan hilesini biliyor olabilir miydi? Hayır, hayır. Mümkün değildi.

Beni kısa bir an süzdü. "Herhangi bir konuda."

Patch'in uzaklaşmasını bekledim ve obur yudumlar alarak kana kana içtim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

20

Perşembe akşamıyla birlikte çiftlik evi tam bir dönüşüm geçirmişti. Kırmızı, altın ve kestane rengi sonbahar yapraklarından yapılma çelenkler saçaklardan sallanıyordu. Kapının etrafını bir yığın kurumuş mısır koçanı çevreliyordu. Marcie, Maine civarındaki bütün balkabaklarını ve su kabaklarını satın almış gibiydi ve onları kaldırıma, araç girişine ve verandanın her santimetrekaresine dizmişti. Bir kısmı oyulup ürkütücü ifadelerinden mum ışığı süzülen insan suretli fenerlere dönüştürülmüştü. Kindar yanım, ona bir el işi dükkânının verandamıza kusmuş gibi göründüğünü söylemek istiyordu ama aslında iyi iş becermişti.

İçeride müzik setinden ürkütücü müzikler yükseliyordu. Mobilyaların her yanına kafatasları, yarasalar, örümcek ağları ve hayaletler saçılmıştı. Bahçede yeterince hakiki sisimiz yokmuş gibi, Marcie bir de kuru buz makinesi kiralamıştı.

Kollarımda iki kese kâğıdıyla mutfağa yürüdüm. "Ben geldim!" diye seslendim. "Plastik bardaklar, bir torba örümcek yüzüğü, iki torba buz ve biraz daha iskelet konfetisi. Tam istediğin gibi. Gazozlar hâlâ bagajda. Taşımama yardım etmeye gönüllü olan?"

Marcie kalçalarını kıvırtarak içeri girince ağzım açık kaldı. Üzerinde siyah naylon bir sütyen ve aynı renkte külotlu çoraptan başka bir şey yoktu. Kaburgaları sayılıyordu ve bacakları iki lolipop

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çubuğundan farksızdı. "Gazozları dolaba, buzu dondurucuya koy ve ikram kondisini yemek masasının üzerine serp ama yiyeceklerin üstüne gelmesin. Şimdilik bu kadar. Bir şeye ihtiyacım olması ihtimaline karşılık fazla uzaklaşma. Kostümümü tamamlamam gerek."

"İşte bu beni rahatlattı. Bir an için sadece bunları giymeyi planlıyorsun sandım."

Marcie kalasını eğdi. "Zaten öyle. Ben kedi kadınım. Saç bandıma keçe kulaklar yapıştırmam gerek, o kadar."

"Partiye sadece sütyen mi giyeceksin? Sütyen?"

"Bu bir büstiyer."

Ah, işte bu çok iyi olacaktı. Vee'nin yorumunu sabırsızlıkla bekliyordum. "Batman kim?"

"Robert Baxter."

"Bu, Scott seni ekti demek mi oluyor?" Bu aslında bir soru değildi. Amacım sepladığım biçağı son bir kez çevirmekti.

Marcie küçük omuzlarını kibirli bir tavırla kaldırdı. "Scott da kim?" dedi ve hızlı adımlarla üst kata çıktı.

Arkasından zafer dolu bir sesle, "Vee'yi sana tercih etti!" diye seslendim.

Marcie, "Umurumda değil," diye şakıdı. "Büyük olasılıkla onu sen zorlamışsındır. Senin söylediğin her şeyi yaptığı sır değil. Bu ay sona ermeden gazozları dolaba koy."

Göremese de dilimi çıkardım. "Biliyorsun, benim de hazırlanmam gerek!"

Saat yedide ilk misafirler geldi. Romeo ve Juliet, Kleopatra ve Marcus Antonyus, Elvis ve Priscilla. Hatta ön kapıdan bir ketçap ve hardal şişesi bile girdi. Ev sahipliği rolünü oynamayı Marcie'ye bırakıp mutfağa yürüdüm ve tabağımı baharatlı yumurta, kokteyl sosisleri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve şekerli mısırla doldurdum. Marcie'nin sonu gelmek bilmeyen parti öncesi emirleri yüzünden akşam yemeği yiyememiştim. Tabii bir de Dante'nin verdiği yeni şeytan hilesi formülü vardı. İçtikten sonra uzun saatler boyunca iştahımı kapatır gibiydi.

İçeceği paylara ayırmak konusunda iyi iş çıkarmıştım ve hâlâ birkaç gün daha yetecek içeceğim vardı. Yeni formülü ilk içmeye başladığımda yaşadığım gece terlemeleri, baş ağrıları ve umulmadık anlarda başlayan tuhaf seğirme hissi geçmiş gibiydi. Bunun bağımlılık tehlikesinin geçtiği anlamına geldiğinden emindim ve şeytan hilesini güvenli bir şekilde kullanmayı öğrenmiştim. Önemli olan, ölçülü tüketmekti. Blakely beni şeytan hilesine bağımlı kılmayı planlamış olabilirdi ama ben kendi sınırlarımı belirleyecek kadar güçlüydüm.

Şeytan hilesinin etkileri inanılmazdı. Zihinsel ve fiziksel olarak hiç bu kadar üstün hissetmemiştim. Zaman içinde bırakmam gerektiğini biliyordum ama Heşvan ve savaşın stres ile tehlikeleri üzerime üzerime gelirken, temkinli davrandığıma seviniyordum. Şüphe duyan Nefil askerlerimden saldıran olursa, bu kez hazırlıklı olacaktım.

Atıştırmalıklar ve bir kazandan servis edilen Sprite'la karnımı doyurduktan sonra, Vee ve Scott'a bakmak için dirseklerimle yolumu açarak oturma odasına geçtim. İçerisi loştu, herkes kostümlüydü ve kalabalığın içinde yüzleri seçmekte zorlanıyordum. Ayrıca misafir listesine göz atmıştım. Büyük kısmı Marcie'nin arkadaşlarından oluşuyordu.

"Kostümüne bayıldım ama senden kesinlikle şeytan olmaz."

Morticia Addams'a yan gözle baktım, kim olduğunu anlamaya-rak gözlerimi kıstım ve ardından gülümsedim. "Ah, selam, Bailey. Siyah saçlarınla seni az kalsın tanımayacaktım." Bailey matematik dersinde yanımda otururdu ve ortaokuldan beri arkadaştık. Ucunda küçük, kırmızı bir çatal olan şeytan kuyruğumu arkamda duran ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kazayla üzerine basıp duran çocuktan korumak için havaya kaldırdım. "Geldiğin için teşekkürler."

"Matematik ödevini bitirdin mi? Bugün Bay Huron'un anlattıklarının tek kelimesini anlamadım. Ne zaman tahtada bir problem anlatmaya yeltense, yarıda durup yazdıklarını sildi ve tekrar en baştan başladı. Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum."

"Evet, büyük olasılıkla yarın saatlerce o ödevle uğraşacağım."

Gözleri aydınlandı. "Belki yarın kütüphanede buluşup birlikte yaparız."

"Anneme okuldan sonra bodrumu temizleyeceğime söz verdim," diye geçiştirdim. İşin aslı son zamanlarda ödevler öncelik listemde birkaç basamak geri düşmüştü. Nefiller ve kovulmuş melekler arasındaki ürkütücü ateşkesin patlamasının an meselesi olmasından korkarken, okul için stres yapmak kolay olmuyordu. Kovulmuş melekler bir şeyler çeviriyordu ve ne olduğunu anlamak için çok şey verirdim.

Bailey hayal kırıklığına uğramış gibi, "Ah, belki bir dahaki sefere," dedi.

"Vee'yi gördün mü?"

"Henüz değil. Kim olarak gelecek?"

"Bir bebek bakıcısı. Erkek arkadaşı da Micheal Myers," diye açıkladım. "Onu görürsen aradığımı söyler misin?"

Oturma odasının diğer ucuna ulaşınca Marcie ve kavalyesi Robert Baxter'la burun buruna geldim.

Marcie otoriter bir tavırla, "Yiyecek durumu?" dedi.

"Annem hallediyor."

"Ya müzik?"

"Derrick Coleman DJ'lik yapıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantex.org

"Kalabalıkla ilgileniyor musun? Herkes eğleniyor mu?"

"Daha yeni tur attım." Sayılırdı.

Marcie beni eleştiren gözlerle süzdü. "Kavalyen kim?"

"Bir önemi var mı?"

"Yeni bir çocukla çıktığını duydum. Okula gitmiyormuş sanırım. Kim o?"

"Kimden duydun?" Sanırım Dante ve benimle ilgili söylentiler yayılmaya başlamıştı.

Alaycı bir tavırla, "Bir önemi var mı?" diye tekrarladı. Küçümseyici bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Kimin kılığındasın?"

Robert, "O bir şeytan," dedi. "Çatal, boynuzlar, kırmızı vamp elbise."

"Siyah botlarımı unutma," diyerek hava attım. Kırmızı simli bağcıklar ve botlar için Vee'ye teşekkür borçluydum.

"O kadarını görebiliyorum," dedi Marcie. "Ama partinin teması ünlü çiftler. Şeytanın yanına kimse yakışmaz."

Aynı anda Patch kapıdan içeri girdi. Gerçekten o olduğundan emin olmak için tekrar bakmam gerekti. Geleceğini ummuyordum. Son kavgamızdan sonra barışmamıştık ve ben bütün gururumla ilk adımı atmayı reddetmiş, gittikçe artan "beni bir daha hiç aramayabilir" stresine rağmen, onu arayıp özür dileme isteğini her duyduğumda, cep telefonumu komodinimin çekmecesine kilitlemek zorunda kalmıştım. Onu görünce gururum hemen rahatlamaya dönüştü. Kavga etmekten nefret ediyordum. Yakınımda olmamasından. O bu işi düzeltmeye hazırsa, ben de hazırdım.

Kostümünü görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı: siyah kot pantolon, siyah tişört, siyah yüz maskesi. Sonuncusu serinkanlı ama dikkatli bakışlarının dışında kalan her şeyi gizliyordu.

"İşte kavalyem," dedim. "Modaya uyup geç kaldı."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Marcie ve Robert döndü. Patch elini hafifçe kaldırıp sallad
paltosunu, Marcie'nin vestiyer görevini zorla kakaladığı zavallı bi
birinci sınıf öğrencisine verdi. Bazı kızların üst sınıfların partiler
katılmak için ödedikleri bedeller utanç vericiydi.

Robert, Batman maskesini çıkarırken, "Haksızlık," dedi. "Elem
kostüm giymemiş."

Bize doğru yaklaşan Patch'e gülümserken Robert'a, "Ne yapars
yap, ona eleman deme," dedim.

Marcie, "Onu tanıyor muyum?" diye sordu. "Ne kılığında?"

"O bir melek," dedim. "Kovulmuş melek."

"Ama kovulmuş melekler böyle görünmez!" diye itiraz etti.

Patch kolunu boynuma dolayıp beni öpmeye uzanırken, *İ kadar çok şey bildiğinin kanıtı*, diye düşündüm.

Patch düşüncelerime, *Seni özledim*, dedi.

Al benden de o kadar. Lütfen artık kavga etmeyelim. Her şeyi gerç bırakabilir miyiz?

Oldu bil. Parti nasıl gidiyor, diye sordu.

Henüz çatıdan atlama ihtiyacı duymadım.

Bunu duyduğuma sevindim.

Marcie kavalyesinin birkaç santim ötede olduğu düşünüldüğün ondan beklenmeyecek kadar işveli bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi

"Selam." Patch döndü ve başıyla küçük bir selam verdi.

Marcie başını meraklı bir tavırla yana yatırarak, "Seni tanıy muyum?" diye sordu. "Coldwater Lisesi'ne mi gidiyorsun?"

"Hayır," dedi Patch detay vermeden.

"O zaman Nora'yı nereden tanıyorsun?"

Patch usulca, "Nora'yı tanımayan mı var?" diye yanıtlad

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Marcie üstünlük taslayan bir tavırla, "Bu benim kavalyem Robert Boxlet," dedi. "Futbol takımında oyun kurucu."

Patch kulağa ilgili gelecek nazik bir sesle, "Etkileyici," dedi. "Sezon nasıl gidiyor, Robert?"

Marcie teselli etmek ister gibi Robert'ın göğsünü okşayarak, "Birkaç zorlu maç atlattık ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," dedi.

Robert fiziğini bariz bir hayranlık ve gıptayla süzdüğü Patch'e, "Hangi spor salonuna gidiyorsun?" diye sordu.

"Son zamanlarda spor salonuna ayıracak vaktim olmadı."

"Ama harika görünüyorsun, ahbap. Birlikte ağırlık kaldırmak istersen, beni mutlaka ara."

Patch, Robert'a bütün erkeklerin içgüdüsel olarak biliyormuş gibi göründükleri el sıkışmalardan biri eşliğinde, "Sezonda bol şans," dedi.

Patch ve ben kendimize gözlerden uzak bir köşe bulmak için koridorlardan ve odalardan geçerek evin içinde ilerledik. Sonunda beni banyoya çekti ve kapıyı ayağıyla kapatıp kilitledi. Beni duvara yasladı ve siyah gözlerinde derin bir arzuyla şeytan kulaklarımdan biriyle oynamaya başladı.

"Güzel kostüm," dedi.

"Al benden de o kadar. Kostümüne çok kafa yorduğun belli oluyor."

Dudakları keyifle büküldü. "Beğenmediysen her an çıkarabilirim."

Parmağımı düşünceli bir tavırla çeneme vurdum. "Bu, bu gece duyduğum en iyi teklif olabilir."

"Benim tekliflerim her zaman en iyisidir, Melek."

"Parti başlamadan önce Marcie benden kedi kadın pantolonunun arkasını bağlamamı istedi." Tartar gibi, ellerimi kaldırıp indirdim. "Bu iki teklif arasında tercih yapmak zor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Patch maskesini çıkardı ve saçımı arkaya iterek boynuma doğru gülüp. İnanılmaz kokuyordu. Sıcacık, güçlü ve çok yakındı. Kalbim daha hızlı çarpmaya ve suçluluk duygusuyla sıkışmaya başladı. Patch'e yalan söylemiştim. Bunu unutamıyordum. Gözlerimi yumdum ve kendimi ana bırakarak, ağzının benimkini keşfetmesine izin verdim; bu sırada yalanlar zihnimde tıkır tıkır atmayı sürdürüyordu. Şeytan hilesi içmiş, zihniyle oynamıştım ve şeytan hilesi içmeyi sürdürüyordum.

Geri çekilirken, "Kostümünün sonunu, kimliğini çok iyi saklamamasını," dedim. "Biliyorsun, herkesin içinde bir arada görünmemiz gerekiyor."

"Sadece birkaç dakikalığına uğradım. Sevgilimin partisini kaçıramazdım," diye mırıldandı. Beni öpmek için eğildi.

"Ve hâlâ gelmedi," diyerek öpücüğünden kaçtım. "Cep telefonunu aramayı denedim. Scott'ınkini de. İki seferde de telesekreter çıktı. Sence endişelenmeli miyim?"

Boğuk ve çatallı bir sesle kulağıma, "Belki de rahatsız edilmek istemiyorlardır," diye mırıldandı. Eteğimi yukarı kaydırıp başparmağını bacağımda dolaştırmaya başladı. Dokunuşunun sıcaklığı suçluluk duygumu alt etmişti. İçim titredi. Gözlerimi, bu defa isteyerek yumdum. Bütün bedenim gevşemişti. Nefesim hızlandı. Baru nasıl dokunacağını biliyordu.

Patch beni lavabonun kenarına kaldırıp ellerini kalçalarımın üstüne koydu. İçim ısınmış ve bir tuhaf olmuştu. Dudaklarıyla dudaklarımı örttüğünde, kıvılcımların çıktığına yemin edebilirdim. Dokunuşu beni tutkuyla dağlıyordu. Ne kadar dokunup oynaşsak ve öpüşsek de, yakınında olmanın o iç gıdıklayan, sarhoş edici etkisi hâlâ eskimiyordu. Hatta belki de elektrik daha da yoğunlaşmıştı. Patch'i istiyordum ve böyle zamanlarda kendime güvenemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Fark ettiğimde banyo kapısı ne zamandır açıktı bilmiyordum. Ağzım aralık halde, hızla geri çekilerek Patch'ten uzaklaştım. Annem kilidin hiçbir zaman doğru dürüst çalışmamasıyla ve asırlardır tamir etme niyetinde olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak kapının eşiğinde duruyordu. Sanırım gözleri loş ışığa alışmış olsa gerekti çünkü özrünün ortasında duruverdi.

Ağzı kapandı. Yüzü önce bembeyaz, ardından kıpkırmızı kesildi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Dışarı!" Parmağıyla hızla işaret etti. Patch'e, "Hemen, şu anda evimden defol ve geri gelmeyi ya da kızıma dokunmayı aklından bile geçirme!" diye tısladı.

Lavabodan yere atladım. "Anne!"

Bana döndü. Tükürüklerini saçarak, "Senden tek kelime duymak istemiyorum!" diye çıkıştı. "Ondan ayrıldığını söylemiştin. Aranızdaki ilişkinin bittiğini söylemiştin. Bana yalan söyledin!"

"Açıklayabilirim," dedim ama annem tekrar Patch'e döndü.

"Bunu hep yapar mısın? Kızları kendi evlerinde, anneleri sadece birkaç metre ötedeyken mi baştan çıkarırsın? Kendinden utan!"

Patch parmaklarını benimkilere kenetleyip sıkıca tuttu. "Tam aksine, Blythe. Kızınız benim için çok önemli. Tamamen ve her şeyiyle. Onu seviyorum, işte bu kadar basit." Sakin bir güvenle konuşuyordu ama çenesi taştan oyulmuş gibi kaskatıydı.

"Kızımın hayatını mahvettin! Seninle tanıştığı andan itibaren her şey dağıldı. İstediğin kadar inkâr edebilirsin ama kaçırılmasında senin de parmağının olduğunu biliyorum. Evimden hemen çık!"

Patch'in eline yapıştım ve zihin yoluyla, *Çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim,* diye tekrar tekrar mırıldandım. Bütün bir yazı zorla, ıssız bir kulübede kilitli halde geçirmiş ve ailemle arkadaşlarının kaçırıldığını düşürmelerine neden olmuştum. Tutsaklığımın arkasında Hank Millar vardı ama annem bunu bilmiyordu. Zihni Hank'in anısının etrafına iyi olan her şeyi içine hapseden ve geri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kalanını tamamen dışlayan bir duvar örmüştü. Hank'i ve şeytan hilesini suçluyordum. Annem kafasında Patch'in kaçırılmasından sorumlu olduğu sonucuna varmıştı ve bu onun için güneşin her sabah doğması kadar kesin bir gerçeklikti.

Patch güven vermek için elimi sıkarak, "Gitsem iyi olur," dedi. Ardından zihin yoluyla, *Seni sonra ararım,* diye ekledi.

"Bence de!" diye çıkışırken, annemin omuzları hızlanan soluğu yüzünden hızla inip kalkıyordu.

Patch'in geçmesi için kenara çekildi ama ben çıkmadan kapıyı kapattı.

Buz gibi bir sesle, "Cezalısın," dedi. "Parti sürerken tadını çıkarmaya bak, çünkü bu uzunca bir süre için son sosyal aktiviten olacak."

Patch'e karşı tavrıma sınırlenerek, "Beni dinlemek bile istemiyor musun?" diye çıkıştım.

"Sakinleşmek için zamana ihtiyacım var. Benden biraz uzak durmak senin yararına olur. Yarın konuşacak durumda olabilirim ama şu anda isteyeceğim en son şey bu. Bana yalan söyledin. Arkamdan iş çevirdin. Daha da kötüsü, seni kendi banyomuzda neredeyse soyunurken yakaladım. *Bizim* banyomuzda! Senden tek bir şey istiyor, Nora ve alabileceği yerde de alacak! Bekâretini bir tuvalette kaybetmenin hiçbir özel yanı yok!"

"Ben... Biz... *Bekâretim* mi?" Kafamı salladım ve tiksinti dolu bir hareket yaptım. "Unut gitsin. Haklısın. Dinlemek istemiyorsun. Konu Patch olunca hiçbir zaman istemedin."

"Burada her şey yolunda mı?"

Annem ve ben dönünce Marcie'yi kapıda bulduk. Kucağında boş bir kazan vardı ve omuzlarını özür diler gibi silkti. "Araya girdiğim için üzgünüm ama canavar gözümüz, yani soyulmuş üzümlerimiz bitti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem kendini toplamaya çalışarak saçlarını yüzünden itti. "Nora'yla ben konuşmamızın sonuna gelmiştik zaten. Bir koşu, mağazaya gidebilirim. Azalan başka bir şey var mı?"

Marcie annemin nezaketini kötüye kullanmaktan nefret ediyormuş gibi en utangaç sesiyle, "Cips için peynirli sos," dedi. "Ama gerçekten önemli değil. Demek istediğim, altı üstü cips sosu işte. Cipsin yanında bir şey olmayacak ve benim en sevdiğim sos ama gerçekten, önemli değil." Ağzından minicik bir iç çekiş kaçtı.

"Tamam. Üzüm ve peynirli sos. Başka?" dedi annem.

Marcie kazanı kucakladı ve gülümseyerek, "Hepsi bu," dedi.

Annem cebinden anahtarlarını bulup sert ve kaskatı hareketlerle çıktı. Ancak Marcie olduğu yerde kaldı.

"Zihniyle oynayabileceğini biliyorsun. Zihniyle oynayıp Patch'in buraya hiç gelmediğini düşünmesini sağlayabilirsin."

Soğuk bakışlarımı Marcie'ye çevirdim. "Ne kadarını duydun?"

"Derin bir pisliğin içinde olduğunu anlamama yetecek kadarını."

"Kendi annemin zihniyle oynamayacağım."

"İstersen ben onunla konuşabilirim."

Hırlar gibi güldüm. "Sen mi? Annem senin ne düşündüğünü aldırmaz, Marcie. Seni bu eve yanlış sebeplerden, saçma bir misafirperverlik duygusuyla kabul etti. Büyük olasılıkla annene bir şey ispatlamak için. Bu evde yaşamanın tek nedeni, annemin bunu senin annenin suratına vurabilecek olması. O daha iyi sevgiliydi ve şimdi de daha iyi anne." Bunu söylemem korkunçtu. Zihnimden geçerken kulağa daha iyi gelmişti ama Marcie bana sözümü toparlama fırsatı tanımadı.

"Kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak. Partimi mahvedemeyeceksin." Yine de dudağının titrediğini görür gibi oldum. Derin bir nefes alarak kendini topladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Birden hiçbir şey olmamış gibi [illegible] Randevu İçin Elma Avı oynama zamanı geldi," dedi.

"Randevu İçin ne?"

"Elma avı gibi. Tek fark, her elmanın üstüne partiden birinin adının iliştirilecek olması. Kimin adını çekersen, onunla randevuya çıkıyorsun. Her yıl Cadılar Günü partimde mutlaka oynarız."

Kaşlarımı çattım. Bu oyun fikrini daha önce konuşmamıştık. "Kulağa biraz ucuz geliyor."

"Bir randevudan bahsediyoruz, Nora ve sonsuza dek cezalı olacağını düşünürsek, kaybedecek neyin olabilir?" Beni mutfağın içinde yeşil ve kırmızı elmaların yüzdüğü devasa leğenin başına itti. Müziği bastırarak, "Hey millet, buraya bakın!" diye seslendi. "Randevu İçin Elma Avı oynama zamanı. Nora Grey başlıyor."

Mutfaktan, cesaret tezahüratları ve birkaç ıslığın yanı sıra alkışlar yükseldi. Orada, ağzımı kıpırdatarak ama tek kelime edemeden -ve Marcie'ye içimden küfrederek- kalakaldım.

Gürültüyü bastırmak için, "Bu oyun için doğru insan olduğumu sanmıyorum," dedim. "Pas geçebilir miyim?"

"Hiç şansın yok." Marcie beni işveli görünen ama aslında elli leğenin önünde dizlerimin üstüne indirecek kadar sert bir hareketle itti.

Ona saf öfke püskürten bir bakış attım. *Bunu sana ödeteceğim,* dedim.

"Saçlarını topla. Kimse suyun üstünde pis saç tutamlarının süzülmesini istemez," diye talimat verdi.

Kalabalık, anlaşmış gibi hep bir ağızdan, "Böööö..." diye haykırdı.

Kendi kendime, *tamam, her neyse, yap bitsin,* dedim. Kaybedecek bir şeyim yoktu ki. Yarından itibaren cezalıydım. Oyun olsun olmasın benim için gelecekte randevu falan olmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

Yüzümü soğuk suya batırdım. Burnum art arda elmalara çarpıyordu ama dişlerimi bir tanesine bile geçirememiştim. Nefes almak için kafamı kaldırınca, kulaklarım böööö sesleri ve ıslıklarla doldu.

"Bir rahat verin," dedim. "Bunu beş yaşımdan beri yapmadım. Bu size oyuna dair bir fikir vermeli."

Marcie söylemeye çalıştığımı yanlış yorumlayarak, "Nora beş yaşından beri kimseyle çıkmamış," dedi.

Ona dizlerimin üstünden dik dik bakarak, "Benden sonra sıradaki *kesinlikle* sensin," dedim.

Bütün tatlılığıyla, "Tabii sırada biri olabilirse. Gidişata bakılırsa, bütün gece elmalarla yiyişip durman olası," dedi ve kalabalıktan keyifli tezahüratlar yükseldi.

Kafamı tekrar suya batırıp dişlerimi elmalara geçirmeye çalıştım. Leğenin kenarından taşan sular, kırmızı şeytan elbisemin önünü ıslatmıştı. Bir elmayı elimle yakalayıp dişlerimin arasına almama *ramak kalmıştı* ama Marcie'nin hamlemi saymayacağının farkındaydım. Sil baştan başlayacak havamda değildim. Tam hava almak için kafamı çıkarmaya hazırlanırken, dişlerim kan kırmızısı bir elmaya denk geldi.

Saçlarımdaki suları savurarak doğrulduğumda, mutfak alkış ve tezahüratlarla inliyordu. Elmayı Marcie'ye attım ve bir havlu kapıp yüzümü kurulamaya başladım.

"Buradaki boğulmuş sıçanımızla randevuya hak kazanan isim..." Marcie çekirdeği çıkarılmış elmanın içine yerleştirilmiş küçük tüpü çıkarmakla meşguldü. Tüpün içindeki rulo yapılmış kâğıdı açtı ve burnunu kırıştırdı. "Baruch mu? Sadece Baruch mu?" İsmi Bar-ruh diye telaffuz etmişti. Etraftakilere, "Doğru mu söylüyorum?" diye sordu.

Cevap yoktu. İnsanlar sıkıldıkları için dağılmaya başlamışlardı bile. Baruch'un ya da her neyse işte, sahte bir katılımcı olmasına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | https://rentry.org

sevinmiştim. Ya öyleydi ya da benimle çıkma fikrinden dehşete kapıldığı için kendini göstermiyordu.

Marcie bana çocuğu tanıdığını itiraf etmemi bekler gibi bakıyordu. Saçlarının uçlarını havluyla kurularken, "Senin arkadaşlarından biri değil mi?" diye sordum.

"Hayır, ben de seninkilerden sandım."

Tam bunun Marcie'nin tuhaf oyunlarının bir yenisi olduğunu düşünecekken, evdeki ışıklar titreşmeye başladı. Hemen ardından tamamen söndüler. Müzik yerini ürkütücü bir sessizliğe bıraktı. Sersem bir duraksamanın ardından çığlıklar geldi. Sesler önce boğuk ve karışıkken, tüyleri diken diken eden bir korku tonuna büründü. Çığlıkları, oturma odasının duvarlarına fırlatılan bedenlerin gümbürtüsü izledi.

Marcie, "Nora!" diye haykırdı. "Neler oluyor?"

Cevap verme şansım olmadı çünkü görünmez bir güç beni arkaya doğru iterek âdeta felç olmama neden olmuştu. Soğuk ve enerji bedenimden yukarı tırmanıyordu. Hava, çok sayıdaki konumuş meleğin gücüyle çatırdayarak geriliyordu. Çiftlik evinde anne ortaya çıkmalarıyla birlikte bir kutup rüzgârı esmişti sanki. Kaç kişi olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyordum ama evin içlerine doğru ilerlediklerini ve bütün odalara yayıldıklarını hissedebiliyordum.

Bir erkek sesi şarkı söyler gibi, "Nora, Nora. Haydi çık da oyna yalım," diye seslendi. Tanımadığım, ürkütücü ve tiz bir erkek sesi.

İki sığ nefes aldım. En azından artık neyin peşinde olduğunu biliyordum.

Dondurucu bir sesle, "Ben seni bulurum tatlım," dedi.

Yakındaydı, çok yakında. Oturma odasındaki kanepenin arkasına çöktüm ama biri benden önce davranmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Nora? Sen misin? Neler oluyor?" Bu Andy Smith'ti. Matematik dersinde iki sandalye arkamda otururdu ve Marcie'nin arkadaşı Addyson'ın erkek arkadaşıydı. Ondan yükselen terin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Usulca, "Sessiz ol," dedim.

Kovulmuş melek, "Sen bana gelmezsen, ben sana gelirim," diye şakıdı.

Zihin gücü sıcak bir bıçak gibi içime saplandı. Zihnimin içini yoklayıp her tarafı kurcalar ve nereye saklandığımı anlamak için düşüncelerimi analiz ederken iç geçirdim. Onu durdurmak için duvar üstüne duvar kuruyordum ama hepsini, sanki tozdan inşa etmişim gibi hızla yere seriyordu. Dante'nin zihin istilasına karşı öğrettiği savunma mekanizmalarını tek tek hatırlamaya çalıştım ama kovulmuş melek çok hızlı ilerliyordu. Her zaman iki adım öndeydi. Hiçbir kovulmuş melek üzerimde bu etkiyi yaratamamıştı. Bunu tarif etmenin tek bir yolu vardı. Bütün zihin gücünü bana bir büyüteç aracılığıyla yansıtıyor ve etkisini kat kat büyütüyordu.

Birdenbire zihnimde turuncu bir ışık parladı. Tenimin üzerinde sanki devasa bir alev topu patlamıştı. Isının kıyafetlerimi erittiğini hissettim. Alevler kumaşı yakıyor, tenimi sıcak bir ızdırapla kavuruyordu. Akıl almaz bir acıyla top gibi kıvrıldım. Başımı dizlerimin arasına aldım ve çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Yangın gerçek değildi. Bir zihin oyunu olmalıydı ama buna gerçekten inanmıyordum. Sıcaklık o kadar yakıcıydı ki. Beni gerçekten tutuşturmuş olmalıydı.

Sonunda, "Dur!" diye haykırarak açıklığa doğru atıldım ve yerde kıvranmaya başladım. Alevleri boğup tenimi yalayıp yutmalarına engel olmak için her şeyi yapardım.

Aynı anda ateşi söndüren suyu hissetmemiş olmama rağmen, harareti ısı kayboldu. Yüzüm ter içinde sırtüstü yere uzandım. Nefes

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kovulmuş melek, "Herkes *dışarı!*" diye emretti.

Odada başkalarının olduğunu neredeyse unutmuştum. Bunu asla unutmayacaklardı. Nasıl unutabilirlerdi ki? Olanları gerçekten anlayabiliyorlar mıydı? Bunun parti için sahnelenen bir numara olmadığını biliyorlar mıydı? Birinin yardım çağırması için dua ettim ama çiftlik evi çok ücraydı. Birilerini getirmeleri çok uzun sürerdi.

Yardım edebilecek tek kişi Patch'ti ve ona ulaşmanın imkânsızdı.

Çıkışa doğru koşanlar itişe kakışa kaçtı. Andy Smith kapının arkasından kafasını uzattı ve çılgın gibi kapıya koştu.

Kafamı kovulmuş meleğe bakmama yetecek kadar kaldırdım. İçerisi karanlıktı ama uzun boylu, siska ve yarı çıplak silüeti görebilmiştim... ve ışıldayan iki vahşi gözü.

Şeytanın El Çantası ve ormanda gördüğüm kovulmuş melek beni seyrediyordu. Biçimlerini kaybetmiş hiyeroglifler, görünmez iplere bağlıymış gibi tenlerinin üstünde kıpırdanıyordu sanki. Aslında nefes alıp verirken göğsüyle eş zamanlı hareket ettiklerinden emindim. Gözlerimi göğsündeki küçük ve açık yaradan alamıyordum. Siyah cübbeli karaltıların ürkütücü görüntüleri zihnimde hızla dönmeye başlamıştı.

"Adım Baruch," dedi. *Ba-ruuk* diye telaffuz etmişti.

Acıyla yüzümü buruşturarak odanın köşesine kaçtım.

"Heşvan başladı ve benim henüz bir Nefil aracım yok." Sesi sohbet eder gibiydi ama gözlerinde neşeden eser yoktu. Ne neşe ne de sıcaklık.

Aşırı adrenalin bacaklarımın kıpırdayamayacak hale gelmesine sebep olmuştu. Çok seçeneğim yoktu. Yanından hızla geçip gidecek kadar güçlü değildim. Onunla dövüşemezdim. Dövüşçü bile dostlarından birine seslenmesi birkaç saniye içinde ayakta kalmam için yeterliydi. Patch'i evden attığı için annemi sonsuza

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahey.org

Ona ihtiyacım vardı. Bunu tek başıma yapamazdım. Patch burada olsaydı, ne yapılacağını bilirdi.

Baruch dilini dudağının iç kısmında dolaştırdı. "Kara El'in ordusunun lideri, kendisiyle ne yapsam acaba?"

Zihnime daldı. Bunu yaptığını hissetmiştim ama engel olamayacak kadar güçsüzdüm. Savaşmak için takatim yoktu. Sonra kendimi itaatkâr bir köpek gibi kıvrılıp ayaklarının dibinde yatarken buldum. Bana yırtıcı gözlerle bakıp tekmeyle sırtüstü çevirdi. Onunla pazarlık etmek istiyordum ama dişlerim öylesine kenetlenmişti ki sanki çenem kilitlenmiş gibiydi.

Zihnime beni hipnotize edercesine, *Benimle tartışamazsın*, diye fısıldadı. *Bana itiraz edemezsin. Ben ne emredersem yapmak zorundasın.*

Sesini engellemek için boşuna uğraştım. Kontrolünü kırabilirsem mücadele edebilirdim. Bu benim tek şansımdı.

Soğuk ve aşağılayıcı bir sesle, "Yepyeni bir Nefil olmak nasıl bir his?" diye mırıldandı. "Dünya, efendisi olmayan bir Nefil için uygun bir yer değil. Seni diğer kovulmuş meleklerden koruyacağım, Nora. Şu andan itibaren bana aitsin."

"Ben hiç kimseye ait değilim," diye karşılık verirken, sözcükler ağzımdan bana âdeta eziyet ederek çıkmıştı.

Yavaş yavaş bıraktığı nefesi dişlerinin arasından bir ıslık gibi çıktı. "Seni kıracağım, ufaklık. Bekle ve gör."

Gözlerinin içine bakarak, "Bu akşam buraya gelmekle büyük hata yaptın, Baruch," dedim. "Peşime düşmekle büyük hata yaptın."

Sırıtınca sivri beyaz dişleri parladı. "Bundan büyük keyif alacağım," diyerek bir adım yaklaşırken, her yanından güç yayılıyordu. Neredeyse Patch kadar güçlüydü ama gücünün, Patch'te hiç hissetmediğim kana susamış bir yanı vardı. Baruch'un cennetten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kovulmasının üstünden ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama kendini kötülüğe bütün kalbiyle teslim ettiğinden hiç şüphem yoktu.

"Bağlılık yeminini et, Nora Grey," diye emretti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

27

Yemin falan etmeyecektim ve o sözcükleri benden zorla almasına da izin vermeyecektim. Canımı ne kadar acıtırsa acıtsın güçlü kalmak zorundaydım ama buna katlanmak için dirençli bir savunma yeterli olmayacaktı. Saldırmam gerekiyordu. Hemen ve hızla.

Kendime, *zihin oyunlarına karşılık ver,* diye emrettim. Dante zihin oyunlarının en iyi silahlarım olduğunu söylemişti. Bu işte tanıdığı pek çok Nefil'den daha iyiydim. Patch'i kandırmıştım ve şimdi de Baruch'u kandıracaktım. Kendi gerçekliğimi yaratacak ve onu bu gerçekliğe öyle sert itecektim ki ona neyin çarptığını anlamayacaktı bile.

Baruch'un yemin etmemi sağlamaya çalışan ısrarcı mırıltısını engellemek için gözlerimi sıkıca yumarak kendimi zihninin içine fırlattım. En büyük özgüvenim, bugün şeytan hilesi tükettiğimi bilmemden geliyordu. Kendi gücüme güvenmiyordum ama şeytan hilesi beni daha kuvvetli kılıyordu. Zihin oyunları yapabilmeye yatkınlığım dâhil, bütün doğal yeteneklerimi güçlendiriyordu.

Baruch'un zihninin karanlık ve çarpık koridorlarından, peş peşe patlamalar yerleştirerek son hızla koştum. Elimden geldiğince hızlı çalışırken çok iyi biliyordum ki tek bir hata yapmam, ona düşüncelerini yeniden inşa ettiğimi düşündürecek bir neden vermem ve varlığıma dair bir kanıt bırakmam halinde sonuçları çok kötü olacaktı...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Baruch'u telaşlandıracağını bildiğim tek şeyi seçtim. Nefilimi Baruch'un beyninde, *Kara El'in ordusu*, düşüncesini patlattım. Düşüncelerine hışımla ve peşinde yirmi, otuz, hayır, *kırk* Nefille odaya dalan bir Dante görüntüsüyle saldırdım. Bilinçaltına hiddetle bürünmüş gözlerinin ve sert yumruklarının görüntülerini sızdırdım. Görüntüyü daha ikna edici kılmak için, Baruch'un kendi adamlarının Nefiller tarafından esir alınıp sürüklenerek götürüldüklerini düşünmesini sağladım.

Bütün bunlara rağmen, Baruch'un direncini hissedebiliyordum. Olduğu yere çivilenmiş gibiydi, etrafının Nefiller tarafından sarılmış olması durumunda vereceği tepkiyi vermiyordu. Bir şeyler döndüğünü anlamasından şüphelenerek daha da bastırdım.

"Liderimizle uğraşırsan, bizimle uğraşmış olursun, *hepimizle*." Dante'nin kin dolu sözlerini Baruch'un zihnine savurdum. "Nora bağlılık yemini etmeyecek. Ne şimdi ne de daha sonra." Dante'nin şöminenin yanından süngüyü alıp Baruch'un kanat izlerine sapladığına dair bir görüntü yarattım ve bu canlı görüntüyü Baruch'un beyninin derinliklerine ittim.

Gözlerimi açmadan, Baruch'un yere düştüğünü duydum. Dizlerinin ve ellerinin üstüne inmiş, omuzları çökmüştü. Yüz hatları yaşadığı şokla gerilmişti. Gözleri matlaşmış, ağzının kenarında salyalar birikmişti. Nefes almaya çalışarak ellerini sırtına uzattı. Çubuğu çıkarmaya çalışıyordu.

Bitkin bir rahatlamayla iç geçirdim. Yutmuştu. Zihin oyunumu yutmuştu.

Kapının yanında bir karaltı hareket etti.

Ayağa fırladım ve gerçek süngüyü şöminenin yanından kaptım. Omzuma kaldırıp savurmaya hazırlanırken, Dabria görüş alanıma girdi. Yarı karanlıkta saçları buz beyazı gibi parlıyordu. Ağzı gergin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ar çağı bilimi almış. "Zihniyle mi oynadın?" diye sordu. "İyi, yoksa hemen şimdi çıkmamız gerek."

Nedeyse soğuk ve inanmıyan bir bakışla ona baktım. "Burada o oyuncak!"

Barach'ın hareketsiz bedeninin üstünden atladı. "Patch seni güvenli bir yere götürmemi istedi."

Kaşımı salladım. "Sahte söylüyorsun. Seni Patch göndermedi, yani, bilirsin gideceğim sen insan olduğunu iyi biliyor." Silahıyla ateş etmeye hazırdım. Bir adım daha atarsa, memnuniyetle kanat zarını uçurabilirdim ve Barach gibi o da çalıdığa çıkmamanın bir yolunu bulana dek yarı kanatsız durumunda kalırdı.

"Çok fazla seçeneği yoktu. Partiyi sıcak eden kovulmuş melekleri avlamak ve biz konuşurken parıltı halinde kaçışan arkadaşlarının izlerini silmek arasında hayli meşgul olduğunu söyleyebilirim. Senin böyle durumlar için gizli bir partilerin falan yok mu?" Dabria'nın sağlık durumuyla ilgili en ufak bir değişiklik olmadan konuşuyordu. "Ben Patch'le buluşuyken, hazırım vardı. O kodu verdiği herkese güvenirdim."

Gözlerimi Dabria'dan ayıramıyordum. Gizli parola mı? Bak sen, beni şaşkınlıktan konuşamaz yapıyordu.

"Sahte bakarsan, gizli bir partilerimiz var. Ve şöyle: 'Dabria kendi için bakması gerektiğini bilmeyen eski bir silah.'" Ağzımı kapattım. "Ah, Patch'in partilerinin sırrınla neden paylaşmak istemediğini şimdi anlıyorum." Sözlerimden aşağılama akıyordu.

Dudakları ipince inceldi.

"Ya hemen gerçekten, neden geldiğini söylersin ya da burası senin sıkıntıyla bir saplanırsın ki yeni organın olur."

"Bana katılmamak arasında değilim." Dabria arkasına döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu boş evden dışarı, araç girişine kadar takip ettim. "Pepper Friberg'e şantaj yaptığını biliyorum," dedim. Şaşırdıysa bile belli etmedi. Yürüyüşünü bozmadı. "Ona Patch'in şantaj yaptığını sanıyor ve onu cehenneme göndermek için ne gerekiyorsa yapıyor. Hakkını vermem gerek, Dabria. Patch'e hâlâ âşık olduğunu iddia ediyorsun ama bunu gösterme şeklin çok komik. Senin yüzünden sürgün tehlikesi altında. Planın bu mu? Senin olmayacaksa kimsenin olmasın, öyle mi?"

Dabria anahtarına basınca bugüne dek gördüğüm en egzotik spor arabanın farları yanıp söndü.

"Bu da ne?" diye sordum.

Bana küçümseyen gözlerle baktı. "Bugatti."

Bir Bugatti. Parlaktı, seçkin görünüyordu ve kendine özel bir sınıfı vardı. Tıpkı Dabria gibi. Dabria direksiyonun arkasına geçti. "Annen dönmeden o kovulmuş meleği oturma odandan çıkarmak isteyebilirsin." Duraksadı. "Ve suçlamalarının doğruluğunu kontrol etmek."

Kapısını kapatmaya yeltendi ama hızla çekip açtım. Öfkeyle "Pepper'a şantaj yaptığını inkâr mı ediyorsun?" diye sordum. "İkinizi Şeytanın El Çantası'nın arkasında tartışırken gördüm."

Dabria ipek bir eşarbı uçları omuzlarına sarkacak şekilde başına sardı. "İnsanları gizli gizli dinlememelisin, Nora. Ayrıca Pepper uzak durman gereken bir baş melek. Hiç adil oynamaz."

"Ben de öyle."

Gözlerini gözlerime dikti. "Seni hiç ilgilendirmez ama Pepper o gece Patch'le bağlantım olduğunu bildiği için peşime düşmüştü. Patch'i arıyor ve benim yardım edebileceğimi düşünmüş ama yanılıyordu." Kontağı çevirdi ve cevabımı boğacak şekilde gazı köklemeyi

Dabria'ya Pepper'la konuşmasının o kadar masum olduğuna inanmayarak dik dik baktım. Dabria'nın sağlam bir yalan sahibi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

vardı. Üstelik yıldızımız hiç barışmamıştı. Patch'in benden önce birisiyle birlikte olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Ait olduğu yerde, geçmişinde kalsa bu kadar sinir edici olmazdı. Oysa o bir korku filminde olur olmaz ortaya çıkan kötü adam gibi her yerden bitiyordu.

Bugatti'yi vitese takarken, "İnsan sarrafı sayılmazsın," dedi.

Ön tampona atılıp avuçlarımı kaputa indirdim. Onunla işim henüz bitmemişti. Motorun uğultusunun arasında, "Söz konusu olan sen olunca yanılmam," diye seslendim. "Sen gizli işler çeviren, insanı sırtından bıçaklayan, bencil ve egoist narsistin tekisin."

Dabria'nın çenesi gözle görülür şekilde kasıldı. Birkaç saç telini yüzünden çekti, arabadan indi ve bana doğru yürüdü. Topuklularla benim boyuma yetişiyordu. Serinkanlı bir tavırla, "Patch'in adını da temizlemek istiyorum," dedi.

"Ah, işte Oscar'a layık bir replik."

Bana dik dik baktı. "Patch'e senin toy olduğunu, anlık dürtülerle hareket ettiğini ve onunla geçmiş ilişkimize dair kıskançlığını aşamadığını söylemiştim."

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve kaçmasına fırsat bırakmadan kolunu yakaladım. "Patch'le benim hakkımda konuşma. Patch'le konuşma, o kadar."

"Patch bana güveniyor. Bu senin için yeterli olmalı."

"Patch sana güvenmiyor. Seni kullanıyor. Seni yanında sürükleyecek ama gözden çıkarılabilir birisin. Artık işe yaramadığın anda işin bitecek."

Dabria'nın dudakları büküldü. "Madem birbirimize akıl veriyoruz, al bu da benden: Beni rahat bırak." Beni uyaran gözlerle süzüyordu.

Beni tehdit ediyordu.

Saklayacak bir şeyi vardı.

Sırrını ortaya çıkaracak ve onu çökertecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

22

Dabria'nın lastiklerinin yoldan havalandırdığı toza arkamı dönerek içeri koştum. Annem her an gelebilirdi ve partinin ani bitişi için bir açıklama uydurmanın yanı sıra, Baruch'un bedeninden de kurtulmam gerekiyordu. Kanat izlerine bir çubuk sapladığıma gerçekten inanıyorsa, yarı koma hali birkaç saat daha sürerdi ve bu, onu taşımamı kolaylaştırırdı. Sonunda şans yüzüme gülüyordu.

Patch'i oturma odasında, Baruch'un üzerine eğilmiş halde buldum. Onu görünce içim büyük bir rahatlamayla doldu. Yanına koşarken, "Patch!" diye haykırdım.

"Melek." Yüzünü endişe bürümüştü. Ayağa kalktı ve ben üzerine atılırken kollarını açtı. Beni sımsıkı kucakladı.

İyi olduğum konusundaki her tür endişesini dindirmek için kafamı salladım ve gırtlağımdaki yumruyu geçirmek için yutkundum. "Ben iyiyim. Bir yerime bir şey olmadı. Onu zihin oyunuyla bir Nefil saldırısı olduğuna inandırdım ve önlem olarak, kanat izlerine bir süngü sapladığımı düşünmesini sağladım." Titrek bir iç çekişle, "Kovulmuş meleklerin partiyi bastıklarını nereden öğrendin?" diye sordum.

"Annen beni dışarı attı ama seni korumasız bırakacak değildim. Sokağın aşağısında nöbet tuttum. Sizin eve doğru yoğun bir trafik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://ranteyl.org

akışı vardı ama parti yüzünden olduğunu [illegible]'nın ön ka-
pıdan canavar görmüş gibi koşarak çıktıklarını görünce olabildiğince
çabuk geldim. Kapının önünde nöbet tutan ve savaş ganimetlerini
çalmaya geldiğimi sanan bir kovulmuş melek vardı. Onu ve birkaç
tanesini daha kanat izlerinden bıçaklamam gerektiğini söylememe
gerek yok sanırım. Umarım annen dışarıdaki ağaçların birkaç dalını
koparıldığını fark etmez. Kusursuz kanatlar oldular." Ağzı muzip bir
ifadeyle büküldü.

"Her an gelebilir."

Patch kafasını salladı. "Ben bedeni hallederim. Sen elektriği
açabilir misin? Sigorta kutusu garajda. Yerinden sökülen düğme var
mı bir bak. Eve giriş yapan kabloları kesmişlerse, daha çok işimiz
olacak demektir."

"Hallederim." Garaja giderken yarı yolda durup döndüm.
"Dabria geldi. Senin beni buradan uzaklaştırmasını rica ettiğine dair
uydurma bir hikâye anlattı. Sence onlara yardım ediyor olabilir mi?"

Patch, "Onu ben aradım," diyerek beni şaşırttı. "Buralardaki
Onu kovulmuş meleklerin peşine düşeceğimi, seni evden çıkarmasını
söyledim."

Şaşkınlık ve öfkeyle nutkum tutulmuştu. Dabria'nın gerçeği
söylemiş olmasına mı, yoksa Patch'i açıkça takip ediyor olmasına
mı daha çok kızmıştım emin değildim. Çünkü sokağımız bir buçuk
kilometre uzunluğundaydı, yolun üstündeki tek ev bizimkiydi ve
yolun sonu ormana açılan bir çıkmazdı. Bu koşullar altında "bura-
larda" olması pek kolay iş değildi. Büyük olasılıkla Patch'in üzerinde
bir takip cihazı vardı. Patch aradığında, Dabria elinde bir dürbün
birkaç yüz metre geride park halinde olmalıydı.

Patch'in beni aldattığından şüphelenmiyordum. Tıpkı Dabria'nın
bunu değiştirmeyi umduğundan şüphe duymadığım gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu bir tartışmaya dönüştürmek için uygun zaman olmadığına karar vererek, "Anneme ne anlatacağız?" diye sordum.

"Onu... ben hallederim."

Patch ve ben kapıdan gelen ve fare sesini andıran gıcırtıya döndük. Marcie elleriyle oynayarak orada duruyordu. Bunun kendisini ne kadar zayıf gösterdiğini hissetmiş gibi ellerini indirdi. Saçlarını omuzlarından savurarak çenesini kaldırdı ve daha büyük bir özgüvenle, "Parti benim fikrimdi," dedi. "Bu durumda bu sizin kadar benim de rezaletim oluyor. Annene birkaç eziğin partiyi bozmak için geldiğini ve mobilyalara zarar vermeye başladığını anlatırım. Bizim de yapılacak en doğru şeyi yapıp sorumluluk gereği partiyi iptal ettiğimizi." Marcie yerde yüzüstü yatan Baruch'a bakmamak için büyük çaba harcıyormuş gibiydi. Görmediği sürece gerçek olamazdı.

"Teşekkürler, Marcie," derken samimiydim.

"Bu kadar şaşırma. Ben de bu işin içindeyim, biliyorsun. Ben de... Demek istediğim... ben..." Derin bir nefes aldı. "*Ben* de sizden biriyim." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtıysa da hızla kapattı. Onu suçlayamazdım. "İnsan olmamak" bırakın telaffuz etmeyi, düşünmesi bile zor bir kavramdı.

Ön kapının vurulması, hem Marcie'nin hem de benim yerimizden sıçramamıza neden oldu. Patch konuşmadan önce birbirimize şüpheyle baktık.

"Hiç gelmemişiz gibi davranın." Patch, Baruch'u omzuna attı ve arka kapıya doğru taşımaya başladı. Zihnime hitaben, *Melek?* diye ekledi. *Marcie'nin bu akşam beni burada gördüğünü hafızasından sil. Sırrımızı çok iyi saklamak zorundayız.*

Oldu bil, diye yanıtladım.

Marcie ve ben kapıyı açmaya gittik. Tokmağı çevirmemle Vee'nin yanında parmakları birbirine kenetli bir Scott'la kalçalarını savurarak içeri girmesi bir oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geciktiğimiz için özür dileriz," dedi Vee. "Biz biraz, şey..." Scott'a gizem dolu, bilmiş bir bakış attı ve ikisi birden gülmeye başladı.

Scott, "Biraz dağıldık da," dedi sırıtarak.

Vee eliyle yelpazelenerek, "Kesinlikle katılıyorum," dedi.

Marcie ve ben, tatsız bir sessizlikle bakmayı sürdürünce Vee etrafına bakarak boş ve parti artıklarıyla dolu evi fark etti. "Bir dakika. Herkes nerede? Parti bu kadar çabuk bitmiş olamaz."

"Baskına uğradık," dedi Marcie.

"Cadılar Bayramı maskeleri takmışlardı," diye açıkladım. "Herhangi biri olabilirdi."

"Mobilyalara zarar vermeye başladılar."

"Biz de herkesi eve gönderdik," diye ekledim.

Vee hasarı şaşkın bir sessizlikle inceledi.

Scott oyunculuk yeteneğime kanmayarak ve hikâyenin bundan ibaret olmadığını hissederek zihnime, *Baskına mı uğradınız?* diye sordu.

Korunmuş melekler, diye yanıtladım. *İçlerinden özellikle bir tanesi bana bağlılık yemini ettirmek için çok uğraştı.* Yüzünün kaygıyla çarpıldığını görünce, *Ama her şey yolunda*, diye ekledim. *Başaramadı. Bana adı bir çağrışım yapıyor mu?*

Hayır, ama konuyu kurcalayacağımdan emin olabilirsin.

Vee'yi buradan uzaklaştırmalısın. Biraz daha kalırsa, cevap vermeye güm sorular sormaya başlar ve annem dönmeden ortalığı toparlamam lazım.

Ona ne zaman söyleyeceksin?

Scott'ın dolambaçsız sorusuna hazırlıksız yakalanarak irkildim. *Vee'ye söyleyemem. Güvende kalmasını istiyorsam olmaz. Senden ki tavsiyeye kulak asmanı istiyorum. O benim en iyi arkadaşım. Scott Or bir şey olmamalı.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok daha fazlasını hak ediyor ama şu anda benim için en önemli şey güvenliği.

Sence onun için en önemli şey ne? dedi Scott. *Seni seviyor ve sana güveniyor. Ona aynı saygıyı göster.*

Tartışacak zamanım yoktu. *Lütfen, Scott,* diye yalvardım.

Düşünüyormuş gibi uzun uzun beni süzdü. Hoşnut olmadığını görebiliyordum ama aynı zamanda bu savaşı kazanmama izin vereceğini de anlamıştım. Şimdilik.

Vee'ye, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Sana bu durumu telafi edeceğim. Haydi, sinemaya gidelim. Filmi sen seç. Fikrini değiştirmek istemem ama yeni vizyona girmiş bir süper kahraman filmi var. Berbat eleştiriler aldı, bu her zaman süper olacağının işaretidir."

"Kalıp bu rezilliği temizlerken Nora'ya yardım etmeliyiz," dedi Vee. "Bunu kimin yaptığını öğreneceğim ve hadlerini bildireceğim. Belki dolaplarına ölü bir balık giriverir ve lastiklerine de dikkat etseler iyi olur çünkü kauçuğa saplanmak için kaşınan bir bıçağım var."

Vee'ye, "Bu gece sen takıl," dedim. "Marcie bana yardım eder, öyle değil mi Marcie?" Bunu kolumu omzuna atarak ve son derece tatlılıkla söylemiştim ama sözcüklerimin altında bir kibir tınısı gizliydi.

Vee'yle göz göze geldik ve birbirimizi anladığımızı belli ettik.

Vee, Marcie'ye, "Ne yüce gönüllüsün," dedi. "Faraş lavabonun altında. Çöp torbaları da." Marcie'nin omzuna hafifçe vurdu. "İyi eğlenceler ve tırnaklarını kırmamaya çalış."

Kapı arkalarından kapanınca, Marcie'yle duvarın dibine çöktük. Aynı anda rahat bir nefes almıştık.

İlk gülümseyen Marcie oldu. "Kötü şans."

Gırtlağımı temizledim. "Bu akşamki yardımın için sağ ol," dedim ve söylediğimde ciddiydim. Marcie hayatında ilk kez...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

... *yardımsever davrandı*, diye düşündüm. Ben de ona bunun karşılığını hafızasını silerek ödeyecektim.

Duvardan doğrulurken ellerindeki tozu silkeledi. "Gece henüz bitmedi. Faraş lavabonun altında mı demişti?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

23

Ertesi sabah çok hızlı geldi. Penceremin vurulması çalar saat görevi üstlendi; yattığım yerde dönünce ağaç dalına tünemiş, bana dışarı çıkmamı işaret eden Dante'yi gördüm. Beş dakika sonra orada olacağımı haber vermek için elimle beş işareti yaptım.

Teknik olarak cezalıydım ama Dante'nin bu bahaneyi kabul edeceğini sanmıyordum.

Dışarıda, karanlık sabah havası sonbahar serinliğinden izler taşıyordu, ısıtmak için ellerimi birbirine sürttüm. Ay hâlâ gökyüzündeydi. Uzakta bir yerde bir baykuş öttü.

"Bu sabah radar donanımlı, plakasız bir araba evinin önünden birkaç kez geçti," dedi Dante nefesini ellerine üflerken. "Polis olduğundan eminim. Koyu renk saçları vardı, görebildiğim kadarıyla benden birkaç yaş büyüktü. Bir fikrin var mı?"

Dedektif Basso. Bu kez radarına takılmak için ne yapmıştım?

Yerel yasal güçlerle yaşadığım sefil olayları paylaşmak için uygun bir zaman olmadığına karar vererek, "Hayır," dedim. "Büyük olasılıkla mesai bitimi oyalanacak bir şeyler arıyordur. Burada hız yapan birilerini yakalamayacağı kesin."

Dante'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Hız yapanların arabada olmayacakları kesin, pistlerin yıldızı. Hazır mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Hayır? Ama bunun bir önemi var mı?"

Eğildi ve gözünden kaçmış bağcığı bağladı. "Isınma zamanı. Ne yapacağını biliyorsun."

Gayet iyi biliyordum. Dante'nin bilmediği şey ise ormanlık arazinin derinlerindeki ıssız antrenman sahamıza doğru onu takip ederken ısınma hareketlerime sırtına bıçaklar, oklar ve çeşit çeşit şarapnel parçacığı fırlatma hayallerimin de dâhil olduğuydu. Havaya girmek için ne gerekiyorsa yapmalıydım, değil mi?

Tamamen ter içinde kalınca, Dante beni daha esnek kılmayı amaçlayan birtakım esneme hareketleri yaptırdı. Marcie'yi yatak odasında, bire bir aynı esneme hareketlerini yaparken görmüştüm. Artık amigo kızlar ekibinde değildi ama belli ki bacak ayırma hareketlerini yapabilme becerisini korumak onun için önemliydi.

Bacaklarımı geniş bir V biçiminde açıp yere otururken, "Bugünkü plan ne?" diye sordum. Belden bükülüp alnımı dizime yaslarken diz altı kirişimde bir çekilme hissettim.

"Bedeni ele geçirme," dedi Dante.

Şaşırarak, "Ele geçirme mi?" diye tekrarladım.

"Kovulmuş melekler bizim bedenlerimizi ele geçirebiliyorsa bizim de onların bedenlerini ele geçirmeyi öğrenmemiz adil olur. Düşmanının zihnini ve bedenini kontrol etmekten daha büyük bir savaş mı var?" diye devam etti.

"Kovulmuş meleklerin bedenlerini ele geçirmek gibi bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum."

"Artık var. Şeytan hilesi sayesinde. Daha önce hiçbir zaman yeterince güçlü olmadık. Birkaç aydır, aralarında benim de olduğum seçkin birkaç Nefil'i beden ele geçirme konusunda gizli gizli eğitiyorum. Bu beceride ustalaşmak savaşın dönüm noktası olacak. Bunu başarabilirsek bir şansımız olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğitiyor muydun? Nasıl?" Beden ele geçirme olayı sadece Heşvan'da mümkündü. Bu tekniği nasıl olur da aylardır çalışıyor olabilirdi?

"Kovulmuş melekler üzerinde çalışıyorduk." Gözlerinde acımasız bir parıltı belirdi. "Sana söyledim, hiç olmadığımız kadar güçlüyüz. Ortalıkta tek başına dolaşan bir kovulmuş melek, bizimki gibi bir gruba tek başına karşı koyamaz. Melekleri geceleri sokaklardan topluyor ve Hank'in organize ettiği eğitim tesisine götürüyoruz."

"*Hank* de bu işin içinde miydi?" Görünüşe bakılırsa kirli çamaşırlarının sonu hiç gelmeyecekti.

"Yalnızları, içe dönükleri, yokluğunun hissedileceğini düşünmediklerimizi seçiyoruz. Onlara beden ele geçirme olayını, Heşvan dışındaki zamanlarda bile, kısa süreli dönemler için mümkün kılan özel bir şeytan hilesi prototipi içiriyoruz. Sonra da üzerlerinde çalışıyoruz."

"Şimdi neredeler?"

"Eğitim tesisinde gözaltında. Onlarla çalışmadığımız zamanlarda şeytan hilesiyle sihirlenmiş çubukları kanat köklerindeki izlerde saplı tutuyoruz. Tamamen hareketsiz kalmalarını sağlıyor. Elimizin altındaki laboratuvar denekleri gibi."

Patch'in bu konuda hiçbir şey bilmediğinden emindim. Bilse mutlaka bahsederdi. "Gözetiminizde kaç kovulmuş melek var? Ve bu eğitim tesisi nerede?"

"Sana yerini söyleyemem. Bu tesisi kurarken ben, Hank ve Blakely çok gizli tutmanın daha güvenli olacağına karar vermiştik. Artık Hank olmadığı için geriye yerini bilen iki kişi kalıyor: Blakely ve ben. Böylesi daha iyi. Kuralları gevşetirsen, dönekler olur. İnsanlar çıkar için her şeyi yapar, hatta kendi ırklarına ihanet ederler. Bu tıpkı insan doğası gibi, Nefil doğasında da var. Cazibeyi ortadan kaldırıyoruz."

"Beni çalışma için eğitim merkezine götürecek misin?" Burada bir protokol olacağından emindim. Ya gözlerim bağlanacak ya da güzergâha dair hafızam silinecekti. Ama belki de bir yolunu bulabilirdim. Belki de Patch ve ben, eğitim merkezinin yolunu tekrar bulabilirdik.

"Gerek yok. Laboratuvar deneklerinden birini yanımda getirdim."

Gözlerim hızla ağaçları taradı. "Nerede?"

"Endişelenme, şeytan hilesi ve kanat izindeki çubuk işbirliği yapmasını sağlıyor." Dante bir kayanın arkasında kayboldu ve insan yaşıyla on üçten büyük görünmeyen dişi bir kovulmuş meleği yanında sürükleyerek çıktı. Beyaz jimnastik şortunun altından çıkan çırpı bacakları kollarımdan daha kalın olamazdı.

Dante kızı yere atınca, bedeni bir çöp torbası gibi toprağa serildi. Kanat izlerinden çıkan çubuğa bakmamak için kafamı çevirdim. Hiçbir şey hissetmediğini bilsem de görüntü ense tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

Kendime onun bir düşman olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Artık savaşta kişisel meselelerim de söz konusuydu. Bir kovulmuş meleğe bağlılık yemini etmeyi reddetmiştim. Hepsi tehlikeliydi. En sonuncusuna kadar hepsinin durdurulması gerekiyordu.

"Ben çubuğu çekince, karşı koymaya başlamadan önce sadece birkaç saniyen olacak. Bu şeytan hilesi türü kısa ömürlü ve vücudunda çok uzun süre durmayacaktır. Başka bir deyişle, sakın gardını indirme."

"Onun bedenini ele geçirdiğimi bilecek mi?"

"Ah, bilecek. Bu tatbikattan yüzlerce kez geçti. Bedenini ele geçirmeni ve yönetme duygusuna alışmak için eylemlerine birkaç dakika boyunca hükmetmeni istiyorum. Vücudundan çıkmaya hazır olduğunda beni uyar. Çubuğu hazır ederim."

"Bedenine nasıl gireceğim?" diye sorarken, kol tüylerim diken diken olmuştu. Üşümüştüm ama tek nedeni havanın serinliği değildi. Kovulmuş meleğin bedenine girmek istemiyordum ama Patch'e sürecin nasıl işlediği konusunda olabildiğince fazla bilgi vermeliydim. Anlamadığımız bir sorunu çözemezdik.

"Şeytan hilesi yüzünden güçsüz olacak ve bunun faydasını göreceksin. Ayrıca Heşvan ayına girdiğimiz için beden kontrolü kanalları ardına kadar açık. Tek yapman gereken zihniyle oynamak. Düşüncelerinin kontrolünü ele geçir. Bedenini ele geçirmeni kendisinin istediğini düşündür. Gardını indirince her şey çocuk oyuncağına dönüşecek. Ona doğal olarak çekileceksin. Bu o kadar hızlı olacak ki fark etmeyeceksin bile. Bir bakacaksın ki kontrol sende."

"Çok küçük."

"Bunun seni kandırmasına izin verme. O da diğerleri kadar kurnaz ve tehlikeli. Al bakalım, başlamanı kolaylaştırmak için sana özel bir doz şeytan hilesi getirdim."

Şişeye hemen uzanmadım. Parmaklarım arzuyla karıncalanıyordu ama ellerimi iki yanımda tuttum. Şu ana kadar fazlasıyla şeytan hilesi içmiştim zaten. Kendime son vereceğime ve sonra da bunu Patch'e itiraf edeceğime söz vermiştim ama şu ana kadar ikisini de yapmamıştım.

Işıldayan mavi sıvının durduğu şişeye bakınca yoğun bir açlık midemi kazımaya başladı. Şeytan hilesini istemiyordum ama bir yandan ona fena halde ihtiyaç duyuyordum. Onsuz başım dönüyor ve sersemliyordum. Birazcık daha içmek o kadar da zararlı olamazdı. Kendimi durduramadan uzanıp şişeyi aldım. Ağzım sulanmaya başlamıştı bile. "Tamamını mı içmeliyim?"

"Evet."

Şişeyi kafama diktim ve şeytan hilesi gırtlağımı zehir misali yakıp geçti. Öksürüp tıksırırken, Blakely'nin tadını güzelleştirmenin

bir yolunu bulamamasına hayıflandım. Olumsuz yan etkileri en aza indirmesi de bir o kadar faydalı olabilirdi. Dozu alır almaz kafatasımın dört bir yanına bir baş ağrısı akın etti. Tecrübelerim günün ilerleyen saatlerinde daha da kötüleşeceğini söylüyordu.

Dante, "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımla onaylamak için acele etmedim. Kızın bedenini ele geçirmeyi hiç istemediğimi söylemek hafif kalırdı. Daha önce bir kez, bana karşı en ufak bir şefkat bile duymayan akrabam Chauncey Langeais tarafından öldürülmemem için uğraşan Patch tarafından bedenim ele geçirilmişti. Patch'in beni koruma çabasına sevinsem de bedenime girdiğinde hissettiğim duygu tekrar tecrübe etmek isteyeceğim bir şey değildi. Ya da bir başkasına yaşatmak.

Gözlerim kızın üstünde dolaştı. Bunu daha önce yüzlerce kez yaşamıştı ve ben ona bunu bir kez daha yaşatmak üzereydim.

Sonunda bitkin bir sesle, "Hazırım," dedim.

Dante elini mavi ışık saçan kısmından uzak tutmaya özen göstererek çubuğu kızın kanat izinden çekip çıkardı. "Her an olabilir," diye mırıldandı. "Hazırlan. Düşünceleri manyetik dürtüler yayacak zihin faaliyetini hissettiğin anda kafasının içine gir. Onun bedenini ele geçirmeni kendisinin istediğine ikna etmeye çalışarak zaman kaybetme."

Ormana yoğun ve gergin bir sessizlik hâkimdi. Her tür zihinsel aktiviteyi algılamaya hazır bir şekilde kıza bir adım yaklaştım. Dante'nin dizleri, harekete geçmek için hazır bekler gibi bükülmüştü. Bir karganın keskin gaklaması üzerimizdeki karanlıkta yankılandı. Radarıma cılız bir enerji sinyali süzüldü. Kız vahşi bir hayvan gibi dişlerini göstererek ve tırnaklarını çıkararak üzerime atılmadan önce aldığım tek uyarı bundan ibaretti.

Birlikte toprağa yapıştık. Benim reflekslerim daha keskin olduğu için üste çıkmayı başardım. Ellerini kafasının üstüne sabitledi

için bileklerine atıldım ama tek bir hareketle beni üstünden fırlattı. Toprağın üstünde kayarken, onun çevik bir hareketle birkaç adım öteme indiğini duydum. Yukarı bakmamla sıçradığını ve üzerime doğru süzüldüğünü görmem bir oldu.

Ulaşamayacağı bir mesafeye yuvarlandım.

Dante, "Şimdi!" diye haykırdı. Gözümün ucuyla çubuğu, başarısız olmam durumunda kıza saldırmak üzere havaya kaldırdığını gördüm.

Gözlerimi yumarak kızın düşüncelerine odaklandım. Deliye dönmüş böcekler gibi bir o yana, bir bu yana kaçıştıklarını hissedebiliyordum. Önüme çıkan her şeyi iterek kafasının içine daldım. Düşüncelerini toplayıp dev bir kütle haline getirdim ve *Beni içeri al, beni hemen şimdi içeri al*, diye fısıldadım.

Kızın savunması beklediğimden çok daha kolay çöktü. Dante'nin öngördüğü gibi kendimi, ruhum bir güç sahası tarafından makaraya sarılıyormuşçasına ona doğru kayarken buldum. En ufak bir direnç sergilemiyordu. Bir rüyayı andıran bir hisli; sersemletici, kaygan ve kenarlarda bulanıklaşan. Değişimi hissettiğim kesin bir an olmadı; gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi dünyaya başka bir açıdan bakarken buldum.

Vücut, ruh ve zihin olarak içindeydim; bedenini ele geçirmiştim.

Dante şüpheyle gözlerini kısarak, "Nora?" dedi.

"İçerideyim." Sesim beni irkiltti, sözü ben söylemiştim ama onun sesiyle çıkmıştı. Kovulmuş bir melekten bekleyeceğimden daha yüksek ve sevimliydi. Elbette, o kadar gençti ki.

"Herhangi bir direnç hissediyor musun?"

Bu defa başımı iki yana salladım. Bir kez daha onun sesiyle konuştuğumu duymaya hazır değildim. Dante vücuduna hükmetme pratiği yapmamı ne kadar istiyorsa, ben de çıkmayı o kadar istiyordum.

Bir dizi tatbikat adımını hızla yerine getirdim. Kovulmuş meleğin vücuduna hükmederek onu kısa bir mesafe koşturdum, devrilmiş bir ağaç dalının üstünden kolayca atlattım, ayakkabı bağcıklarını çözdürüp yeniden bağlattım. Dante haklıydı. Bütün kontrol bendeydi ve için için onu iradesine karşı gelerek sürüklediğimi biliyordum. Ona çubuğu kendi kendine saplamasını emredebilirdim; itaat etmekten başka şansı yoktu.

Dante'nin zihnine, *İşim bitti,* dedim. *Çıkmak istiyorum.*

"Biraz daha," diye itiraz etti. "Daha fazla pratiğe ihtiyacın var. Bunun sana doğal bir şey gibi gelmesini istiyorum. Tatbikat adımlarını tekrar et."

İsteğini reddederek, kovulmuş meleğin bedenine beni salmasını emrettim ve geçiş yine hem kolay hem de ani oldu.

Dante bir küfür savurarak çubuğu meleğin kanat izine sapladı. Kovulmuş melek yere ölü gibi yığılırken, kol ve bacakları zemine garip açılarla inmişti. Bakışlarımı kaçırmak istiyor ama yapamıyordum. Kendimi dünyadaki varlığının önceden nasıl olduğunu merak etmekten alamıyordum. Onu özleyen birisi var mıydı? Bir daha özgür olabilecek miydi? Dünyaya bakışı kimbilir ne kadar umutsuzdu.

"Yeterince uzun değildi," derken Dante bariz sıkkın görünüyordu. "Tatbikat adımlarını tekrarlamanı istediğimi duymadın mı? Başlangıçta biraz rahatsız edici geldiğini biliyorum..."

"Nasıl işliyor?" diye sordum. "İki nesne aynı anda aynı alanı işgal edemez. Bu beden ele geçirme olayı nasıl işliyor?"

"Her şey kuantumla ilgili; dalga işlevi ve dalga parçacık ikiliğine dayanıyor."

Biraz sıkıntıyla, "Henüz kuantum teorisini öğrenmedim," dedim. "Gerçekten anlayabileceğim şekilde anlat."

"Anlayabildiğim kadarıyla her şey atom altı bir seviyede gerçekleşiyor. İki nesne aynı anda aynı alanı işgal edebiliyor. Kimsenin bunun nasıl işlediğini anlayabildiğinden emin değilim."

"Bana söyleyebileceklerin bu kadar mı?"

"Bana biraz inancın olsun, Grey."

Dante'yi kurnaz bir ifadeyle süzerek, "Pekâlâ. Sana inanıyorum. Ama karşılığında bir şey istiyorum," dedim. "Gözetleme konusunda iyisindir, değil mi?"

"Elbette."

"Kasabada dolaşan serseri bir baş melek var. Adı Pepper Friberg. Bir kovulmuş meleğin ona şantaj yaptığını iddia ediyor ve ben kim olduğunu bildiğimden neredeyse eminim. O kadını mıhlamak için ihtiyaç duyacağım kanıtı getirmeni istiyorum."

"Kadını mı?"

"Kadınlar da düzenbaz olabiliyorlar."

"Bunun Nefillere liderlik etmekle ne alakası var?"

"Özel bir mesele."

"Pekâlâ," dedi Dante ağır ağır. "Bana bilmem gerekeni söyle."

"Patch bana kovulmuş meleklerden herhangi birinin Pepper Friberg'e herhangi bir nedenden şantaj yapıyor olabileceğini söyledi. Hanok Kitabı'ndan sayfalar, geleceği okuma, eski bir suçtan affedilme, kutsal veya gizli sayılabilecek bir bilgi, hatta koruyucu melek seviyesine yükseltilmek gibi. Bir baş meleğin sağlayabileceği şeyler listesinin sonu yok sanırım."

"Patch başka ne dedi?"

"Çok fazla bir şey değil. O da şantajcıyı bulmak istiyor. İpuçlarını takip ettiğini ve en az bir suçlunun izini sürdüğünü biliyorum ama ben yanlış deliğe baktığından neredeyse eminim. Önceki gece, eski kız arkadaşını Şeytanın El Çantası'nın arka tarafında Pepper'la

konuşurken gördüm. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama kız kendinden emin görünüyordu ve Pepper'ın da öfkeli bir hali vardı. Kızın adı Dabria."

Dante'nin ifadesinin bu ismin açıklığıyla değişmesi beni şaşırtmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dabria mı?"

İnledim. "Bana onu tanıdığını söyleme. Kız her yerde. Onu güzel bulduğunu söylersen seni arkandaki hendekten aşağı tekmeler ve bu kayayı da üstüne yuvarlarım."

"Mesele o değil." Kafasını sallarken, Dante'nin yüzünü bir acıma ifadesi kapladı. "Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim."

"Neyi?"

"Dabria'yı tanıyorum. Şahsen değil ama..." Yüzündeki sempati ifadesi daha da arttı. Bana berbat bir haber vermek üzereymiş gibi bakıyordu.

Hikâyemi anlatmak için bir ağaç kütüğünün üstüne oturmuştum ama ayağa fırladım. "Hemen söyle, Dante."

Dante neredeyse suçlu bir sesle, "Benim için çalışan casuslarım var. Sözü geçen kovulmuş melekleri göz hapsinde tutmak için kiraladığım adamlar," diye itiraf etti. "Patch'in kovulmuş melekler arasında hayli saygı gördüğü sır değil. Zeki, akıllı ve becerikli iyi bir lider. Paralı askerlik yılları, ona pek çok adamımızın bir araya gelmiş halinden daha fazla tecrübe kazandırmış."

"Patch'i izletiyordun," diye soludum. "Bana neden söylemedin?"

"Sana güveniyorum ama Patch'in senin üzerinde etkisi olduğu gerçeğini de hafife alacak değilim."

"Etki mi? Patch hiçbir zaman benim adıma karar almadı. Kendi kararlarımı kendim alabilecek durumdayım. Bu operasyonda yer bende. Casusluk yapılmasını isteseydim, bunu kendim yapmadığım derken öfkelendiğim barizdi.

"Anlaşıldı."

Başımı çevirip en yakındaki ağaca doğru yürüdüm. "Bana bütün bunları neden söylediğini anlatacak mısın?"

İsteksizce iç geçirdi. "Patch'i izlerken, Dabria radarımıza defalarca takıldı."

Ona konuşmaya devam etmemesini söyleyebilmeyi dileyerek gözlerimi yumdum. Daha fazlasını duymak istemiyordum. Dabria her yerde Patch'in peşindeydi. Bunu biliyordum ama Dante'nin ses tonu bana, Patch'in eski muhteşem kız arkadaşının takipçi bir sapık olduğundan daha yıkıcı haberler vermek üzere olduğunu anlatıyordu.

"Birkaç gece önce birlikteydiler. Kanıtlarım var. Çok sayıda fotoğraf da."

Çenemi sıkarak hışımla döndüm. "Görmek istiyorum."

"Nora."

"Kaldırabilirim," diye çıkıştım. "Adamlarının, *benim* adamlarımın topladığı bu sözde kanıtları görmek istiyorum." Patch, Dabria'yla birlikte. Saatlerce. Hangi gece olabileceğini kestirmek için hafızamı zorladım. Kıskanç ve huzursuz hissediyordum. Patch böyle bir şey yapmamıştı. Bir açıklaması olmalıydı. Tercihimi ona güvenmekten yana kullanmalıydım. Önüme çıkan ilk sonucun üstüne atlamayacak kadar çok şey yaşamıştık.

Sükûnetimi korumalıydım. Bu kadar çabuk karara varmak aptallık olurdu. Dante'nin elinde fotoğraflar vardı demek. Tamam, ben de onları kendim analiz ederdim.

Dante dudaklarını sıktı ve başını salladı. "Bugün evine gönderirim."

Ö nümüzdeki gün için hazırlandım ama hareketlerim bana son derece mekanik geliyordu. Patch ve Dabria'nın görüntülerini kafamdan atamıyordum. O anda Dante'ye detay sormamıştım ama şimdi cevapsız sorular beynimde delikler açıyordu. *Birlikteydiler. Saatlerce. Kanıtlarım var.*

Ne demekti bu? Nasıl birliktelerdi? Sormam saflık sayılır mıydı acaba? Hayır. Patch'e güveniyordum. İçimden onu aramak geçiyordu ama elbette aramayacaktım. Fotoğrafları görene dek bekleyecektim. Hüküm vermeye yetip yetmeyeceklerini gördüğüm anda anlardım.

Marcie mutfağa girip masanın kenarına tünedi. "Bugün okul sonrası için alışveriş arkadaşı arıyorum."

Artık iyice hamurlaşmış olan kahvaltılık gevreğin kâsesini önümden ittim. O kadar uzun süredir derin düşünceler içindeydim ki kahvaltımı kurtarma umudum kalmamıştı.

"Cuma öğleden sonra mutlaka alışverişe çıkarım," dedi Marcie. "Ritüel gibi bir şey."

"Gelenek gibi," diye düzelttim.

Kaşlarını düşünür gibi hafifçe çatarak, "Sonbahar için yeni bir ceket ihtiyacım var. Sıcak tutacak, yünlü ama yine de şık olabilen bir şeye," dedi.

"Teklif için teşekkürler ama yapmam gereken zorlu bir trigonometri ödevim var."

"Ah. Hadi ama. Bütün hafta hiç ödev yapmadın. Şimdi neden başlayasın ki? Ayrıca gerçekten başkasının görüşüne ihtiyacım var. Bu önemli bir alışveriş. Üstelik tam da normal davranmaya başlamıştın."

Sandalyemi geriye itip kâsemi lavaboya götürdüm. "Övgü her zaman aklımı çeler."

"Hadi ama Nora, kavga etmek istemiyorum," diye yakındı. "Sadece benimle alışverişe gelmeni istiyorum."

"Ben de trigonometriden geçmek. Hem cezalıyım."

"Endişelenme. Ben annenle konuştum bile. Sakinleştiği için daha mantıklı davranıyor. Artık cezalı değilsin. Okuldan sonra yarım saat oyalanırım. Böylece senin de trigonometri ödevini tamamlayacak zamanın olur."

Gözlerimi şüpheyle kıstım. "Annemin zihniyle mi oynuyorsun?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen annenle aramızda bir baş düşmanını kaskanıyorsun."

Of.

"Konu sadece matematik değil, Marcie. Düşünmem gerek. Dün gece olanlar ve tekrarlanmasına engel olmak konusunda." Kararlıkla, "Bağlılık yemini etmeyeceğim," dedim. "Ve hiçbir Nefil'in de etmesini istemiyorum."

Marcie sıkkın bir ses çıkardı. "Aynı babam gibisin. Bir kere olsun böyle davranmayı bırakasan..."

"Nefil gibi davranmayı bırakayım, değil mi? Ya da melez, ucube ittifak garibesi mi? Yoksa *hedef* mi?"

Marcie ellerini öyle bir sıktı ki pespembe oldular. Sonunda gerginini kaldırdı. Gözlerinde gurur ışıltıları dans ediyordu. "Evet. Bir mutant. Canavar. Fenomen. Benim gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani sonunda ne olduğunu kabul ediyor musun?"

Yüzünde neredeyse utangaç bir gülümseme belirdi. "Lanet olsun. Evet."

"Bu halini daha çok seviyorum," dedim.

"Ben de *senin* bu halini daha çok seviyorum." Marcie ayağa kalktı ve çantasını tezgâhın üstünden aldı. "Alışveriş yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Daha son zilin çalmasının üstünden iki saat geçmeden, Marcie bir yün ceket, bir kot pantolon ve bir iki aksesuara dört yüz dolar harcamıştı. Ben bütün gardırobum için senede dört yüz dolar harcamıyordum. Hank'in evinde büyüsem, ben de kredi kartımı bütün öğleden sonra kullanmakta bir sakınca görmezdim. Hatta en başta bir kredi kartım olurdu.

Benim arabamda görünmek istemediğini iddia ettiği için Marcie'ninkine binmiştik ve her ne kadar onu suçlamasam da mesajı almıştım. Onun parası vardı; benim yoktu. Hank bana yenilgiye mahkûm ordusunu bırakmıştı; Marcie'ye de bütün mirasını. Haksızlık kelimesi durumu anlatmanın yakınından bile geçemezdi.

Marcie'ye, "Bir yere uğrayabilir miyiz?" diye sordum. "Biraz yolumuzun dışında kalıyor ama arkadaşım Dante'den bir şey almam gerek." Patch ve Dabria'nın fotoğraflarını görmek konusunda kendimi biraz huzursuz hissediyor, bu yüzden bu işi bir an önce halletmek istiyordum. Getirmesi için Dante'yi bekleyecek sabrım yoktu. Çoktan getirip getirmediğini bilme imkânım da olmadığı için eyleme geçmeye karar vermiştim.

"Hayır. Okula gitmiyor. Bir sonraki sağa sap. Casco Körfezi yakınında oturuyor," dedim.

İşin ironisi gözümden kaçmamıştı. Yazın Patch'i, Marcie'yle yakınlaşmakla suçlamıştım. Şimdi, sadece birkaç ay sonra benzer bir olayı –ama bu kez başka bir kız söz konusuydu– araştırmak üzere Marcie'nin arabasındaydım.

Elimi alnıma bastırdım. Belki de boş vermeliydim. Belki bu, güvensizliklerim konusunda çok şey anlatıyordu ve Patch'e koşulsuz güvenmeliydim. İşin aslı şuydu ki ben ona gerçekten güveniyordum.

Ama öte yanda Dabria vardı.

Ayrıca Patch masumsa –ki bütün kalbimle öyle olmasını diliyordum– fotoğraflara bakmaktan bir zarar gelmezdi.

Marcie tarifimi takip ederek Dante'nin evine ulaştı ve mimariyi gördüğü anda beğeni dolu bir sesle mırıldandı. Bakışları geniş bir çimenliğin gerisine inşa edilmiş kusursuz güzellikteki evin üstünde dolaşırken, "Bu Dante denen arkadaşın zevk sahibiymiş," dedi.

"Arkadaşlarından miras kalmış," dedim. "Boşu boşuna inme. Ben bir koşu gider gelirim."

Marcie onu durdurmama fırsat bırakmadan arabadan inerken, "Hayatta olmaz. Evin içini görmem gerek," dedi. "Dante'nin kız arkadaşı var mı?" Güneş gözlüğünü kafasına kaldırdı ve Dante'nin zenginliğine bariz bir hayranlıkla baktı.

Evet, ben, diye düşündüm. Bu düzmece gösteriye ayak uydurmak konusunda süper bir iş çıkardığım ortadaydı. Koridorun ucunda uyuyan üvey kız kardeşim bile "erkek arkadaşımdan" habersizdi.

Verandaya çıkıp zili çaldık. Bekledim ve tekrar çaldım. Ellerimi gözlerimin etrafına kapatarak yemek salonunun penceresinden gölgeli karanlığa baktım. Evde olmadığı bir anda uğramam ne şanstı ama

"Hu huuu! Kızlar, bu evde yaşayan genç adamı mı arıyorsunuz yoksa?"

Marcie'yle arkamıza dönünce, kaldırımda duran yaşlı kadını gördük. Ayaklarında pembe terlikler, kafasında pembe bigudiler vardı ve bir tasmanın ucunda minicik siyah bir köpek tutuyordu.

"Dante'yi arıyoruz," dedim. "Siz komşusu musunuz?"

"Yaz başında kızım ve kocasının yanına taşındım. Sokağın hemen aşağısındayız." Eliyle arkasını işaret etti. "Kocam John, sizlere ömür. Ya huzur evine gidecektim ya da klozet kapağını hiç indirmeyen damadımın evine," diye anlattı.

Marcie düşüncelerime, *Bu kadın ne anlatıyor?* diye fısıldadı. *Ve pardon ama köpeğin acil banyoya ihtiyacı var. Kokusunu buradan alabiliyorum.*

Yüzüme sevecen bir gülücük yapıştırarak verandanın basamaklarını indim. "Adım Nora Grey. Burada oturan genç adam, Dante Matterazzi arkadaşımdır."

"Matterazzi mi? Biliyordum! İtalyan olduğunu biliyordum! Böyle isimler İtalyanım diye bağırır. Kıyılarımızı istila ediyorlar," dedi kadın. "Sonra bir bakmışsın, Mussolini'yle bahçe komşusu olmuşum."

Köpek araya girmek ister gibi, havlamaya başladı.

Marcie'yle göz göze geldik. Marcie gözlerini devirirken ben kadına, "Bugün Dante'yi gördünüz mü?" diye sordum.

"Bugün mü? Bugün neden görecekmişim ki? Size söyledim ya, taşındı. İki gün önce. Bir geceyarısı. Tam bir İtalyandan bekleneceği şekilde. Sicilyalı bir mafya üyesi gibi sinsi ve cin fikirli. Bir halt karıştırdığından eminim."

Sesime sevecen bir ton katmaya çalışarak, "Yanılıyor olmalısınız, Dante hâlâ burada oturuyor," dedim.

"Ha! Çocuk kayboldu! Her zaman içe dönüktü ve komşuluktan olabildiğince uzaktı. Merhaba bile demezdi. Böyle güzel ve saygın bir mahallede onun gibi sinsi bir çocuk... Hiç hoş değil. Sadece bir ay dayanabildi, gittiğini gördüğüme üzüldüğümü söyleyemem.

Bu mahallede kiracıları yasaklayan yasalar olmalı. Aylığa değil, düşünüyorlar."

"Dante kiracı değildi. Bu ev onun. Arkadaşlarından kalmış."

"Sana öyle mi söyledi?" Kafasını salladı ve bana dünyanın gördüğü en büyük aptala bakar gibi baktı. "Bu ev Sonsoların. Yıllardır onun ailesinin. Ekonomi çöktükten sonra, pek çokları kiralıyorlardı. Herhâlde turizmden para kazanmak zorundalar. Şimdiye İtalyan gangsterlere kiralamak zorunda kalıyorlar."

İkinci kez, "Yanılıyor olmalısınız," diyecek oldum.

"İsterseniz tapu kayıtlarına bakın. Ama söylemezler bana. İtalyanlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Köpek, tasmasını kaçırıp kovalamaca oynamaya başlayınca döndüm, arada durup Marcie ve beni süzen gibi bağırıp bir şey harıldıyordu. Sonra yeniden koşmaya ve kuyruğu ekmeğe dönmeye başladı. Kadın kendini tasmadan kurtarınca ve aydınlanma sürüyü uzaklaştırıyordu.

Arkasından bakakalmıştım. Bir ev Dante'ninki. Kiracı falan değil.

Dehşet verici bir his gittikçe mantığıma göre oluyordu. Dante gittiyse, şeytan hilesini nereden bulacaktım? Elimdeki hâlâ en fazla bir günlük, ikiye bölersem en fazla iki günlük ışınım kalmıştı.

"Pekâlâ, biri yalan söylüyor," dedi Marcie. "Benca kadın bir kadınlara güvenmem. Özellikle de kuyruğu olanlara."

Onu doğru dürüst duymuyordum. Aşkım için dua edip Dante'nin cep telefonunu aradım ama açan olmadı. Telesekreter bile devreye girmedi.

Marcie'nin alışveriş torbalarını içeri taşımasına yardım ettim ama bizi karşılamak için merdivenleri inişiyordu. Bana büyük bey bir el

uzatarak. "Bir arkadaşın senin için bıraktı," dedi. "Adının Dante olduğunu söyledi. Onu tanıyor muyum?" diye sordu.

Zarfı elinden kaparken, fazla hevesli görünmemeye çalıştım. "Scott'ın bir arkadaşı," diye açıkladım.

Annem ve Marcie gözlerini zarftan ayırmadan beni izliyorlardı.

Duruma ekstra dikkat çekmek istemeyerek, "Büyük olasılıkla Scott'a iletmemi istediği bir şeydir," diye yalan söyledim.

"Arkadaşlarından büyük görünüyordu. Senin yaşça büyük adamlarla takılman konusunda içimin rahat olduğunu söyleyemem," dedi annem şüpheyle.

Kaçamak bir cevapla geçiştirdim. "Dediğim gibi, Scott'ın arkadaşı."

Yatak odama girince derin bir nefes aldım ve zarfın yapışkanlı ağzını açtım. Büyütülmüş fotoğrafları silkeleyerek çıkardım. Hepsi siyah beyazdı.

İlk birkaçı gece çekilmiş olmalıydı. Patch ıssız bir yolda yürürken. Patch motosikletinden birilerini gözetlerken. Patch ankesörlü telefonda konuşurken. Burada yeni bir şey yoktu çünkü Pepper'ın şantajcısını bulmak için gece gündüz çalıştığını biliyordum.

Bir sonraki fotoğrafta Patch ve Dabria vardı.

Patch'in yeni, siyah Ford F-150 pikabındaydılar. Üzerlerindeki sokak lambasının ışığında yere incecik yağmur damlaları indiği görülüyordu. Dabria dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle, kollarını Patch'in boynuna dolamıştı. Birbirlerine âdeta kenetliydiler ve Patch'in direnç gösterir gibi bir hali yoktu.

Son üç fotoğrafı hızla geçtim. Midem kalkmıştı ve neredeyse kusacaktım. *Öpüşüyorlardı.*

Dabria, Patch'i öpüyordu. Tam orada, fotoğrafta.

Birlikteydiler. Saatler boyunca. Birkaç gece önce.

Banyoda, sırtım duşun kapısına yaslı, yerde oturuyordum. Dizlerimi göğsüme çekmiştim ve ısıtıcı açık olmasına rağmen soğuğu ve nemi hissediyordum. Yanımda boş bir şeytan hilesi şişesi yatıyordu. Son şişemdi. İçtiğimi hatırlamıyordum bile. Koca bir şişe bitmişti ve bana hiçbir şey yapmamıştı. O bile kalbimi hasta eden bu çaresizliğe bağışıklık kazandırmamıştı. Patch'e güveniyor ve onu, beni böyle incitebileceğine inanmayacak kadar çok seviyordum. Bir nedeni, bir açıklaması olmalıydı.

Bir açıklama. Kelime boş ve alaycı bir tonla zihnimde yankılanıyordu.

Kapım vuruldu.

"Bu banyoyu paylaşmak zorundayız, biliyorsun değil mi? Ve mesanem bir sincabınki kadar," dedi Marcie.

Ayağa kalkmak için acele etmedim. Endişelenecek onca saçmalık arasında, Dabria benden daha iyi mi öpüşüyor acaba diye merak ediyordum. Patch onun gibi mi olmamı istiyordu acaba? Düzenbaz, soğuk ve sofistike. Ona tam olarak kapıldığı anı merak ediyordum. Benimle bağlarını, yıkılacağımı bildiği için mi koparmamıştı acaba?

Üzerime ağır bir belirsizlik hissi çökmüştü.

Kapıyı açıp Marcie'nin yanından geçtim. Koridorda beş adım atmıştım ki bakışlarını sırtımda hissettim.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Konuşmak istemiyorum."

"Hey, bekle. Nora sen ağlıyor musun?"

Parmaklarımı gözlerimin altına sürdüm ve ağladığımı fark ederek şaşırdım. Her şey donuk ve uzak geliyordu. Uzakta bir rüyada olup bitmiş gibi.

Arkama dönmeden, "Dışarı çıkıyorum," dedim. "Beni idare eder misin? Yatma saatinden önce dönmeyebilirim."

Patch'in evine giden yolda bir kez durdum. Volkswagen'i yolun kenarına çekip kemdimi dışarı attım ve kaldırımda bir ileri bir geri yürüdüm. Zifiri karanlıktı ve hava paltomu getirmiş olmamı dileyeceğim kadar soğuktu. Onu görünce ne diyeceğimi bilmiyordum. Saçma bir çıkış yapmak istemiyordum. Böğürerek ağlama seviyesine düşmek de istemiyordum.

Fotoğrafları yanımda getirmiştim ve sonunda konuşmayı benim yerime onların yapabileceğine karar verdim. Fotoğrafları ona uzatacak ve sorumu kısa ve öz bir "Neden?" ile kısıtlayacaktım. İnce bir buz tabakası gibi üzerimi kaplayan soğuk önyargısızlık hali, Dabria'nın Bugatti'sini Patch'in evinin önünde gördüğüm anda eriyiverdi. Sokağın ortasında frene bastım ve güçlükle yutkundum. Gırtlağımda bir öfke yumrusuyla arabadan indim.

Anahtarımı evin kilidine sokup içeri girdim. Tek ışık odasındaki bir abajurdan geliyordu. Dabria balkon camının önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu ama beni gördüğü anda durdu.

Gözle görülür bir şaşkınlıkla, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu

Kafamı öfkeyle salladım. "Hayır, bu benim repliğim. Burası benim erkek arkadaşımın evi olduğuna göre, bu da bana özel replik oluyor. Nerede o?" derken kararlı adımlarla arka taraftaki büyük yatak odasına yönelmiştim bile.

"Boşuna zahmet etme. Burada değil."

Hışımla döndüm. Dabria'ya hayret, tiksinti ve tehdidin iç içe geçtiği bir bakış attım. "O zaman. Senin. Burada. Ne. İşin. Var?" Her kelimeyi tek tek vurgulamıştım. Öfkenin içimde köpürdüğünü hissediyordum ama sakinleşmek için hiçbir şey yapmadım. Dabria bunu hak etmişti.

"Başım belada, Nora." Dudağı titredi.

"Durumu daha iyi ifade edemezdim." Fotoğraf zarfını ona fırlattım. Ayaklarının dibine düştü. "Erkek arkadaş hırsızı olmak nasıl bir duygu? Sana kendini iyi hissettiren bu mu Dabria? Sana ait olmayan şeyleri almak? Yoksa sana asıl keyif veren, bir şeyleri paramparça etme duygusu mu?"

Dabria zarfı almak üzere eğildi ama gözlerini benden bir an ayırmadı. Kaşlarını ihtiyatlı bir şüpheyle çattı. Bilmiyormuş gibi davranma cüretini gösterdiğine inanamıyordum.

"Patch'in pikabı," diye çıkıştım. "Sen ve o, bu hafta bir gece, onun pikabında. *Onu öpmüşsün!*"

Göz temasını ancak zarfın içine göz atmasına yetecek kadar bir süre kesti. Zarfı koltuğa bıraktı. "Anlamıyorsun."

"Ah, sanırım anlıyorum. Çözülmesi o kadar güç biri değilsin. Sende saygı ya da saygınlıktan eser yok. Her istediğini alıyor, diğer herkesi unutuyorsun. Patch'i istiyorsun ve görünüşe bakılırsa elde etmişsin de." Sesim artık boğuk çıkıyor, gözlerim yanıyordu. Gözlerini kırpıştırarak yaşları durdurmaya çalıştım ama engelleyemedim.

Dabria, suçlamalarına bariz biçimde [illegible] yumuşak ve endişeli bir sesle, "Başım belada çünkü Patch'e bir iyilik ederken hata yaptım," dedi. "Patch bana Blakely'nin Dante için bir plan hilesi ürettiğini ve laboratuvarın yok edilmesi gerektiğini söyledi. Bizi Blakely ya da laboratuvara ulaştırabilecek bir ipucu edinmem durumunda derhal ona bildirmem gerektiğini anlattı.

"Birkaç gece önce çok geç bir saatte, geleceklerini öğrenmek isteyen bir grup Nefil bana geldi. Kara El'in ordusunda muhafızlık yaptıklarını öğrenmem çok sürmedi. O geceye kadar Blakely adında çok önemli ve nüfuzlu bir Nefil'i koruyorlarmış. Dikkatimi çekmişlerdi. Bana işlerinin can sıkıcı ve olaysız, çalışma saatlerinin de uzun olduğunu anlattılar. O gecenin daha erken saatlerinde, dikkat dağıtacak her tür oyun yasak olmasına rağmen poker oynamak için sözleşmişler.

"Adamlardan biri iskambil kâğıdı almak için nöbet noktasından ayrılmış. Kumandanları onları yakaladığında sadece birkaç dakika oynuyorlarmış. Kumandan onları hemen kovmuş ve ordudaki görevlerinden azletmiş. Kovulan askerlerin lideri Hanoth görevini geri almak için kıvranıyordu. Burada bir ailesi varmış ve onları bir kumarbaz ve onun kabahatlerinden dolayı ailesinin ceza görmesi ya da dışlanması ihtimalinden endişe ediyordu. Bana geldi ve işini geri alma umudunun olup olmadığını öğrenmek istedi.

"Ona önce falını söyledim. Hanoth'a gerçeği söylemek için güçlü bir istek duyuyordum. Eski kumandanı onu hapse atmak ve işkence etmek istiyordu. Ailesiyle birlikte şehri hemen terk etmesinde fayda vardı ama bunu söylersem, Blakely'yi bulma fırsatını kaçıracağını da biliyordum. Bu yüzden Patch'i düşünerek yalan söyledim.

"Hanoth'a kaygılarını doğrudan Blakely'yle konuşması gerektiğini söyledim. Af dilemesi halinde Blakely'nin onu affedeceğini anlattım. Hanoth'un kehanetime inanması halinde beni Blakely'ye

ulaştırabileceğimi biliyordum. Bunu Patch için yapmak istiyordum. Benim için yaptığı onca şeyden, bana kimsenin vermediği ikinci şansı vermesinden sonra," gözlerinde yaşlarla bana baktı, "en azından bu kadarını yapabilmeliydim. Onu seviyorum." Bunu söylerken gözünü dahi kırpmadı. "Her zaman da seveceğim. O benim ilk aşkımdı. Onu asla unutmayacağım. Ama o artık seni seviyor." Umutsuzca iç geçirdi. "Belki bir gün, artık o kadar ciddi olmazsanız... bekliyor olacağım."

"Buna bel bağlama derim," dedim. "Anlatmaya devam et. Bu fotoğrafları açıklayacağın kısma gel." Kanepede duran zarfa baktım. Odada çok fazla yer kaplıyor gibiydi. Fotoğrafları yırtmak ve parçaları şömineye atmak istiyordum.

"Hanoth yalanıma inanmış gibiydi. Adamlarıyla birlikte gitti, ben de peşlerine takıldım. Fark edilmemek için her tür önlemi almıştım. Sayıca benden üstündüler ve beni yakalamaları halinde büyük bir tehlikeye düşeceğimi biliyordum.

"Coldwater'dan çıkıp kuzeybatıya doğru yol aldılar. Bir saatten uzun bir süre takip ettim. Blakely'ye yaklaştığımı sanıyordum. Kasabalar seyrekleşmişti ve kırlık arazide bir hayli yol almıştık. Nefiller dar bir yola saptılar; ben de peşlerinden gittim.

"Daha o anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Yolun ortasına park ettiler. Beş kişiden dördü arabadan inmişti. Yayıldıklarını, etrafımı kuşatabilecek şekilde arabanın yanlarına ve arkasına geçtiklerini hissettim. Onları takip ettiğimi nasıl anladılar bilmiyorum. Farlarım kapalı gitmiş ve aradaki mesafeyi onları birkaç kez kaybetmeme neden olacak kadar açmıştım. Artık çok geç olmasından korkarak, yapabileceğim tek şeyi yaptım ve yaya olarak nehre doğru kaçtım. Patch'i aradım ve bir mesajda anlatabileceğim kadarını anlattım. Sonra suyun çalkantısının beni görmelerini ya da duymalarını güçleştireceğini umarak nehrin akıntısıyla yüzdüm.

"Defalarca yaklaştılar. Nehri terk edip ormanın içine kaçmak zorunda kaldım. Ne yöne koştuğumu ayırt edemiyordum ama bir kasabaya ulaşsam bile, güvende olamayacağımı biliyordum. Haroth ve adamlarının bana saldırdığına birileri şahit olsa bile Nefiller hafızalarını silerlerdi. Bu yüzden olabildiğince hızlı koştum.

"Patch nihayet aradığında terk edilmiş bir kereste fabrikasında saklanıyordum. Kaçmaya daha ne kadar devam edebilirdim bilmiyorum." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Beni kurtarmaya geldi. Beni oradan çıkardı. Blakely'yi bulmayı başaramamış olmama rağmen." Saçını kulağının arkasına iterken burnunu çekti. "Beni arabayla Portland'a götürdü ve kalabileceğim güvenli bir yer ayarladı. Pikaptan inmeden önce onu öptüm." Gözleri gözlerimi buldu. Meydan okumayla mı yoksa özürle mi parladıklarını ayırt etmek güçtü. "Ben başlattım ama o hemen son verdi. Fotoğraflarda nasıl göründüğümü biliyorum ama bu benim teşekkür etme şeklimdi. Daha başlamadan bitmişti. Patch öyle olmasını istedi."

Dabria aniden, sanki görünmez bir el tarafından itilmiş gibi sarsıldı. Gözleri, yuvalarında bembeyaz kalacak şekilde döndü ve bir an sonra buz mavisi renk geri geldi. "Bana inanmıyorsan, ona sor. Az sonra burada olacak."

Dabria'nın geleceği görme ve kehanet becerisi olduğuna –en azından kovulmasından sonra– hiçbir zaman inanmamıştım ama son zamanlarda fikrimi değiştirmek konusunda iyi iş çıkarıyordu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, garajın kapısı alçak bir homurtuyla açıldı ve Patch basamakların dibinde belirdi. Harap bir hali vardı; yüzü yorgunluk çizgileriyle kaplanmıştı ve gözlerinden bıkkınlık akıyordu. Dabria'yla beni oturma odasında karşı karşıya bulmak, keyfini yerine getirmişe benzemiyordu.

Bize karanlık ve inceleyen gözlerle baktı. "Bu, iyi haber olamaz."

Dabria titrek bir nefes alarak, "Önce ben başlayacağım," dedi.

"Mümkün değil," diye çıkıştım. Doğrudan Patch'e dönerek, Dabria'yı konuşmanın dışında bıraktım. "Seni öpmüş! Seni takip ettiren Dante de bunu fotoğrafla belgelemiş. Bu akşamın erken saatlerinde *bunları* gördüğümde ne hissettiğimi sen hayal et! Bana söylemek hiç aklına geldi mi?"

Dabria tiz bir sesle, "Ona seni *benim* öptüğümü ama senin beni reddettiğini söyledim," diye itiraz etti.

Dabria'ya, "Sen hâlâ burada ne arıyorsun?" diye patladım. "Bu, Patch ile benim aramda. Artık gitsen iyi olur."

Patch daha keskin bir ses tonuyla konuştu. "Dabria, sen burada ne arıyorsun gerçekten?"

Dabria, "İçeri kendim girdim," diye geveledi. "Çok korktum tum. Uyuyamadım. Hanoth ve Nefiller aklımdan çıkmak bilmiyor."

"Şaka yapıyor olmalısın." Başı belada kadın numarasına kanmamasını umarak, destek almak için Patch'e baktım. Dabria bu akşam buraya tek bir teselli türü bulmak için gelmişti ve ben bunu onaylamıyordum. Hem de hiçbir şekilde.

Patch, Dabria'ya, "Eve geri dön," diye emretti. "Orada kalsaydın güvende olurdun." Bitkinliğine rağmen sesinde sert bir tını vardı. "Bu, sana dikkat çekmemeni ve başını belaya sokmamanı son kez söyleyişim olacak."

"Ne kadar daha kalacağım?" Dabria sızlanıyordu. "Orada çok yalnızım. Evdeki diğer herkes insan soylu. Bana bir tuhaf bakıyorlar." Bakışlarıyla yalvarıyordu. "Sana yardım edebilirim. Bu kez hata yapmayacağım. Burada kalmama izin ver."

Patch sert bir sesle, "Git," diye emretti. "Yeterince bela çıkardın zaten. Hem Nora'yla hem de takip ettiğin şu Nefililerle. Ne tür sonuçlar çıkardıklarını bilemeyiz ama kesin olan bir şey var. Blakely'nin peşinde olduğunu biliyorlar. Eğer beyin diye bir organları varsa, Blakely'nin operasyonları için hayati önem taşıdığını öğrendiğini ve her neredeyse gizli laboratuvarlarında yaptığı şeyleri de bildiğini anlamışlardır. Operasyonun tamamının yerini değiştirirlerse şaşırmam ve biz de başladığımız yere döneriz." Patch sıkıntıyla ekledi. "Blakely'yi bulmanın ve şeytan hilesini durdurmanın yakınından bile geçmiyoruz."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye sızlanırken Dabria'nın dudağı titriyordu. Patch'e azar işitmiş bir yavru köpeğinkini andıran son bir bakış attıktan sonra çıktı.

Böylece Patch ve ben baş başa kaldık. Yüz ifademin davetkâr olmaktan çok uzak olduğundan emin olmama rağmen, odanın içinde aresdüitsiz bir şekilde ilerledi. Alnını alnıma yaslayıp gözlerini yumdu. Görünmez bir gücün ağırlığı altında ezilir gibi, nefesini ağır ağır bıraktı.

Alçak sesle ve samimi bir pişmanlıkla, "Özür dilerim," dedi.

İğneleyici. "Öpücük için mi üzgünsün yoksa sadece gördüğüm için mi?" sorusu dilimin ucuna kadar geldi ama dile getirmedim. Keskinçlik ve şüpheden oluşan, kendi görünmez ağırlığımı peşimde sürüklemekten yorulmuştum.

Patch'in pişmanlığı neredeyse elle tutulacak kadar keskindi. Dabria'ya ne kadar güvenmesem ve ondan ne kadar hazzetmesem de onu korumaya çalıştığı için Patch'i suçlayamazdım. Patch düşündüğünden daha iyi bir adamdı. Bundan seneler önce, eski Patch'in böyle bir duruma çok farklı tepkiler vereceğini düşünüyordum. Dabria'ya ikinci bir şans veriyordu ki bu kendisinin de uğruna her gün savaş verdiği şeydi.

Patch'in göğsüne doğru, "Ben de üzgünüm," diye mırıldandım. Güçlü kollarıyla beni sımsıkı sardı. "Fotoğrafları gördüm. Hiç bu kadar üzülmemiş ya da korkmamıştım. Seni kaybetme düşüncesi hayal edilir gibi değildi. Ona çok kızdım. Hâlâ da kızgınım. Seni öpmemesi gerekirken öptü ve bunu yine deneyecektir."

"Denemeyecek çünkü bundan sonra ilişkimizin nasıl olması gerektiğini çok net bir şekilde ortaya koyacağım. Bir çizgiyi aştı ve bir dahaki sefere bunu yapmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacağım," dedi kararlılıkla. "Eve geldiğimde seni bulmayı beklemiyordum ama buradasın. Gitmene izin vermeye hiç niyetim yok."

İçim sıcak ve can yakan bir suçlulukla doldu. Patch'e bu kadar yakınken, aramızda asılı duran yalanların ağırlığını hissetmemem imkânsızdı. Şeytan hilesi konusunda yalan söylemiştim. Hâlâ da

söylüyordum. Bunu nasıl yapabilmiştim? İçimde kendime duyduğum utanç ve nefret dolu tiksinti kaynıyordu. Her şeyi itiraf etmek istiyordum ama nereden başlamalıydım? Yalanların kontrolden çıkmasına izin verirken dikkatsiz davranmıştım.

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açtım ama sanki buz gibi eller ensemden yukarı tırmanıp boynuma yapışmıştı. Konuşamıyordum. Nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Gırtlağım şeytan hilesini ilk içişimde olduğu gibi yoğun bir maddeyle dolmuştu. Yabancı bir ses zihnime dolup bana akıl vermeye başladı.

Patch'e doğruyu söylersem bana asla güvenmeyecekti. Beni asla affetmeyecekti. Ona söylemem sadece daha fazla acı çekmesine neden olurdu. Sadece Heşvan'ı atlatmam gerekiyordu; sonra şeytan hilesi almayı kesebilirdim. Bir süre daha... ve birkaç yalan daha.

Soğuk eller gevşedi. Derin bir nefes aldım.

Konuşmayı devam ettirmek amacıyla, "Yoğun bir akşam mıydı?" diye sordum. Yalanları unutmak için her şeyi yapardım.

İç geçirdi. "Pepper'ın şantajcısını yakalamaya yaklaşamadım bile. Sürekli olarak şu ana dek izini sürdüklerimden biri olması gerektiğini düşünüyorum ama belki de yanılıyorum. Belki de başkasıdır. Belki de radarımın dışında kalan birisidir. Uzak ihtimal olanlar da dâhil bütün ipuçlarının izini sürdüm. Görebildiğim kadarıyla, herkes temiz."

"Pepper uyduruyor olamaz mı? Belki de şantaj falan yoktur." Bu ilk kez aklıma geliyordu. Adam hiçbir şekilde güvenilir olmamasına rağmen hikâyesine en başından beri güvenmiştim.

Patch kaşlarını çattı. "Mümkün ama öyle olduğunu sanmiyorum. Neden böyle detaylı bir hikâye uydurma zahmetine girsin ki?"

O anda aklıma gelen bir düşünceyle, "Çünkü seni cehenneme kapatmak için bir bahaneye ihtiyacı var," dedim usulca. "Ya ona bu işe baş melekler koştuysa? Onların verdiği bir görev yüzünden yeryüzünde olduğunu söyledi. İlk başta ona inanmadım ama ya

öyleyse? Ya baş melekler seni cehenneme kapatmak için onu görevlendirdilerse? Bunu istedikleri sır değil."

"Yasal olarak beni cehenneme hapsetmek için bir nedene ihtiyaçları var." Patch düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Tabii çizgiyi aşıp yasanın sınırları içinde kalmaya zahmet etmiyorlarsa bilemem. Grubun içinde birkaç çürük yumurtanın olduğunu kesinlikle düşünüyorum ama bütün baş melek nüfusunun yozlaştığını sanmıyorum."

"Eğer Pepper baş meleklerin küçük bir bölümü tarafından görevlendirilmişse ve diğerleri ortalıkta bir hile olduğundan şüphelenirse, Pepper'ın işverenlerinin elinde olayı örtbas edebilecekleri kusursuz bir hikâye olacak: Pepper'ın yoldan çıktığını iddia edebilirler. Pepper ifade veremeden kanatlarını koparır ve paçayı kurtarırlar. Bana çok abartılı gelmiyor. Aslına bakarsan mükemmel bir plan gibi görünüyor."

Patch bana dik dik baktı. Teorimin akla yatkınlığı soğuk bir sis gibi üzerimize çökmüştü.

Sonunda, ağır ağır konuştu. "Pepper'a verilen görevin, benden sonsuza dek kurtulmak isteyen bir grup dolandırıcı baş meleğin işi olabileceğini düşünüyorsun."

"Düşmüş bir melek olmadan önce Pepper'ı tanır mıydın? Nasıl biriydi?"

Patch kafasını salladı. "Tanırdım ama çok iyi değil. Daha çok ismini duymuştum diyebiliriz. Özellikle sosyal meselelerde gevşek davranan bir liberal olarak ün yapmıştı. Kumara başlamasına şaşırmadım ama yanlış hatırlamıyorsam benim yargılanma sürecime o da dâhil olmuştu. Her ne kadar ününe ters düşse de sürülmem lehine oy kullanmış olmalı."

"Sence Pepper'ı baş meleklerin aleyhine çevirmeyi başarabilir miyiz? İkili hayatı kamuflajının parçası olabilir... ve tabii buradaki hayatından biraz fazla keyif alıyor olması da mümkün. Doğru türde bir baskı uygularsak konuşabilir. Eğer bize seni cehenneme kapatmak

için gizli bir baş melek grubu tarafından gönderildiğini söylerse en azından neyle karşı karşıya olduğumuzu biliriz."

Patch'in dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle büküldü. "Sanırım Pepper'ı bulma zamanı geldi."

Başımı salladım. "Tamam ama bu kez saha kenarında kalacaksın. Pepper'a yaklaşmanı istemiyorum. Şimdilik, seni cehenneme göndermek için her şeyi yapacağını varsaymalıyız."

Patch'in kaşları çattı. "Önerin ne, Melek?"

"Pepper'la ben buluşuyorum. Scott'ı da yanımda götürüyorum." Fikri veto etmesine fırsat bırakmadan, sertçe, "Benimle tartışmayı aklından bile geçirme," diye ekledim. "Dabria'yı, düşünmek bile istemeyeceğim kadar çok olayda destek olarak yanına aldın. Bana bunun bir taktikten başka bir şey olmadığına yemin ettin. Şimdi sıra bende. Scott'ı yanıma alıyorum ve son sözüm bu. Bildiğim kadarıyla, Pepper'ın elinde üzerinde Scott'ın ismini taşıyan cehenneme tek yön bir bilet yok."

Patch'in ağzı gerildi, gözleri karardı; itirazının buram buram yayıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Scott'a en ufak bir yakınlık hissetmiyordu ama bu kartı oynayamayacağını biliyordu. İkiyüzlülük etmiş olurdu.

Sonunda, "Kusursuz bir plana ihtiyacınız olacak," dedi. "İşlerin yolunda gitmemesi gibi ufacık bir ihtimal olduğu sürece, seni gözümün önünden ayırmaya niyetim yok."

İşlerin yolunda gitmemesi olasılığı her zaman vardı. Patch'le birlikte geçirdiğim süre içinde kesin olarak öğrendiğim tek şey buydu. Patch de bunu biliyordu, acaba gitmeme engel olmak da planının bir parçası mıydı diye düşündüm. Kendimi birden, baloya gitmesi engellenen Külkedisi gibi hissetmiştim.

"Scott senin ona yakıştırdığından daha güçlüdür," diye üsteledim. "Bana bir şey olmasına izin vermez. Seninle hâlâ birlikte

olduğumuzu tek bir kişiye bile söyleyemeyeceğini net bir şekilde anlamasını sağlarım."

Patch'in siyah gözleri sertti. "Ben de saçındaki tek bir tele zarar gelmesi durumunda, benimle uğraşmak zorunda kalacağını anlamasını sağlarım. Kafası azıcık basıyorsa, bunun ciddiye alınması gereken bir tehdit olduğunu anlayacaktır."

Gergin bir gülümsemeyle, "O zaman anlaştık," dedim. "Şimdi tek ihtiyacımız bir plan."

Ertesi gün cumartesiydi. Anneme akşam Vee'de kalacağımı ve bütün hafta sonunu onlarda geçireceğimi söyledikten sonra, Scott'la birlikte Şeytanın El Çantası'na gittik. Müzik ve içkilerden çok, bodrum katıyla ilgiliydik. Bodrumun yeni gelişen bir kumar yuvası olduğuna dair söylentiler duymuş ama içeri gerçek anlamda adım atmamıştım. Yine söylentilere göre Pepper için aynı şey söylenemezdi. Patch bize Pepper'ın gözde uğrak yerlerinin bir listesini vermişti ve Scott'la ilk denememizde şansımızın yaver gideceğini umuyordum.

Sofistike ve umursamaz görünmeye çalışarak, Scott'ın peşinden bara yürüdüm. Scott ağzında cikletiyle her zamanki kadar rahat ve kendinden emin görünürken, ben o kadar kötü terliyordum ki ikinci kez duş yapma ihtiyacı hissetmeye başlamıştım.

Havalı ve olgun bir görüntü için saçlarımı düzleştirmiştim. Biraz göz kalemi, ruj, topuklu ayakkabılar ve Marcie'den ödünç aldığım havalı el çantasıyla, sihirli bir el dokunmuş gibi beş yaş büyümüştüm. Scott'ın sinir bozucu cüssesi de göz önüne alınınca, dışarı atılmaktan endişe duymama gerek yoktu. Scott'ın kulağında minik gümüş halkalar vardı ve kısacık traşlı saçlarına rağmen sert ve yakışıklı görünmeyi hâlâ başarıyordu. Scott ve ben sadece arkadaştık ama Vee'nin onda ne gördüğünü anlayabiliyordum. O konuşmak

için barmene işaret ederken, ben de kız arkadaşı görüntüsü vermek için kolumu koluna geçirdim.

Scott sesini alçak tutmak için iyice eğilerek, "Storky'yi arıyoruz," dedi.

Daha önce hiç görmediğim barmen, bizi kurnaz bakışlarla süzdü. Göz göze gelince, ifadesizliğimi korumaya çalıştım. Kendime, *gergin görünme*, dedim. *Ve ne yaparsan yap, saklayacak bir şeyin varmış gibi durma.*

Sonunda aksi bir sesle, "Soran kim?" diye sordu.

Scott cüzdanına düzgün bir şekilde sıralanmış yüzlük tomarını usulca göstererek, "Bu akşam yüksek bahisli bir oyun varmış diye duyduk," dedi.

Barmen omuz silkti ve barı temizleme işine kaldığı yerden devam etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Scott banknotlardan birini barın üstüne koyup açık elini üzerine yerleştirdi. Banknotu barmene doğru kaydırdı. "Çok fena. Seni tekrar düşünmeye ikna edemeyeceğimizden emin misin?"

Barmen yüzlük banknota baktı. "Sizi buralarda gördüm mü?"

"Ben Serpentine'de bas çalıyorum. Ayrıca Portland'dan Concord ve Boston'a kadar ve arada kalan her yerde poker oynadım."

Barmen başını salladı. "Demek oradan tanıyorum. Gerçi Springvale'de Z Bilardo Salonu'nda çalışırdım."

Scott hiç tereddüt etmeden, "Orada çok güzel anılarım var," dedi. "Çok nakit kazandım. Daha da fazlasını kaybettim." Barmenle özel bir espri paylaşır gibi sırıttı.

Barmen elini Scott'ınkinin üstüne kaydırıp gözlenmediğinden emin olmak için etrafına bakınarak, banknotu cebe indirdi. "Ama üzerinizi aramam gerek," dedi. "Aşağıya silah alınmıyor."

Scott rahat bir tavırla, "Sorun değil," dedi.

Bense daha da fazla terlemeye başlamıştım. Patch silah, bıçak ve silah olarak kullanılabilecek her tür sivri nesneyi arayacaklarını söylemişti. Bu yüzden yaratıcılığımızı zorlamıştık. Scott'ın gömleğinin altında gizlediğimiz ve kot pantolonunu tutan kemer aslında şeytan hilesiyle büyülenmiş bir kırbaçtı. Scott şeytan hilesi içmediğine, süper içeceğin adını bile duymadığına dair yeminler etmişti ama anlık bir hevesle Dante'nin arabasından yürüttüğü kırbacı kullanabileceğimize karar vermiştim. Kırbaç mavi bir ışıltı saçıyordu ama garson Scott'ın gömleğini kaldırmadığı sürece, güvendeydik.

Barmenin davetiyle Scott ve ben barın etrafını dolaştık, özel bir paravanın arkasına geçip kollarımızı kaldırdık. Kontrolden ilk ben geçtim ve kısa süren, ütün körü bir elle aramaya maruz kaldım. Barmen, Scott'a geçti ve elini bacaklarının iç kısmında dolaştırdıktan sonra, kollarının altını ve sırtını sıvazladı. Barın arka tarafı loştu ve Scott'ın üzerindeki kalın pamuklu gömleğe rağmen, kırbacın kumaşın altında parladığını gördüm sandım. Barmen de görmüşe benziyordu. Kaşları çatıldı ve Scott'ın gömleğine uzandı.

Çantamı ayaklarının dibine düşürdüm. İçinden yüzlerce dolarlık banknot fırladı. Bir anda barmenin dikkati paraya çevrilmişti. "Eyvah," dedim ve banknotları çantamın içine sokarken, işveli bir gülümseme takındım. "Bu nakit cebimi yakıyor. Oynamaya hazır mısın, seksi şey?"

Scott düşüncelerime, *Seksi şey mi?* diye tekrarladı. *Hoş.* Sırıtarak dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi. O kadar şaşırmıştım ki dokunuşuyla donakaldım.

Zihnime, *Gevşe,* diye mırıldandı. *Başardık sayılır.*

Başımı neredeyse fark edilmeyecek şekilde eğdim. "Bu akşam sılo kazanacaksın, bebeğim. Hissedebiliyorum."

Barmen büyük, çelik bir kapının kilidini açtı, ben de Scott'ın elini tutarak küf ve rutubet kokan, karanlık ve davetkâr olmaktan

uzak basamakları inmeye başladım. Aşağı indikçe, sayısız dönemeçli koridorda, sonunda poker masalarının olduğu açık ve geniş alana varana dek ilerledik. Her masanın üstünde, çok az ışık veren avizeler asılıydı. Müzik, içki ya da sıcak ve dostça bir karşılama yoktu.

Masalardan biri doluydu. Dört oyuncu arasındaki Pepper'ı derhal tanıdım. Sırtı dönüktü ve biz yaklaşırken dönüp bakmadı. Sıradışı bir durum değildi. Diğer oyuncular da bize bakmadı. Hepsi bütün dikkatlerini ellerindeki kâğıtlara vermişti. Poker fişleri masanın ortasında düzgün kuleler oluşturuyordu. Ortada kaç para olduğundan emin değildim ama kaybedenlerin bunu derinden hissedeceklerine bahse girebilirdim.

Scott, "Pepper Friberg'i anyoruz," diye ilan etti. Sesi rahattı ama kollarını kavuşturunca şişen kasları bambaşka bir mesaj veriyordu.

Pepper ona dağıtılan ele kafa yormayı sürdürerek, alaycı bir tonlamayla, "Kusura bakma sevgilim, bu gece için dans kartım dolu," dedi. Ona dikkatle bakarken, kendini oyuna bir kamuflaj olamayacak kadar çok kaptırdığını düşündüm. Hatta o kadar kaptırmıştı ki benim de Scott'ın yanında durduğumu tamamen kaçırmıştı.

Scott yakındaki masadan bir sandalye kaptı ve Pepper'ın yanında yer açtı. "Zaten ben oldukça sakarım," dedi. "Sen dansını... Nora Grey'le etsen daha iyi olur."

Pepper bu kez tepki verdi. Kâğıtlarını masaya bıraktı ve beni kendi gözleriyle görmek için, dolgun bedenini çevirdi.

"Merhaba, Pepper. Uzun zaman oldu," dedim. "Son karşılaşmamızda beni kaçırmaya çalışmıştın, değil mi?"

Scott, "Adam kaçırma Yeryüzü sakinleri için ciddi bir suç," diye şakıdı. "İçimden bir ses bana cennette de hoş görülmediğini söylüyor."

Pepper gergin gözlerle diğer oyuncuları süzerek, "Sesini alçak tut," diye homurdandı.

Kaşlarımı kaldırarak doğrudan Pepper'ın düşüncelerine konuştum. *Hem sıyrık arkadaşlarına gerçekte ne olduğunu söylemedin mi? Gerçi hem poker becerilerinin şans ya da yetenekten ziyade, zihin oyunlarıyla alakalı olduğunu duymak hiç hoşlarına gitmeyecektir.*

Pepper oyundan çekilerek, "Bu işi dışarıda görüşelim," dedi.

Scott onu dirseğinden çekerek, "Kalk bakalım," dedi.

Şeytanın El Çantası'nın arkasındaki sokakta ilk konuşan ben oldum. "Bu işi senin için kolaylaştıracağız, Pepper. Beni Patch'e ulaşmak için kullanman çok eğlenceli olsa da, bunu unutmaya hazırım ve görebildiğim kadarıyla bu ancak sana kimin şantaj yaptığını bulabilirsek mümkün olacak." Ona gizli bir baş melekler örgütü için ayakçılık görevi üstlendiği ve Patch'i cehenneme tıkmak için bir bahaneye ihtiyacı olduğu teorimi anlatmak istiyordum ama güvenli adım atabilmek için geride durmaya ve olayların nasıl gelişeceğini izlemeye karar verdim.

Bana gözlerini kısarak bakarken, Pepper'ın yüz hatları şüpheci olduğu kadar hoşnutsuzdu. "Bu neyle ilgili?"

"Artık biz devreye giriyoruz," dedi Scott. "Şantajcını bulmak istiyoruz."

Pepper ona kaşlarını çatarak baktı. "Sen de kimsin?"

"Beni koltuğunun altındaki saatli bomba olarak düşün. Nora'nın şartlarını kabul etme kararını sen almazsan, sana ben aldıracağım." Scott kollarını sıvamaya başladı.

Pepper hayretle, "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Şartlarım şunlar," dedim. "Şantajcını bulup sana getireceğiz. Karşılığında çok basit bir şey istiyoruz. Patch'i rahat bırakmak için yemin edeceksin." Bir bıçağın sapını Pepper'ın avucuna vurdum. "Birkaç damla kan ve bir iki dürüst kelime yeterli olacaktır." Yemin etmeyi başarabilirsem, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp

başarısızlığını itiraf etmek üzere baş meleklere koşmak zorunda kalırdı. Reddederse, teorime daha fazla geçerlilik kazandırmış olurdu.

Pepper, "Baş melekler kanlarıyla yemin etmez," diye hırladı.

Yaklaşıyoruz, diye düşündüm.

Scott, "Peki ya canlarını sıkan kovulmuş melekleri cehenneme gönderirler mi?" diye sordu.

Pepper bize delirmişiz gibi bakıyordu. "Siz ne sayıklıyorsunuz?"

"Bir baş meleğin ayakçısı olmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

Scott, "Sana karşılığında ne teklif ettiler?" dedi.

"Baş melekler burada, aşağıda değiller," dedim. "Tek başınasın. Patch'e tek başına zıt gitmek istediğinden emin misin?" *Haydi ama Pepper,* diye düşündüm. *Bana duymak istediklerimi söyle. Bu uydurma şantaj hikâyesinin Patch'ten kurtulmak isteyen, serseri bir baş melek grubunun verdiği görevi yerine getirmek için bahanen olduğunu söyle.*

Pepper'ın hayret dolu ifadesi derinleşti, sessizliğinden güç alarak ona yüklendim. "O yemini hemen şimdi edeceksin, Pepper."

Scott ve ben ona iyice yaklaştık.

Pepper, "Yemin yok!" diye cırladı. "Ama Patch'i rahat bırakacağım, söz veriyorum."

"Keşke sözünü tutabileceğine güvenebilsem," diye karşılık verdim. "Sorun şu ki senin çok dürüst biri olduğunu düşünmüyorum. Aslına bakarsan bütün bu şantaj olayının düzmece olduğunu düşünüyorum."

Pepper'ın gözleri algılamayla irileşti. Yüzü soluk bir pembeye dönüştürken tükürük saçarak, "Doğru mu anlıyorum?" dedi. "Patch'in peşine, bana şantaj yaptığı için düştüğümü mü sanıyorsunuz?"

Scott, "Evet," dedi. "Aynen öyle sanıyoruz."

"Benimle buluşmayı bu yüzden mi reddetti yani? Onu cehenneme zincirlemek istediğimi sandığı için mi? Ben onu tehdit etmiyordum ki!" diye haykırırken Pepper'ın yüzü her an biraz daha kızarıyordu. "Ben ona iş teklif etmeye uğraşıyordum. Başından beri bunu anlatmaya çalışıyorum."

Scott'la aynı anda konuştuk. "İş mi?" Hızlı ve şüpheli bir bakış paylaştık.

Pepper'a, "Yani doğruyu mu söylüyordun?" diye sordum. "Gerçekten Patch için bir işin var ve hepsi bu mu?"

Pepper "Evet, evet, bir iş," diye hırladı. "Siz ne sandınız? Tanrım, ne karmaşa. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmedi."

"İş ne?" diye sordum.

"Sanki sana söylerim de! Patch'e zamanında ulaşmama yardım etseydin, bu durumda olmazdım. Hepsi senin hatan ve iş teklifi sadece ve sadece Patch'e özel!"

"Doğru anladığımdan emin olayım," dedim. "Sana şantajı Patch'in yaptığını düşünmüyorsun, öyle mi?"

Öfkeyle, "Bana kimin şantaj yaptığını zaten bilirken, neden öyle düşünecekmişim?" diye çıkıştı.

Scott, "Şantajcının kim olduğunu biliyor musun?" diye tekrarladı.

Pepper bana tiksintiyle baktı. "Şu Nefil'i önümden çek." Sabırsızlıkla, "Bana kimin şantaj yaptığını biliyor muyum?" diye homurdandı. "Evet. Onunla bu gece buluşmam gerekiyor ve kim olduğunu asla tahmin edemezsiniz!"

"Kim?"

"Hah, kim olduğunu söylesem ne hoş olurdu, değil mi? Sorun şu ki şantajcım kimliğini ifşa etmeyeceğime yemin ettirdi. Boşuna kurcalamaya zahmet etmeyin. Dudaklarım mühürlü. Orada olmam gereken zamandan yirmi dakika önce, buluşma noktasını haber

vermek için arayacaklarını söylediler. Bu rezaleti kısa süre içinde hallietmezsem, baş melekler pis kokuyu alacaklar," dedi ellerini kavuşturarak. Baş meleklerin adı geçince ürkekçe davranmaya başlaması dikkatimden kaçmamıştı.

Serinkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Yapmasını beklediğim hamle bu değildi. Bu bizi başından savmak ya da bir tuzağa düşürmek için bir taktik miydi acaba? Ama alnındaki boncuk boncuk ter ve gözlerindeki çaresizlik gerçekmiş gibi görünüyordu. Bu işin bir an önce bitmesini o da bizim kadar istiyordu.

"Şantajcım bütün baş meleklerin sahip oldukları cennet güçlerini kullanarak bazı nesneleri sihirlememi istiyor." Pepper pembe alnındaki teri bir mendille sildi. "Bana bu yüzden şantaj yapıyorlar."

"Ne gibi nesneleri?" diye sordum.

"Onları toplantıya getirecekler. İstedikleri şekilde sihirlersem, beni rahat bırakacaklarını söylediler. Anlamıyorlar. Ben nesneleri sihirlesem bile, cennetin güçleri sadece iyilik için kullanılabilir. Kafalarında ne tür kötücül düşünceler varsa, işe yaramayacak."

Kınar gibi, "Yine de yapmayı düşünüyor musun yani?" diye sordum.

"Onlardan kurtulmak zorundayım. Baş melekler ne yaptığımı bilmemeli. Sürülürüm. Kanatlarımı koparırlar ve her şey biter. Sonsuza dek buraya mahkûm kalırım."

Scott, "Bir plan yapmalıyız," dedi. "Telefon konuşması ile buluşma arasındaki yirmi dakikalık zaman bize çok fazla hareket alanı bırakmıyor."

Pepper'a, "Seni aradıkları zaman, buluşmayı kabul et," diye talimat verdim. "Yalnız gitmeni isterlerse, tamam de. Çok fazla abartmadan olabildiğince uysal ve işbirlikçi davran."

"Ya sonra?" Pepper koltuk altlarını havalandırmak ister gibi kollarını salladı. Gözlerimi dikip bakmamak için çaba harcıyordum. Tanıştığım ilk baş meleğin böyle sızlanan, korkak bir sıçan olacağı aklıma gelmezdi. Hayallerimin güçlü, durdurulamaz, her şeyi bilen ve belki de en önemlisi, herkese örnek olabilecek baş melekleri gerçek değildi galiba.

Gözlerimi Pepper'ınkilere diktim. "Scott ve ben senin yerine gidip şantajcıyı yakalayacağız ve sana getireceğiz."

22

"Ne! Bunu yapamazsınız," Pepper kelimeleri telaşla âdeta tükürmüştü. "Bundan mutlu olmazlar ve benimle çalışmayı reddederler. Daha kötüsü, doğrudan baş meleklere giderler."

"Şantajcın artık seninle çalışmıyor zaten. Şu andan itibaren o kadın ya da erkek, her kimse bizimle çalışıyor," dedim. "Scott ve ben sihir yapmanı istedikleri nesneleri ellerinden alacağız. İncelemek için yardımına ihtiyacımız olabilir. Bize onları ne için kullanmak niyetinde olduklarını söyleyebilirsen, vereceğin bilgi kıymetli olabilir."

Pepper tiz bir sesle, "Size güvenebileceğimi nereden bileceğim?" dedi.

"Kanunla yemin edeceksin." Düşünceyi yem gibi kullanıyordum. "Ben niyetimin ciddi olduğuna, sen de Patch'ten uzak duracağına yemin edeceksin. Tabii hâlâ yemin etmekten çok daha üstün bir konumda olduğunu düşünüyorsan başka."

Pepper tenine batıyormuş gibi yakasını çekiştirerek, "Bu, berbat bir şey," dedi. "Ne keşmekeş."

Pepper'a, "Scott'la benim bir ekibimiz olacak ve sorun çıkmayacak," diye güvence verdim. Sonra zihin yoluyla Scott'a hızlı, özel bir talimat gönderdim. *Ben Patch'i ararken, sakin kalmasını sağla olur mu?*

Telefon etmek için sokağın sonuna ulaşana kadar bekledim. Ayaklarımın altında kuru yapraklar hışırdıyordu ve ısınmak için paltoma iyice sarındım. Dışarıda olmak için en soğuk geceyi seçmiştim. Soğuk tenimi ısırıyor ve burnumun akmasına neden oluyordu. "Benim. Pepper elimizde."

Patch'in derin bir iç çektiğini duydum.

"İkili hayatının rol olduğunu sanmıyorum. Gerçek bir kumar sorunu var. Ayrıca baş melekler tarafından seni cehenneme kapatmak için görevlendirildiğini de sanmıyorum. Başlangıçta bir görevle gelmiş olabilir ama insan soyluların yaşam tarzının tadına varmak için vazgeçmiş. Şimdi büyük habere gelirsek, ona şantaj yapmadığını biliyor; bunca zamandır sana bir iş vermeye çalışıyormuş."

"Ne işi?"

"Söylemedi. Sanırım vazgeçmiş. Endişelenmesi gereken daha büyük sorunları var. Gerçek şantajcıyla bu akşam buluşmayı planlıyor." Geri kalanı söylemedim ama söylememiş olmam bunları düşünmeme engel değildi. Bu işin arkasında Dabria olduğundan o kadar emindim ki hayatım üzerine bahse girebilirdim. "Henüz buluşma zamanını ya da yerini bilmiyoruz. Şantajcı, Pepper'ı arayınca yirmi dakikalık bir zamanımız olacak. Hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Tuzak olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ben Pepper'ın korkak olduğunu, bizim gidecek olmamıza ve kendisinin gitmek zorunda olmamasına sevindiğini düşünüyorum."

Patch sıkıntılı bir sesle, "Ben hazırım," dedi. "Nereye gittiğimizi öğrenir öğrenmez, sizinle orada buluşurum. Benim için son bir şey yap, Melek."

"Ne istersen."

"Bu işin sonunda tek parça halinde olmanı istiyorum."

Telefon geceyarısına on dakika kala geldi. Pepper prova etse daha iyi cevaplar veremezdi. "Evet, yalnız geleceğim." "Evet, nesnelere sihir yapacağım." "Evet, yirmi dakika içinde mezarlıkta olabilirim."

Kapattığı anda, "Hangi mezarlık?" diye sordum. "Coldwater mı?"

Başıyla onayladı. "Mozolenin içinde. Sonraki talimatlar için, orada beklemem gerekiyor."

Scott'a döndüm. "Şehir mezarlığında tek bir mozole var. Babamın mezarının hemen yanında. Biz bile daha iyi bir nokta seçemezdik. Her yerde ağaçlar ve mezar taşları var ve karanlık olacak. Şantajcı mozolenin içindekinin Pepper değil, sen olduğunu iş işten geçene kadar anlayamaz."

Scott bütün akşam yanında taşıdığı siyah kapüşonlu kazağı üzerine geçirdi ve kafasını gizlemek için başlığı kısmen havada bıraktı. Şüpheyle, "Ben Pepper'dan bayağı uzunum," dedi.

"Kamburunu çıkararak yürü. *Sweatshirt*'ün farkı uzaktan ayırt edemeyecekleri kadar bol." Yüzümü Pepper'a çevirdim. "Bana telefon numaranı ver. Hattını açık tut. Şantajcıyı ele geçirir geçirmez seni arayacağım."

Pepper avuçlarını pantolonuna kurulayarak, "İçimde kötü bir his var," dedi.

Scott kazağının ucunu kaldırıp doğal olmayan mavi bir renkle parlayan sıradışı kemerini açığa çıkardı. "Hazırlıksız gitmiyoruz."

Pepper'ın dudakları gerildi ama hemen ardından, dudaklarının arasından onaylamayan bir sızlanma kaçtı. "Şeytan hilesi. Baş melekler benim bu işe bulaştığımı asla bilmemeliler."

Pepper'a, "Scott, şantajcını etkisiz hale getirince Patch ve ben de içeri gireceğiz. Bu kadar basit," diye açıkladım.

"Onların da destek kuvvet getirmeyeceğini nereden biliyorsunuz?" diye kafa tuttu.

Zihnimde Dabria'nın görüntüsü belirdi. Tek bir dostu vardı ve dost kelimesi nazik bir ifade sayılırdı. Bu akşam onu yakalayacak kişinin de o dost olacağı gerçeği gerçekten kötüydü. Patch sivri ve umarım paslı bir nesneyi kanat izlerine saplarken yüzünün alacağı ifadeyi görmek için can atıyordum.

Scott saatine göz atarak, "Bu işi yapacaksak, yola koyulmalıyız," dedi. "On beş dakikamız kaldı."

Pepper'ın uzaklaşmasına fırsat vermeden koluna yapıştım. "Pazarlıkta sana düşen kısmı unutma, Pepper. Şantajcını yakaladığımız zaman, Patch'le işin biter."

Heyecanla başını salladı. "Patch'i rahat bırakacağım. Sözüm söz." Gözlerinin gerisinde bir an yanıp söner gibi olan fesatlık kıvılcımı hiç hoşuma gitmemişti. Manidar bir tavırla, "Ama onun beni aramaya gelmesine engel olamam," dedi.

Scott, Barracuda'sını şehrin içinde sürüyor, bense yanında oturuyordum. Radyonun sesini kısmıştı; Radiohead çalıyordu. Sokak lambalarının ışıktan konilerinin altından geçerken, sert hatları bir görünüp bir kayboluyordu. İki eli de direksiyonun üstünde, tam olarak on ve iki konumundaydı.

"Gergin misin?" diye sordum.

"Bana hakaret etme, Grey," diye gülümsedi ama yüzü gevşememişti.

Aklımızı bizi bekleyen şeyden uzaklaştırmak için, "Eee, Vee'yle sizin cephede neler oluyor?" diye sordum. Olayları gereğinden fazla düşünmeye ya da kötü durum senaryoları yazmaya gerek yoktu. Scott, ben ve Patch, Dabria'ya karşıydık. Onu yerle bir etmek, birkaç saniyeden uzun sürmezdi.

"Bana kız soruları sorma."

"Sorum hâlâ geçerli."

Scott radyonun sesini biraz açtı. "Ben önce öpüşüp sonra anlatanlardan değilim."

"Demek öpüştünüz." Kaşlarımı oynattım. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Neredeyse gülümsüyordu. "Kesinlikle yok." Bir sonraki dönemeçte mezarlık görüş alanımıza girince, Scott başıyla o tarafı işaret etti. "Nereye park etmemi istersin?"

"Buraya. Yolun geri kalanını yürürüz."

Scott başıyla onayladı. "Çok ağaç var. Gizlenmesi kolay. Yukarıdaki park alanında mı olacaksınız?"

"Kuş bakışı bir açı sağlayacak. Patch güney kapısına yerleşecek. Seni gözümüzün önünden ayırmayacağız."

"*Sen* ayırmayacaksın."

Scott ve Patch arasındaki süregelen rekabet konusunda yorum yapmadım. Patch, Scott'ı ayakaltında dolaşan bir fazlalık gibi görebilirdi ama orada olacağını söylemişse, mutlaka olurdu.

Barracuda'dan indik. Scott yüzünü saklamak için kapüşonunu iyice çekti ve omuzlarını eğdi. "Nasıl görünüyorum?"

"Pepper'ın ikizi gibi. Unutma, şantajcı mozoleden içeri girdiği anda onu kamçıyla kelepçeleyeceksin. Ben aramanı bekleyeceğim."

Scott yumruğunu yumruğumu vurdu –sanırım bol şans anlamına geliyordu– ve sonra hızlı adımlarla mezarlık kapısına doğru yürümeye başladı. Kapıların üstünden kolaylıkla atlayıp gözden kaybolmasını izledim.

Patch'i aradım. Birkaç çalışın ardından, telesekreter devreye girdi. Sabırsız bir sesle, "Scott içeri girdi," dedim. "Ben nöbet noktama gidiyorum. Bu mesajı alır almaz beni ara. Senin de yerinde olduğunu bilmem gerek."

Buz gibi esinti karşısında ürpererek telefonu kapattım. Sonbaharın çırılçıplak soyduğu dallar birbirine çarparak hışırtılar çıkmasına neden oluyordu. Ellerimi ısıtmak için koltuk altlarıma soktum. Bir şeyler yolunda değil gibiydi. Acil bir durumda gelen aramayı –hele bendense– yok saymak, Patch'in yapacağı türden bir hareket değildi

Bu garip durumu Scott'la konuşmak isterdim ama çoktan gitmişti. Şimdi peşinden gidersem, operasyonu mahvetme riskim vardı. Onun yerine, mezarlığa tepeden bakan bir sırtın üzerinde kalan otoparka doğru çıkmaya başladım.

Yerime geçince, siyah görünecek kadar karanlıkta kalan otların arasından sivrilen eğri büğrü mezar taşlarına baktım. Taştan yontulmuş melek heykelleri sanki toprağın üstünde süzülüyormuş gibi görünüyordu. Bulutlar ayı gölgeliyordu ve park alanındaki beş lambadan ikisi yanmıyordu. Aşağıda beyaz mozole cılız, hayaletimsi bir ışık saçıyordu.

Bütün zihin gücümü katarak düşünce yoluyla seslendim. *Scott!* Tek cevap tepeleri yalayıp geçen rüzgârın ıslığından gelince, kapsama alanımın dışında olduğu sonucuna vardım. Zihinden zihne konuşmanın ne kadar yol katedebildiğini bilmiyordum ama Scott çok uzakta görünüyordu.

Park alanının etrafını taş duvarlar çevreliyordu. Arkalarına çöküp gözlerimi mozoleye diktim. Birden duvarın üstünden ince bacaklı bir köpek atladı; az kalsın korkudan arkaya doğru düşmeme neden olacaktı. İncecik köpeğin suratından bir çift yabani göz bakıyordu. Yabani köpek duvarın yanında ilerledi, bana kendi alanını korur gibi hırladıktan sonra gözden kayboldu. *Tanrı'ya şükür.*

Görüşüm insan soylu halimden daha iyiydi ama mozoleden çok uzak olduğum için seçebildiğim detaylar, isteğimin yakınından bile geçmiyordu. Kapı kapalı görünüyordu ama bu mantıklıydı; Scott arkasından kapatmış olmalıydı.

Nefesimi tuttum ve Scott'ın bağlı ve çaresiz durumdaki Dabria'yı peşinde sürükleyerek çıkmasını bekledim. Dakikalar su gibi geçiyordu. Bacaklarıma kan akışını sağlamak için kalçalarımın üstünde kıpırdandım. Cep telefonumu kontrol ettim. Cevapsız çağrı yoktu.

Daha iyi bir plana sahip kalıp mezarlığın güney kapısında devriye gez-diğini varsaymaktan başka şansım yoktu.

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. Ya Dabria, Scott'ı kılık değiştirmiş halde gelirken görmüşse? Ya yanında destek kuvvet getirdiğinden şüphelenmişse? Scott ve ben, Şeytanın El Çantası'ndan ayrıldıktan sonra Pepper'ı arayıp randevu yerini değiştirdiyse? Her halükârda Pepper beni aramayı akıl ederdi. Telefon numaralarımızı birbirimize vermiştik.

Siyah köpek geri dönüp bana duvar dibinden tehditkâr bir şekilde bakınca, bu düşüncelere yoğunlaşmıştım. Kulaklarını kafasına yapıştırmış ve sırtını tehdit edercesine, yay gibi germişti.

Elimle kovalayarak, "Hışşt," dedim.

Pençesini yırtıcı bir tavırla toprağa sürterek, sivri beyaz dişlerini gösterdi. Tam duvar boyunca, güvenli bir uzaklığa çekilmeye hazırlanıyordum ki...

Kızgın bir sıl arkadan boynuma dolanıp gırtlağımı sardı. Gitgide daha da sıkıldığını hissederek, tele ellerimi geçirdim. Sırtüstü devrilmiştim ve bacaklarım kontrolsüz bir şekilde savruluyordu. Gözlerimin ucuyla, telden türkuvaz mavi bir ışığın yayıldığını fark ettim. Tenimi sanki buzlanmış gibi yakıyordu. Parmaklarımın tele sürtündüğü yerler kabarmış ve tel tutmamı işkenceye dönüştürmüştü.

Saldırganım tele iyice asıldı; görüş alanımda ışıklar patlıyordu. *Bu bir pusuydu!*

Siyah köpek havlamaya ve daireler çizerek hoplamaya devam ediyordu ama görüntü hızla kararıyordu. Bilincimi kaybediyordum. Geri kalan az miktardaki enerjimi toplayarak köpeğe odaklandım ve zihin gücüyle, *Isır!* diye emrettim. *Bana saldıran her kimse, ısır!*

Saldırganım üzerinde bir zihin oyunu denemek için fazla güç sızdırdım. Zihnini becerisizce yokladığımı anlardı. Her ne kadar daha önce bir hayvanın zihniyle oynamayı denemiş olmasam da

köpek bir Nefil ya da kovulmuş melekten daha ufak tefekti ve onları avlamam mümkün oluyorsa, daha küçük bir hayvanın daha az çaba gerektirmesi gayet mantıklıydı.

Köpeğe yönelik olarak tekrar, *Saldır!* diye düşünürken, zihnimin karanlık bir tünelden kaydığını hissettim.

Köpek beni hayrete düşürerek öne atıldı ve dişlerini saldırganımın bacağına geçirdi. Kemiğe geçen sivri dişlerin sesini duydum ve arkasından küfreden bir erkek sesi geldi. Sesin sahibi beni şaşırtmıştı. Ben bu sesi *tanıyordum!* Bu sese *güveniyordum.*

İhanet ve öfke hissinden güç alarak eyleme geçtim. Köpeğin sırığı, saldırganımın teli gevşetmesi için yeterli bir dikkat dağınıklığı sağlamıştı. Yakıcı hissi yok sayarak, ellerimle teli daha sıkı tuttum ve hızla boynumdan çekip bir kenara savurdum. Yerde kıvrılıp bükülen yılanımsı teli görür görmez tanımıştım.

Scott'ın kamçısıydı.

29

Oysa bana saldıran Scott değildi. Ciğerlerime hava çekmek için öksürüp hırlarken, Dante'nin saldırmak için hamle yaptığını gördüm ve hızla dönerek ayağımı midesine indirdim. Geriye doğru uçup toprağın üstüne serilirken, şaşkın görünüyordu.

Gözleri derhal sertleşti. Benimkiler de öyle. Üzerine atıldım, ata biner gibi göğsüne oturup kafasını hiç acımadan defalarca yere vurdum. Bayıltmaya yetecek kadar değil; afallasın ama konuşabilir durumda kalsın istiyordum. Sormak istediğim bir yığın soru vardı.

Emrimi anlaması için görüntüsünü zihnine transfer ederek köpeğe, *Kırbacı bana getir,* diye emrettim.

Köpek itaatkâr bir tavırla uzaklaştı ve kırbacı, şeytan hilesinin etkilerine gözle görülür bir bağışıklıkla dişlerinin arasında sürükleyerek geri geldi. Bu prototipin ona zarar vermemesi mümkün müydü? Her halükârda olanlara inanamıyordum. Bir hayvanın *zihnine* konuşabilmiştim. Ya da en azından bu hayvanınkine.

Dante'yi karnının üstüne yuvarladım ve kırbacı bileklerini kelepçelemek için kullandım. Bir itiraz iniltisi çıkardı.

Ayağa kalktım ve onu tamamen uyandırmak için kaburgalarına bir tekme indirdim. "Ağzından çıkan ilk cümle bir açıklama olsa iyi olur," dedim.

Tek yanağı yere bastırılmış yüzünde bir gülümseme belirdi. Masum bir tavırla benimle alay ederek, "Sen olduğunu bilmiyordum," dedi.

Yere çöktüm ve gözlerimi gözlerine kilitledim. "Benimle konuşmak istemiyorsan, seni Patch'e teslim ederim. İkimiz de o yolun daha nahoş olacağını biliyoruz."

"Patch," diye kükredi. "Durma ara, bakalım cevap verecek mi."

Buz gibi bir korku göğsümde çırpınmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ellerimi çöz. Belki o zaman ona ne yaptığımı detaylarıyla anlatırım."

Yüzüne elimi acıtacak kadar sert bir tokat attım. Bunun Dante'yi sadece eğlendireceğini bildiğim için, paniğimin sesime yansımasına engel olmaya çalışarak bir kez daha sordum: "Patch nerede?"

"Patch'e ne yaptığımı öğrenmek mi istiyorsun? Yoksa Patch ve Scott'a mı demeliyim?"

Yer ayaklarımın altından kaymıştı sanki. Pusuya düşürülmüştük. Dante, Patch ve Scott'ı ortadan kaldırmış, sonra da benim peşime düşmüştü. Ama neden?

Yapbozun parçalarını kendim birleştirdim.

"Pepper Frierberg'e sen şantaj yapıyordun. Burada, mezarlıkta olma nedenin bu. Cevap vermeye zahmet etme. Akla yatkın gelen tek açıklama bu." Oysa ben Dabria sanıyordum. Bu kadar inanmış olmasam belki de olayı daha net değerlendirebilir, başka olasılıklara açık olabilir, uyarı işaretlerini fark edebilirdim.

Dante cevap vermekten kaçınır gibi, uzun uzun iç geçirdi. "Seninle ancak ellerimi çözdükten sonra konuşacağım. Aksi olmayacak."

Öyle öfkelenmiştim ki gözlerimi yakan yaşlar beni şaşırttı. Dante'ye güvenmiştim. Beni eğitmesine ve akıl vermesine izin vermiştim. Onunla bir ilişki kurmuştum. Ona Nefil dünyasındaki

müttefiklerimden biri gözüyle bakar olmuştum. Onun rehberliği olmadan, bunun yarısı kadar yol katedemezdim.

Dante bana kibirli bir sessizlikle bakmakla yetinirken, "Bunu neden yaptın? *Pepper*'a neden şantaj yaptın? *Neden?*" diye bağırdım.

Kendimi toplayıp ona bir tekme daha indiremiyordum. Yakıcı ve can acıtıcı ihanet beni öylesine sarsmıştı ki ayakta durmakta bile güçlük çekiyordum. Aklımı başımda tutabilmek için duvara yaslanıp derin nefesler aldım.

Dizlerim titriyordu. Boğazım tıkanmıştı.

"Ellerimi çöz, Nora. Canını gerçekten yakmayacaktım. Seni etkisizleştirmem gerekiyordu, hepsi bu. Sana neyi neden yaptığımı açıklamak istedim." Sakin ve güven verici bir sesle konuşuyordu ama kanmayacaktım.

"Patch'e ya da Scott'a bir şey oldu mu?" Patch fiziksel acı hissetmezdi ama bu, Dante'nin ona zarar verecek yeni bir şeytan hilesi yaratıp kullanmadığı anlamına gelmezdi.

"Hayır, onları aynı senin beni bağladığın gibi bağladım. İkisi de hiç görmediğim kadar hiddetlendi ama hiç kimse tehlikede değil. Şeytan hileni onlar için iyi değil ama yan etkiler olmadan bir süre daha dayanabilirler."

"O zaman, onları bulmaya gitmeden önce soruma cevap vermen için sana sadece üç dakika vereceğim. Eğer üç dakika içinde sorularıma tatmin edici cevaplar vermezsen, o zaman çakalları çağıracağım... Bu bölgede evcil kedi ve köpekleri yiyerek bayağı şişmanlar. Özellikle de kış yaklaşıp yiyecek kıtlaşırken. Haberleri uyuduğunden eminim zaten."

Dante homurdandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hayvanların zihinleriyle konuşabiliyorum, Dante. Tıpkı köpeğin sana ihtiyaç duyduğum anda sana saldırması gibi. Çakalların kolay

bir atıştırmalığa itiraz edeceklerini sanmıyorum. Seni öldüremem ama bu, beni kızdırdığın için pişman olmanı sağlayamayacağım anlamına gelmez. İlk soru: Pepper Friberg'e neden şantaj yapıyorsun? Nefiller baş meleklerle uğraşmazlar."

Dante sırtüstü dönmek için boş yere uğraşırken, yüzünü buruşturdu. "Medeni bir konuşma yapabilmemiz için kamçıyı çözebilir misin?"

"Beni boğmaya yeltendiğin anda, medeniyeti umursamadığını gösterdin."

"Sana neler olduğunu anlatmak için üç dakikadan fazlasına ihtiyacım olacak," derken tehdidim konusunda en ufak bir endişe taşımıyor gibiydi. Ona ne kadar ciddi olduğumu gösterme zamanının geldiğine karar verdim.

Olanları yakından büyük bir dikkatle izleyen köpeğe, *Yemek* dedim. Tüyleri birbirine karışmıştı ve çok sıskaydı, neredeyse açlıktan ölecek gibi olduğunu fark etmiştim. Açlığına dair daha fazla kanıt oluşturacak şekilde bir o yana bir bu yana kaygıyla gidip geliyor ve rutin aralıklarla yalanıyordu. Emrimi netleştirmek için zihnine Dante'nin etinden bir görüntü gönderdim, sonra geri çekilerek Dante'yi tutuşumu gevşettim. Köpek üzerine atıldı ve dişlerini Dante'nin kolunun arka tarafına geçirdi.

Dante küfrederek geri çekilmeye yeltendi. En sonunda, "Pepper'ın planlarımı bozmasına izin veremezdim," deyiverdi. "Köpeği üstümden çek!"

"Ne planı?"

Dante köpeği savuşturmak için kolunu savurarak, "Pepper yeryüzüne, ben ve Blakely hakkında tam kapsamlı bir araştırma yapmak üzere baş melekler tarafından gönderildi," dedi.

Bu senaryoyu kafamda tartarak başımı salladım. "Çünkü baş melekler şeytan hilesinin Hank'le birlikte yok olmadığından ve sene

hâlâ kullandığından şüpheleniyorlar ve harekete geçmeden önce emin olmak istediler. Mantıklı. Devam et."

"Bu yüzden Pepper'ın dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, tamam mı? Köpeği üstümden çek!"

Konunun nereye gittiğini görebiliyordum. "Pepper'ı meşgul etmek ve ensenden düşürmek için onu kumarla tanıştırdın. Aferin sana, Dante. Bir kovulmuş melek daha yaratmak üzeresin."

"Oltaya çok çabuk takıldı. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim."

"Ona neden şantaj yaptığını hâlâ anlatmadın. Neden onu kumara sarıp kendi meselenden uzaklaştırmakla yetinmedin?"

Dante yeni gözde köpeğimin hızla açılıp kapanan çenesinden kaçmak için bir kez daha kıvrandı. "Beni biraz rahat bırak."

"Ne kadar hızlı konuşursan yeni dostuma atıştıracak başka bir şeyi o kadar çabuk veririm."

"Kovulmuş meleklerin, bazı nesnelere cennet gücü kullanarak sihir yapması için Pepper'a ihtiyaçları var. Şeytan hilesinden haberdarlar ve onu benimle Blakely'nin kullandığını biliyorlar; bu yüzden cennetin güçlerinden yararlanmak istiyorlar. Nefillerin savaşı kazanma konusunda hiç şansı olmasın istiyorlar. Pepper'a şantaj yapıyorlar."

Tamam, bu da akla yatkındı ama hâlâ mantıklı gelmeyen bir şey vardı. "Sen bu işe nasıl bulaştın?"

"Kovulmuş melekler için çalışıyorum." Bunu o kadar alçak bir sesle söylemişti ki yanlış duyduğumu sandım.

Ona doğru eğilerek, "Tekrar eder misin?" dedim.

"Ben bir hainim, tamam mı," Savunmaya geçer gibi, "Nefiller bu savaştan galip çıkamayacaklar," dedi. "Ne tarafından bakarsan bak, her şey üst üste konunca, savaşta kovulmuş meleklerin galip gelmeyeceklerine şüphe yok. Tek sebebi cennetin güçlerini kullanacak

olmaları değil. Baş melekler, kovulmuş [illegible] duyuyor. Eski dostluklar kolay bitmiyor. Bizim için durum öyle değil. Baş melekler bizim ırkımızı bir anomali olarak görüyor. Her zaman da öyle gördüler. Yok olmamızı istiyorlar ve bunu sağlamak için geçici bir süre kovulmuş meleklerle yandaş olmayı bile kabul edebilirler. Kovulmuş meleklerle ilk dönemde ittifak kuranların hayatta kalma şansı olacak."

Dante'ye, sözlerini sindirmekte güçlük çekerek baktım. Dante Matterazzi düşmanla işbirliği yapmıştı. Kara El'in yanında durmuş Dante'nin ta kendisi. Beni büyük bir sadakatle eğiten Dante. Kavramakta güçlük çekiyordum. Öfkem kabararak, "Ya Nefil ordumuz?" diye sordum.

"Yenilmeye mahkûm. İçin için sen de öyle olduğunu biliyorsun. Kovulmuş meleklerin hamlelerini yapmasına ve bizim de savaşa itilmemize fazla zaman kalmadı. Şeytan hilesini onlara vermeyi kabul ettim. Hem cennetin *hem de* cehennemin güçlerine ve baş meleklerin desteğine sahip olacaklar. Tüm olay bir günden kısa bir sürede sona erecek. Pepper'a nesneleri büyületmeme yardım edersen, sana kefil olurum. Birkaç nüfuzlu kovulmuş meleğin, yardım ettiğini ve amacı sadık olduğunu bilmelerini sağlarım."

Dante'yi yepyeni bir gözle görerek geri çekildim. Kim olduğunu bile bilmiyordum. O anda bana daha yabancı olamazdı. "Ben... Bütün bu devrim meselesi..." Nihayet boğuk bir sesle, "Hepsi yalandan mı ibaretti?" demeyi başardım.

"Kendimi korumak. Bunu kendi canımı kurtarmak için yaptım."

"Ya Nefilim ırkının geri kalanı?" diye mırıldandım.

Sessizliği, iyilikleri için ne kadar endişelendiğini anlatıyordu. Kayıtsız bir omuz silkme, daha aydınlatıcı olamazdı. Dante bu işe kendisi için girmişti.

Kalbimde gittikçe büyüyen hasta edici bir hisle, "Sana güveniyorlar," dedim. "Sana bel bağlamışlar."

"Onlar *sana* bel bağladılar."

İrkildim. O anda taşıdığım sorumluluğun ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Liderleri bendim. Bu kampanyadaki yüz de. En güvenilir danışmanım arıza çıkarmıştı. Ordu daha önce güçsüz bacaklar üstünde duruyorsa, şimdi dizlerinden biri bir tekmeyle saf dışı bırakılmıştı.

Tehditkâr bir sesle, "Bana bunu yapamazsın," dedim. "Seni ele veririm. Herkese ne halt karıştırdığını anlatırım. Nefil yasaları hakkında her şeyi bilmiyorum ama hainlerin icabına bakacak bir sistemleri olduğundan eminim ve nedense bunun yasaya dayalı bir ceza olacağından şüpheliyim."

Dante basitçe, "Sana kim inanacak?" diye sordu. "Gerçek hainin sen olduğunu öne sürersem, sence kime inanırlar?"

Haklıydı. Nefiller kime inanırdı? Ölü babası tarafından iktidara getirilmiş genç sahtekâra mı, yoksa efsanevi bir Roma tanrısı görüntüsüne ve yeteneğine sahip, güçlü, becerikli ve karizmatik adama mı?

"Elimde fotoğraflar var," dedi Dante. "Senin Patch'le fotoğraflarının... ve Pepper'la. Hatta Dabria'yla sıkı fıkı göründüğün bir iki tane bile var. Bu işi sana mal ederim, Nora. Kovulmuş meleklerin amacına sempati duyuyorsun. Durumu böyle gösteririm. Seni yok ederler."

"Bunu yapamazsın," derken göğsüm öfkeyle sızlıyordu.

"Çıkmaz sokakta yürüyen bir ölüsün. Bu dönüş yapmak için son şansın. Benimle gel. Sandığından çok daha güçlüsün. Durdurulmaz bir takım oluruz. Ben seni..."

Kaba bir kahkaha attım. "Beni yeterince kullandın." Dante'nin kafatasına vurup onu bayıltmaya ve sonra da ne yapacağımıza karar vermek için Patch'ten yardım almaya niyet ederek, duvardan bir taş

aldım ama aynı anda Dante'nin karanlık yüz hatlarına acımasız, çarpık bir sırıtış yerleşti ve kesinlikle masallara layık bir Roma tanrısından çok daha şeytani görünmesine neden oldu.

Azarlar gibi bir tonla, "Yeteneğin ziyan oluyor," diye mırıldandı. *Onu* esir aldığım düşünülürse, ifadesi fazla kibirliydi ve o anda aklımda korkunç bir şüphe oluşmaya başladı. Bileklerini bağlayan kamçı teninde, bende yarattığı su kabarcıklarını yaratmıyordu. Aslında yüzünün çakıl taşlarına bastırılmış olması dışında hiç rahatsız görünmüyordu.

Kamçı Dante'nin bileklerinden fırlayıp kurtuldu ve Dante aynı anda ayağa kalktı.

Dudakları kıvrılarak, "Blakely'nin bana karşı kullanılabilecek bir silah yaratmasına izin verebileceğimi gerçekten düşündün mü?" diye alay etti. Kırbaca emrederek bana doğru savurdu. Yakıcı sıcaklık vücudumu kesip beni sıçrattı. Nefesim kesilerek yere serildim. Darbenin etkisiyle sersemlemiştim, Dante'ye odaklanmaya çalışarak hızla geri geri ilerledim.

"Nefil ordusundaki pozisyonunu almayı kafaya koyduğumu bilmek isteyebilirsin," diye tısladı. "Nefilleri kovulmuş meleklerin kucağına düşüreceğim. Ne yaptığımı anladıklarında çok geç olacak."

Dante'nin bunu bana söylemesinin tek nedeni, onu durdurmamın imkânsız olduğuna samimiyetle inanıyor olmasıydı ama ben havlu atmayacaktım, ne şimdi ne de sonra. "Hank'e ordusunun özgürlüğe kavuşmasına liderlik etmeme yardım edeceğine yemin ettin, seni küstah domuz. Unvanımı çalmaya yeltenirsen ikimiz de yeminlerimizi çiğnemenin sonuçlarına katlanmak zorunda kalırız." Alaycı bir sesle ekledim: "Ölüm, Dante. Küçük bir sorun olduğu söylenemez."

Dante alaycı bir kıkırtı koyverdi. "O yemin... baştan aşağı yalandı. Bana güvenmen için seni ikna edebileceğimi düşünerek söylemiştim.

çaba harcamam gerekmedi. Sana verdiğim şeytan hilesi projeleri seni bana güvenmeye zorlamak konusunda iyi iş çıkardı."

İhanetinin aklıma tam anlamıyla sinmesi için vaktim olmadı. Kamçı bir kez daha kıyafetlerimi delip geçen bir ateş savurdu. Tamamen kendimi koruma arzusuyla harekete geçerken köpeğin ardımdan havladığını ve saldırdığını duyarak duvara tırmandım ve kapı tarafa düştüm. Çiğle kayganlaşan dik yokuş beni kaydırarak aşağıdaki mezar taşlarına gönderdi.

Tepenin dibine vardığımda yukarı baktım ama Dante orada değildi. Köpek arkamdan gelmişti ve neredeyse endişeyle etrafımda dönüyordu. Kendimi oturur pozisyona çektim. Yoğun bulutlar ayı gölgeliyordu. Soğuk tenimi ısırdığı için şiddetle titredim. Birden çevremin farkına vararak ayağa fırladım ve mezar taşlarının arasından mozoleye doğru koştum. Köpek beni şaşırtarak önden gitti, hâlâ takip edip etmediğimi görmek için birkaç adımda bir arkasına bakıyordu.

Mozolenin kapısını itip hızla içeri dalarken, "Scott!" diye seslendim.

Hiç pencere yoktu. Göremiyordum. Sabırsızlıkla ellerimi öne uzatıp etrafımı yoklamaya başladım. Ayağım küçük bir nesneye çarptı, yuvarlanıp gittiğini duydum. Ellerimi taş zeminde dolaştırarak Scott'ın yanına aldığı ve görünüşe göre düşürdüğü el fenerini buldum ve yaktım.

İşte oradaydı. Scott köşede, sırtüstü, gözleri açık ama sersem halde yatıyordu. Üzerine atıldım ve bileklerini yakan mavi ışıltılı kıvrımı var gücümle çekerek çıkardım. Scott acı dolu bir inilti çıkardı.

Onu, "Sanırım Dante gitti ama yine de tetikte kal," diye uyardım. "Kapıyı koruyan bir köpek var; bizim tarafımızı tutuyor. Ben dönene kadar burada kal. Patch'i bulmalıyım."

Sevgili bu kez Dante'ye söyerek inledi. "Hiç beklemiyordum."

Bu konuda yalnız değildi.

Çaçan fırladım ve tam bir karanlığa gömülmüş olan mezarlıkta ana hızla koştum. Çalılardan oluşan çiti yararak otoparka doğru kendi konuma yolunu açtım. Ferforje kapının üstünden atladım ve cipimin tek başına duran siyah pikaba koştum.

Farlarımın arkasında parıldayan ürkütücü mavi ışığı pikabın kasasında daha kala görmüştüm. Kapıyı sökercesine açarak Patch'i içeriden yere yatırdım ve göğsünün etrafını saran ve kollarını bir şekilde kurcalayan kırbacı çözme işine girişti. Deri kırbacı kapalıydı ve tenimden cılız bir mavi ışık yayılıyordu. Sonunda kırbacı gevşetmeyi başarıp yanan parmaklarıma aldırmadan bir yana fırlattım.

Çığlık sarsarak "Patch" dedim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve boğazım hissettiğim yoğun duygularla tıkanmıştı. "Uyan, Patch," diyerek daha sert sarstım. "İyileşeceksin. Dante gitti ve kırbacın çözüldüğünü biliyorum. Lütfen uyan." Sesime karanlık kattım. "Gözlerini açman gerek. Beni duyabildiğini bilmeye ihtiyacım var."

Yüzüne ateşler içindeydi; kıyafetlerinden buram buram sıcaklık yayılıyordu. Tişörtünü yırtarak açtım. Kamçının sarıldığı yerlerde yol yol kabarmış, su toplamış cildi karşısında derin bir nefes aldım. En kötü yaralar, yanık kâğıdı gibi büzüşmüştü. Bir alev makinesi ancak bu kadar hasar verirdi.

Hissedemediğini biliyordum ama *ben* hissediyordum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken bile çenem Dante'ye karşı kin dolu bir nefesle kasılmıştı. Dante affedilmeyecek bir hata yapmıştı. Patch benim için her şeydi ve eğer şeytan hilesi kalıcı zarar bırakacak olursa, Dante'nin yaşadığı süre boyunca –ki bana sorarsanız, fazla sürmeyecekti– bu tek hatanın pişmanlığını çekmesi için ne gerekiyorsa

yapardım. Ancak köpüren hiddetim, Patch'e duyduğum endişeyle bir kenara itildi. İçime keder, suçluluk ve buz gibi bir telaş düştü.

Sesim titreyerek, "Lütfen," dedim. Dudağını öpüp mucize eseri onu uyandırmasını umarak, "Lütfen, Patch, uyan," diye yalvardım. Kötü düşüncelere kapılmamak için başımı salladım. Biçimlenmelerine izin vermeyecektim. Patch kovulmuş bir melekti. Ona bir şey olmazdı. Hele bu şekilde. Şeytan hilesinin ne kadar güçlü olduğu umurumda değildi; Patch'e kalıcı zarar veremezdi.

Alçak sesinin zihnimde titreşmesinden hemen önce, Patch'in parmaklarının benimkileri kavradığını hissettim. *Melek.*

Bu tek kelimeyle kalbim sevinçle havalandı. *Buradayım! Buradayım! Seni seviyorum, Patch. Seni o kadar çok seviyorum ki!* diye hıçkırdım. Kendimi tutamayarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dirseklerim başının iki yanına yaslanmış, bacaklarım iki yana açık halde kalçasının üstünde yatıyordum. Ona daha fazla zarar vermek istemiyordum ama sarılmaktan da kendimi alamıyordum. Birden beni öyle sıkı kucakladı ki üzerine devrildim.

Üzerinden kalkmak için kıvranarak, "Seni daha beter yaralayacağım!" diye haykırdım. "Şeytan hilesi. Cildin..."

"Sen kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şeysin, Melek," diyerek dudaklarımı buldu ve itirazlarıma etkili bir şekilde son verdi. Gözleri kapalı, kasları yorgunluk yüzünden gergindi ama beni öpüşü, diğer bütün endişelerin eriyip gitmesi için yeterliydi. Duruşumu gevşeterek, uzun vücuduna iyice gömüldüm. Elleri tişörtümün sırtına kaydı. Onun kolları arasında sıcacık ve güçlü hissediyordum.

Boğulur gibi, "Sana bir şey olacak diye öylesine korktum ki," dedim.

"Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum."

"Şeytan hilesi..." diye başladım.

Patch altımda nefesini bırakınca, bedenim onunkiyle birlikte alçaldı. Nefesi rahatladığını belli ediyordu. Samimiyet dışında her şeyden arınmış gözleri benimkileri buldu. "Cildim yenilenebilir ama senin yerine hiçbir şey gelemez, Melek. Dante gidince, her şeyin bittiğini düşündüm. Seni yüz üstü bıraktığımı sandım. Bütün hayatım boyunca hiç bu kadar içten dua etmemiştim."

Kirpiklerimde ışıldayan yaşları kırpıştırdım. "Seni benden alsaydı..." Boğazım sözlerimi tamamlayamayacağım kadar sıkışmıştı.

"Seni benden almaya çalıştı ve bu, onu ölü bir adam olarak görmem için yeterli bir neden. Bu yanına kalmayacak. Medeni olmak adına ve ordunun lideri olarak görevine duyduğum saygıdan, Dante'nin sayısız küçük ihlalini affettim ama bu akşam eski kuralları çöpe attı. Şeytan hilesini üzerimde kullandı. Ona nezaket borcum yok. Bir dahaki karşılaşmamızda benim kurallarımla oynayacağız." Vücudunda gerilmiş olan bütün kasların ele verdiği bitkinliğine rağmen, kararlı sesinde en ufak bir tereddüt ya da sempati yoktu.

"Kovulmuş melekler için çalışıyor, Patch. Onu kullanıyorlar."

Patch'i hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Bu haberi idrak ederken, siyah gözleri irileşti. "Bunu sana kendisi mi söyledi?"

Üzüntüyle başımı salladım. "Nefillerin bu savaştan galip çıkmalarının imkânsız olduğunu söyledi." Buruk bir sesle, "Nefillere şakıdığı bütün o ikna edici ve umut dolu sözlere rağmen," diye ekledim.

"Belli kovulmuş melek adlarından bahsetti mi?"

"Hayır, bu işe kendini kurtarmak için girmiş, Patch. Bıçak kemiğe dayanırsa baş meleklerin kovulmuş meleklerin tarafını tutacağını söylüyor. Ne de olsa geçmişleri çok gerilere uzanıyor. Kana, kötü kan bile olsa sırt çevirmek güçtür. Dahası da var." Keskin bir nefes aldım. "Dante'nin bir sonraki hamlesi Kara El'in ordusunun liderliği rütbesini elimden almak ve Nefilleri doğrudan kovulmuş meleklerin eline düşürmek."

Patch bir süre şaşkın bir sessizlik içinde yattı ama gözlerinin gerisinde düşüncelerin cirit attığını görebiliyordum. Dante'nin rütbemi elimden alması durumunda Hank'e olan yeminimin çiğnenmiş olacağını o da benim gibi biliyordu. Yeminin çiğnenmesi tek bir anlama geliyordu: Ölüm.

"Dante ayrıca Pepper'ın şantajcısı," dedim.

Patch başını hafifçe eğdi. "Bana pusu kurunca, o sonuca ben de vardım. Scott ne durumda?"

"Mozolede; inanılmaz derece akıllı bir sokak köpeği ona göz kulak oluyor."

Patch kaşlarını kaldırdı. "Neler olduğunu sorayım mı?"

"Bence o köpek senin benim için yaptığın koruyucu meleklik görevine göz dikti. Dante'yi korkutup kaçırdı ve kurtulabilmemin tek nedeni oldu."

Patch parmağını elmacık kemiğimde dolaştırdı. "Kızımı kurtardığı için ona teşekkür etmem gerekecek."

Şartlara rağmen gülümsedim. "Onu seveceksin. İkiniz aynı moda zevkini paylaşıyorsunuz."

İki saat sonra, Patch'in pikabını evindeki park yerine soktum. Patch soluk bir benizle arka koltuğa yığılmış durumdaydı ve teninden hâlâ aynı mavi ışık yayılıyordu. Konuşurken her zamanki tembel gülümsemesini takınıyordu ama bunu yapmanın büyük çaba gerektirdiğini görebiliyordum; beni rahatlatmak için oynadığı bir oyundu. Şeytan hilesi onu zayıf düşürmüştü ama bunun ne kadar süreceğini tahmin etmek imkânsızdı. Dante'nin tam zamanında kaçmasına seviniyordum. Bunun için yeni köpek dostuma teşekkür etmem gerekiyordu sanırım. Dante başladığı işi bitirmek için oyalansaydı hepimiz ucuz atlattığımızı tahmin ettiğim tehlikeden daha büyüğüyle karşı karşıya

kalırdık. Minnetimizi bir kez daha o siyah köpeğe yöneltmiştim. Suska ve insanı ürkütecek kadar akıllı köpeğe... bir de neredeyse kendini öldürtecek kadar sadıktı.

Patch ve ben, Scott arabayla evine dönebilecek gücü toplayana dek mezarlıkta kalmıştık. Siyah köpeğe gelince, onu ekmek için sayısız girişimimize rağmen –ki bu girişimler onu Patch'in pikabının kasasından zorla indirmeyi de içeriyordu– ısrarla içeri atlamıştı. Pes ederek bizimle gelmesine izin vermiştik. Net bir şekilde düşünebilecek kadar uyuduktan sonra, köpeği bir hayvan barınağına bırakacaktım.

Eve adım atar atmaz hemen Patch'in kucağına kıvrılmayı ne kadar istesem de hâlâ yapılacak işler vardı. Dante zaten iki adım öndeydi. Karşı önlemler almadan dinlenmeye başlarsak beyaz teslim bayrağını çekmiş kadar olurduk.

Patch'in mutfağında, sanki bu hareket zekice bir şey düşünmemi sağlayabilecekmiş gibi, ellerimi ensemde kavuşturarak bir ileri bir geri yürümeye başladım. Dante şu anda ne düşünüyordu acaba? Bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Onu ihanetle suçlarsam beni yok etmekle tehdit etmişti. Demek ki en azından bunu yapabileceğimi düşünmüştü. Bu da büyük olasılıkla iki şeyden birini yapıyor olduğu anlamına gelirdi: Ya hiçbir açığı olmayan bir savunma oluşturuyordu ya da –ki bu çok daha zor olurdu– benden önce davranıp hain olduğum haberini yayacaktı. Bu düşünce beni endişelendiriyordu.

Patch kanepeden, "En baştan başla," dedi. Sesi yorgunluktan kısık çıkmıştı ama gözleri kinle yanıyordu. Kafasının altına bir yastık yerleştirdi ve bütün dikkatini bana yönlendirdi. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Dante bana kovulmuş melekler için çalıştığını söyleyince, onu ele vermekle tehdit ettim ama bana kimsenin inanmayacağını söyleyerek gülmekle yetindi."

Patch açıkça, "Evet, inanmazlar," diye onayladı.

Başımı duvara yaslayarak, öfkeyle iç geçirdim. "Sonra da liderliği devralmayı planladığını anlattı. Nefiller onu seviyor. Onun liderleri olmasını diliyorlar; bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Onları uyarmak için ne kadar uğraşsam da bir anlamı olmayacak. Onu yeni liderleri olarak kolları açık kabul edecekler. Bir çözüm bulamıyorum. Dante bizi alt etti."

Patch hemen cevap vermedi ama konuştuğunda sesi sakindi. "Dante'ye herkesin göreceği şekilde saldırırsan Nefillere, sana karşı gelmeleri için bahane vermiş olacağın doğru. Gerilim çok yüksek ve belirsizliklerini gidermenin bir yolunu arıyorlar. Bu yüzden Dante'yi açıkça ihbar etmeyeceğiz."

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "O zaman ne yapacağız?" dedim. Aklında bir şey olduğu belliydi ama ne olduğunu kestiremiyordum.

"Pepper bizim yerimize Dante'nin icabına bakacak."

Patch'in mantığını dikkatle tarttım. "Dante'nin onu baş meleklere gammazlaması riskini alamayacağı için Pepper bunu yapacak. Peki ama Dante'yi şu ana dek neden ortadan kaldırmadı?"

"Pepper kendi elini kirletmez. Arkasında baş meleklerin bulabilecekleri bir iz bırakmak istemiyor." Kaşlarını çatarken, Patch'in ağzı gerildi. "Pepper'ın benden ne istediği konusunda fikir edinmeye başlıyorum."

"Sence Pepper senin Dante'yi, onun yerine yok edeceğini mi umuyordu? Sözüm ona iş teklifi bu muydu?"

Patch'in siyah gözleri benimkilere dikildi. "Öğrenmenin bir tek yolu var."

"Bende Pepper'ın telefonu var. Buluşmayı yarına ayarlarım," dedim tiksintiyle. Şu işe bakın ki Pepper'ın daha fazla alçalamayacağını sanmıştım. Kendi sorunlarıyla yüzleşmek yerine, korkak herif riski Patch'e atmaya çalışmıştı.

Patch düşünceli bir sesle, "Biliyorsun, Melek, onda bize çok faydalı olabilecek bir şey var," diye ekledi. "Doğru adımları atarsak bizim için cennetten çalmaya onu ikna edebileceğimiz bir şey. Savaş tan kaçınmaya çalışıyordum ama belki de savaşma zamanıdır. Bu işe bir son verelim. Kovulmuş melekleri yenersen, yeminini tutmuş olacaksın." Gözlerime baktı. "Ve özgür olacağız. Birlikte. Artık savaş da olmayacak, Heşvan da."

Tam ne düşündüğünü soracakken, zaten bariz olan cevap kafama dank etti. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyordum. Evet, Pepper bize kovulmuş meleklere karşı pazarlık üstünlüğü sağlayacak ve Nefillerin bana inancını sağlama alacak bir şeye erişebilirdi. Fakat böyle bir şey yapmalı mıydık? Bütün kovulmuş melek ırkını ciddi bir riske sokmaya hakkımız var mıydı?

"Bilmiyorum, Patch..."

Patch ayağa kalkıp deri ceketine uzandı. "Pepper'ı ara, onunla hemen şimdi buluşacağız."

Benzin istasyonunun arkasındaki alan boştu. Gökyüzü tıpkı dükkânın yağ içindeki camları gibi simsiyahtı. Patch motosikletini park etti ve ikimiz de indik. Gölgelerin arasından kısa ve tombul bir karaltı çıkıp etrafına endişeyle baktıktan sonra hızlı adımlarla bize doğru yürüdü.

Pepper'ın gözleri Patch'in görüntüsü karşısında bilmiş bir ifadeyle parladı. "Biraz harap görünüyorsun, ahbap. Sanırım yeryüzündeki hayatın sana pek nazik davranmadığını söylemek yanlış olmaz."

Patch hakareti duymazdan geldi. "Şantajcının Dante olduğunu biliyoruz."

"Evet, evet, Dante. Pis domuz. Bana bilmediğim bir şey söyleyin."

"İş teklifini duymak istiyorum."

Parmaklarını birbirine sürterken Pepper'ın bakışları Patch'i bir an bile terk etmedi. "Sen ve şu kız arkadaşının Hank Millar'ı öldürdüğünüzü biliyorum. Öyle insafsız birine ihtiyacım var."

Patch, "Yardım aldık. Baş melekler," diye hatırlattı.

Pepper hırçın bir tavırla, "Ben bir baş meleğim," dedi. "Dante'nin ölmesini istiyorum ve size gerekli araçları sağlayacağım."

Patch başıyla onayladı. "Elbette. Karşılığını vereceksen neden olmasın."

Pepper şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Patch'in bu kadar kolay uzlaşmasını beklediğini sanmıyordum. Boğazını temizledi. "Aklında ne var?"

Patch bana bakınca başımı eğdim. Eteğimizdeki taşları dökme zamanı gelmişti. Düşünecek çok az zamanımız vardı ve Patch'le bu kartı oynamama lüksümüzün olmadığına karar vermiştik.

"Cennette saklanan kovulmuş melek tüylerinin hepsine erişebilmek istiyoruz," diye açıkladım.

Pepper'ın gözlerindeki kibirli küçümseme kayboldu ve soğuk bir kahkaha koyverdi. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Size bunu sağlayamam. Tüyleri ortaya çıkarmak için koca bir komite kararı gerekir. Hem ne yapmayı planlıyorsunuz? Hepsini birden yakmayı mı? Yeryüzündeki bütün kovulmuş melekleri cehenneme gönderirsiniz."

Ona bütün ciddiyetimle, "Gerçekten o kadar rahatsız olur musun?" diye sordum.

"Benim ne düşündüğüm kimin umurunda?" diye kükredi. "Kurallar var. Prosedürler var. Sadece ciddi bir suç işlemiş ya da insanlık ihlali yapmış melekler cehenneme gönderilir."

Patch soğuk bir sesle, "Başka seçeneğin yok," diye belirtti. "Tüyleri alabileceğini ikimiz de biliyoruz. Nerede saklandıklarını ve ortaya çıkarılmaları için hangi prosedürlerin gerektiğini biliyorsun.

İhtiyaç duyduğun her şeye sahipsin. Bir plan yap ve uygula. Ya böyle yaparsın ya da Dante'ye karşı şansını denersin."

Pepper tiz bir sesle, "Tek bir tüy belki. Ama binlercesi! Asla paçayı sıyıramam," diye itiraz etti.

Patch ona doğru bir adım atınca, Pepper korkuyla sindi ve kolları yüzünü korumak ister gibi kaldırdı.

Patch sakin ve ölümcül bir sesle, "Etrafına bir bak," dedi. "Burası evim demek isteyeceğin bir yer değil. En yeni kovulmuş melek olacaksın ve sana bunu unutturmayacaklar. Başlangıç haftasını bir atlatamazsın."

"Ba-başlangıç mı?"

Patch'in karanlık bakışı ürpermeme neden oldu.

Pepper usulca, "Ne yapacağım?" diye sızlandı. "Sürekli olarak dünyada yaşayamam. İstediğim zaman cennete gidebilmeliyim."

"Tüyleri al."

Pepper, "Bu-bunu yapamam," diye hıçkırdı.

"Seçme şansın yok. O tüyleri alacaksın, Pepper ve ben de Dante'yi öldüreceğim. Bu planı enine boyuna düşünmüş müydün?"

Pepper kafasını salladı. "Sana sihirli bir hançer getireceğim. Dante'yi öldürecek. Eğer baş melekler senin peşine düşer ve sen de benim adımı vermeyi denersen, o hançerle kendi dilini kesecek. Hançeri sihirledim. Bana ihanet etmene izin vermeyecek."

"Gayet adil."

"Bu planı yürürlüğe koyarsak benimle temas kurmayacaksın. Ben cennetteyken olmaz. Ben bu işi tamamlayana kadar bütün iletişimimiz kopacak." Sefil bir sesle, "Tabii işi tamamlayabilirsen," diye sızlandı. "Tüyleri alınca size haber veririm."

"Tüylere yarın ihtiyacımız olacak," dedim Pepper'a

"Yarın mı?" Telaşa kapılmıştı. "Ne istediğinizin farkında mısınız?"

Patch ödün vermeden, "En geç pazartesi," dedi.

Pepper huzursuz bir tavırla kafasını salladı. "Elimden geldiğince çok alırım."

"Depoyu boşaltman gerekecek," dedim. "Anlaşmamız böyle."

Pepper yutkundu. "Bir tane bile kalmayacak mı yani?"

Fikir buydu, evet. Pepper tüyleri alabilirse Nefillerin, savaşı tek bir kibrit çakarak kazanma şansı olurdu. Kovulmuş melekleri cehenneme kendimiz kapatamayacağımıza göre eski melek tüylerinin bunu bizim yerimize yapmasını sağlayacaktık. Her kovulmuş meleğe bir seçenek sunulacaktı: Ya Nefil aracılarını yeminlerinden azat edecekler ve yeni bir barış yemini edeceklerdi ya da kendilerine Coldwater'dan çok daha sıcak bir yerde yeni bir ev edineceklerdi.

Planımız işe yararsa, Dante'nin beni ihanetle suçlayıp suçlamamasının bir önemi kalmayacaktı. Savaşı kazanırsam, başka hiçbir şeyin Nefiller için önemi olmayacaktı ve bana inanmamalarına rağmen, bu savaşı onlar için kazanmak istiyordum. Bu en doğrusuydu.

Pepper'la göz göze geldim ve bakışlarıma çelik sertliği katarak, "Hepsini," dedim.

Patch'in evine döner dönmez, Scott beni aradı. Pazar sabahı saat üç olmuştu. Patch kapıyı kapattıktan sonra hoparlörü açtım.

"Bir sorunumuz olabilir," dedi Scott. "Bir grup arkadaşımdan Dante'nin bu gece geç saatlerde, kapanma saatlerinden sonra, Delphic'te bir açıklama yapacağına dair bir mesaj aldım. Öyle görünüyor ki... tam şu anda bir tane daha geldi. Bu akşam olanlardan sonra, bunu tuhaf bulan başka kimse var mı?"

Patch küfretti.

Sükûnetimi korumaya çalıştım ama gözlerim kararıyordu.

Scott sözlerini, "Herkes spekülasyon yapıyor ve her kafadan bir ses çıkıyor," diye sürdürdü. "Ne hakkında olduğuna dair bir fikri olan? O pislik erkek arkadaşın gibi davrandı ve sonra pat diye bu akşamki olaylar oldu. Şimdi de bu."

Destek almak için duvara tutundum. Başım dönüyor, dizlerim titriyordu. Patch telefonu benden aldı.

"Nora seni sonra arayacak, Scott. Yeni bir haber alırsan, bizi ara."

Patch'in kanepesine çöktüm. Başımı dizlerimin arasına soktum ve sakinleşmek için hızlı hızlı nefes aldım. "Beni alenen ihanetle suçlayacak," dedim. "Bu akşam."

Patch usulca, "Evet," diye onayladı.

"Beni hapse atacaklar. İtiraf etmem için işkence edecekler."

Patch önümde diz çöktü ve ellerini koruyucu bir tavırla bacaklarıma koydu. "Bana bak, Melek."

Beynim otomatik olarak eyleme geçmişti. "Pepper'la temas kurmalıyız. Hançere sandığımızdan daha çabuk ihtiyacımız olacak. Dante'yi bu gece olmadan öldürmeliyiz." Göğsümden titrek bir hıçkırık yükseldi. "Ya hançeri zamanında alamazsak?"

Patch başımı göğsüne çekti ve kopmalarından korkacağım kadar gerilen boyun kaslarımı ovmaya başladı. Aynı yumuşacık sesle, "Sana ellerini sürmelerine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi.

"Ah, Patch." Kollarımı boynuna dolarken, yaşlar yüzümü ıslatıyordu. "Ne yapacağız?"

Yüzüne bakmam için başımı tuttu. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Pepper bu işi halledecek. Bana hançeri getirecek ve ben de Dante'yi öldüreceğim. Sen de tüyleri alıp bu savaşı kazanacaksın. Sonra seni alıp götüreceğim. Heşvan ya da savaş kelimelerini bir daha asla duymayacağımız bir yere." İnanmak istiyor gibi bakıyordu ama sesi tereddütlüydü.

"Pepper bize tüyleri ve hançeri pazartesi gecesi getirme sözü verdi. Ya Dante'nin bu akşamki duyurusu ne olacak? Onu durduramayız. Pepper hançeri daha erken getirmeli. Onunla temas kurmanın bir yolunu bulmalıyız. Bu riski almak zorundayız."

Patch sustu ve elini düşünceli bir tavırla dudaklarına götürdü. Sonunda, "Pepper bu akşamki sorunumuzu çözemez," dedi. "Bu sorunu kendimiz çözmek zorundayız." Kararlı bir şekilde bana baktı. "Nefillerin ileri gelenleriyle bu akşam için acil bir toplantı yapmak istediğini söyle ve dikkatleri Dante'nin üstünden çek. Herkes senden ırklarımızı savaşa atacak bir saldırı bekliyor. Saldırı zamanının geldiğini, bunun ilk askerî hamlen olacağını düşünecekler. Sonra

duyurun, Dante'ninkini gölgede bırakacak. Nefiller gelecek ve Dante de sırf merak ettiği için orada olacak.

"Herkesin önünde, Dante'yi iktidara getirmek isteyen gruplar olduğunun farkında olduğunu net bir şekilde ortaya koyacaksın. Sonra onların şüphelerini ortadan kaldıracağını söyleyeceksin. Onları liderleri olmak istediğine ve Dante'den daha iyi iş çıkaracağına inandığına ikna et ve sonra onu bir iktidar düellosuna davet et."

Patch'e şüpheli bir ifadeyle baktım. "Düello mu? Dante'yle. Dante'yle dövüşemem. O kazanır."

"Düelloyu Pepper'ın dönüşüne kadar erteleyebilirsek, düello Dante'yi oyalamak ve zaman kazanmak için çevireceğimiz bir dolaptan başka bir şey olmaz."

"Ya erteleyemezsek?"

Patch'in bakışları beni delip geçti ama soruma cevap vermedi. "Şimdi harekete geçmek zorundayız. Eğer Dante yarın akşam senin de söyleyecek bir sözünün olduğunu duyarsa ne planladığını öğrenmek için planlarını erteleyecektir. Kaybedecek bir şeyi yok. Eğer Delphic'te herkesin önünde onu suçlarsan o da seni suçlayacaktır. Eğer onu bir düelloya çağırdığını duyarsa kutlama yapmaya başlayacağına emin olabilirsin. O kibirli ve egoist biri, Nora. Senin kazanabileceğin aklının ucundan bile geçmez. Önüne muhteşem bir fırsat sunduğunu düşünerek düelloyu kabul edecektir. Halka senin ihanetini olaylı bir şekilde ilan etmek ve uzun bir yargılanma süreci... ya da bir silahın tek el ateşiyle iktidarını çalmak. Bunu daha önce düşünemediği için kendini tekmeleyecektir."

Elim ayağım tutmuyordu. "Eğer düello yaparsak birbirimize tabancalarla mı meydan okuyacağız?"

Patch sesimdeki sıkıntıyı duymayarak, "Ya da kılıçlarla. Tercih senin ama ben tabancayı tercih ederim. Ateş etmeyi öğrenmen, kılıçla dövüşmeyi öğrenmenden daha kolay olacaktır," dedi.

Kusacak gibiydim. "Dante beni yeneceğini çok iyi bildiği için düelloyu kabul edecektir. O benden güçlü, Patch. Ne kadar şeytan hilesi tükettiğini kimbilir. Bu adil bir dövüş olmayacak."

Patch titreyen ellerimi tuttu ve parmaklarıma sakinleştirici bir öpücük kondurdu. "Düello insan soyluların arasında moda olmaktan yüzlerce yıl önce çıktı ama Nefiller için sosyal açıdan kabul edilirliğini hâlâ koruyor. Onların gözünde bir anlaşmazlığı çözmenin en hızlı ve en bariz yolu bu. Dante, Nefil ordusunun lideri olmak istiyor ve sen de hem onu hem diğer Nefilleri bunu fena halde istediğine inandıracaksın."

"Neden ileri gelen Nefillerle yapacağım toplantıda tüylerden bahsetmiyoruz?" Kalbim umutla doldu. "Savaşı kazanmak ve barışı sağlamak için çok sağlam bir çözümümün olduğunu duyunca başka hiçbir şeye aldırmayacaklardır."

"Pepper bu işi beceremezse bunu senin başarısızlığın olarak görürler. Seni ya tüyleri ele geçirdiğin için kurtarıcıları olarak selamlayacaklar ya da başarısız olduğun için çarmıha gerecekler. Pepper'ın başardığından emin olmadan tüylerden bahsedemeyiz."

Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Bunu yapamam."

"Eğer Dante kovulmuş melekler için çalışıyorsa ve iktidarı ele geçirirse, Nefil ırkı daha önce karşılaşmadığı kadar korkunç bir esarete düşecek. Kovulmuş meleklerin, Heşvan bittikten sonra da Nefilleri köle olarak kullanabilmek için şeytan hilesi kullanmalarından endişe ediyorum."

Hüzünle başımı salladım. "Kaybedilecek o kadar çok şey var ki. Ya başaramazsam?" Başaramayacağıma hiç şüphe yoktu zaten.

"Daha fazlası var, Nora. Hank'e ettiğin yemin."

Korku midemin kasılmasına sebep oluyordu. O gece bana karşı betmeye baştan mahkûm ayaklanmasının dizginlerini ele almam için baskı yaparken, Hank Millar'a söylediğim her kelimeyi bir kez daha

hatırladım. *Eğer ölürsen, orduna liderlik edeceğim. Bu sözü çiğnersem annemin de benim de öleceğimizi biliyorum.* Bu bana çok fazla seçenek bırakmıyordu değil mi? Yeryüzünde Patch'le kalmak ve annemi korumak istiyorsam, Nefil ordusunun liderliği rütbesini elimde tutmak zorundaydım. Dante'nin bunu elimden almasına izin veremezdim.

"Düello nadir rastlanan bir gösteridir. Sen ve Dante gibi önde gelen iki Nefil arasında olunca kaçırılmayacak bir olay olacak," dedi Patch. "En iyisini, yani düelloyu geciktirebileceğimizi ve Pepper'ın başarısız olmayacağını umuyorum ama bence en kötüsüne hazırlanmalıyız. Düello tek çıkış yolun olabilir."

"Burada ne kadar büyük bir izleyici grubundan bahsediyoruz?"

Patch'in benimkilerle buluşan bakışları serinkanlı ve kendinden emindi ama bir an için gözlerinin gerisinde sempatinin titreştiğini görür gibi oldum. "Yüzlerce kişilik."

Güçlükle yutkundum. "Bunu yapamam."

"Seni eğiteceğim, Melek. Her adımda yanında olacağım. İki hafta öncesinden çok daha güçlüsün ve bunu, bu işe gönlünü verdiğini düşündürmek için sadece gerektiği kadar uğraşan bir antrenörle başardın. Seni eğittiğini düşünmeni istedi ama aslında kaslarını çok az bir dirence tabii tuttuğundan fazlasıyla eminim. Bence sen ne kadar güçlü olduğunun farkında değilsin. Gerçek antrenmanlarla onu yenebilirsin." Patch ensemi eliyle kavradı ve yüzümü kendisininkine yaklaştırdı. Bana öyle büyük bir güven ve inançla bakıyordu ki neredeyse kalbimi paramparça edecekti. Düşünce yoluyla, *Bunu yapabilirsin. Bu hiç kimsenin gıpta edeceği bir görev değil ve bunu düşündüğün için bile sana hayranım,* dedi.

"Başka yolu yok mu?" Oysa son birkaç aydır şartları olabilecek her açıdan analiz ediyordum. Pepper'ın düşük başarı şansı, Hank'e ettiğim yemin ve Nefilim ırkının riskli durumuyla bir araya gelince başka yolu yoktu. Bunu yapmam gerekiyordu.

"Patch, korkuyorum," diye fısıldadım. Beni kollarının arasına çekti. Alnımı öperek saçlarımı okşadı. Onun da korktuğumu anlamam için duygularını söze dökmesine gerek yoktu. "Bu düelloyu kaybetmene izin vermeyeceğim. Sonucun kontrolüm altında olmadığını bilmeden, Dante'yle karşı karşıya gelmene izin vermeyeceğim. Düello adil gibi görünecek ama öyle olmayacak. Dante sana karşı geldiği anda kaderini mühürledi. Paşanın asla kurtaramayacak." Mırıldandığı kelimeler daha da sertleşti. "Bu işten sağ çıkamayacak."

Bakışında tüten intikam bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı.

"Bir öğrenen olursa..." diyerek oldum.

Patch beni sertçe ama gözlerinde muzip bir ışıltıyla öptü. "Yakalanmam, seni öptüklerimin sonu demek. Sence bu riski alır mıyım?" Yüzü ciddileşti. "Dokunuşumu hissedemediğimi biliyorum, Nora. Ama duygularını hissedebiliyorum. İçimde. Bu benim için her şey demek. Keşke ben de seni, senin beni hissettiğin gibi hissedebilseydim ama beni sevdiğini biliyorum. Hiçbir şey, hiçbir zaman bundan daha önemli olamaz. Bazı insanlar bütün bir hayatı senin bana yaşattığın duyguları tatmadan yaşıyor. Bunda pişman olunacak bir şey yok."

Dudaklarım titredi. "Seni kaybetmekten korkuyorum. Başarısız olmaktan ve başımıza gelebileceklerden. Bunu yapmak istemiyorum," diye itiraz ederken, kaçacak sihirli bir kapı olmadığını çok iyi biliyordum. Kaçamaz, saklanamazdım. Kaybolmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, Hank'e ettiğim yemin beni her zaman bulacaktı. İktidarda kalmaya *mecburdum*. Ordu var olduğu sürece, bu işi sonuna kadar götürmek *zorundaydım*. Patch'in ellerini sıktım. "Her anında yanımda olacağına söz ver. Bunu tek başına yaşamama izin vermeyeceğine."

Patch çenemi kaldırdı. "Bütün bunları yok edebilseydim, ederdim. Senin yerini alabilsem, bir an tereddüt etmezdim. Ama bana tek bir seçenek kalıyor. O da sonuna dek yanında olmak. Bocalamayacağım

Melek, sana söz veriyorum." Sözlerinin içimi ısıttığını bilmeden elleriyle kollarımı ovaladı. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "Bu akşam acil bir toplantı çağrısı yaptığın yönünde haberler sızdırmaya başlayacağım. Önce Scott'ı arayıp lafı yaymasını isteyeceğim. Haberin yayılması çok sürmeyecektir. Dante duyurunu bir saate kalmaz öğrenmiş olur."

Midem bulanır gibi kasıldı. Yanağımın içini dişledim ve sonunda başımla onay verebildim. Kaçınılmazı kabul etmekten başka çarem yoktu. Bizi bekleyenlerle ne kadar çabuk yüzleşirsem korkumu yenmek için o kadar çabuk bir plan kurardım.

"Yardım etmek için ben ne yapabilirim?" diye sordum.

Patch kaşlarını hafifçe çatarak beni süzdü. Başparmağını önce dudağımın, sonra yanağımın üzerinde dolaştırdı. "Buz kesmişsin, Nora." Başını evin içlerine uzanan koridora doğru eğdi. "Yatmalısın. Şömineyi yakacağım. Şu anda sıcaklığa ve dinlenmeye ihtiyacın var. Küveti de dolduracağım."

Gerçekten de şiddetli titremelerle sarsılıyordum. Sanki vücudumdaki bütün sıcaklık bir anda emilmişti. Sanırım şoka girmek üzereydim. Dişlerim birbirine çarpıyor, parmak uçlarım tuhaf ve istem dışı bir ürpertiyle titriyordu.

Patch beni kucakladı ve yatak odasına taşıdı. Kapıyı omzuyla iterek açtı, yatak örtüsünü kaldırdı ve beni yatağa yavaşça bıraktı. "İçecek bir şey?" dedi. "Bitki çayı? Sebze çorbası?"

Samimi ve kaygılı yüzüne bakarken, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. O anda Patch'in benim için her şeyi yapacağını biliyordum. Yanımda kalma sözü, edilmiş bir yemin kadar güçlüydü. O benim bir parçamdı; ben de onun. Beni burada, yanında tutmak için *ne gerekiyorsa* yapardı.

Korkup vazgeçmeden önce kendimi zorlayarak ağzımı açtım. Cılız ve titrek bir sesle, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Ağlamayı planlamamıştım ama yaşlar gözlerime birikti. Utanca boğulmuştum.

Patch soran bir sesle, "Melek?" dedi.

İlk adımı atmıştım ama sonra donakaldım. Zihnimde, bu yüklü Patch'e bindirmeye hakkım olmadığını söyleyen bir ses yankılandı. Hele halihazırdaki güçsüz halinde. Onu önemsiyorsam, çenemi kapalı tutardım. Onun iyileşmesi birkaç yalanın ağırlığından kurtulmamdan daha önemliydi. Buzdan ellerin gırtlağımdan yukarı kaydığını şimdiden hissediyordum.

"Bir... bir şey yok," dedim. "Biraz uykuya ihtiyacım var, o kadar. Senin de Scott'ı araman gerek." Ağladığımı görmesin diye yüzümü yastığa çevirdim. Buzdan eller fazlasıyla gerçekçiydi ve daha fazlasını söylemem, sırrımı açmam durumunda boğazıma sarılmak için hazır bekliyorlardı.

"Onu aramam gerektiği doğru ama senin bana neler olduğunu anlatman daha önemli," derken Patch'in sesindeki endişe, bu işten sıyrılmak için basit bir dikkat dağıtma yönteminden faydalanmayı çoktan aştığım bir noktada olduğumu söylüyordu.

Dondurucu eller boğazıma sarıldı. Konuşamayacak kadar korkuyordum. Ellerden ve canımı yakacaklarından korkuyordum.

Patch baş ucu lambasının düğmesine bastı ve beni omuzlarımdan tutup yavaşça kaldırarak yüzümü görmeye çalıştı ama ben kafamı iyice çevirdim. Boğulur gibi, "Seni seviyorum," dedim. Utanç içimi kavuruyordu. Hem bu kelimeleri söyleyip hem de nasıl yalan söyleyebiliyordum?

"Biliyorum. Tıpkı benden bir şeyler sakladığını bildiğim gibi. Sır saklanacak zaman değil. O yola sapamayacak kadar uzun bir yoldan geçtik."

Gözyaşlarımın yastığa süzüldüğünü hissederek başını salladım. Haklıydı. Bunu biliyordum ama bilmem, itiraf etmemi kolaylaştırmı-

vardı. Hem itiraf edip edemeyeceğimi de bilmiyordum. Girtlağımı saran, sesimi kısan o soğuk eller...

Patch yanıma uzanıp beni kendine çekti. Nefesini ensemde, teninin sıcaklığını tenimde hissediyordum. Vücutlarımız birbirine tam uyuyordu. Omzumu öperken siyah saçları kulağımın üstüne düştü.

Kelimeleri tuğla bir duvarın arasından zorla iter gibi hissederek, "Sana yalan söyledim," dedim. Soğuk ellerin beni sıkıca tutmasını bekledim ama itirafım karşısında gevşemiş gibiydiler. Soğuk kavrayışları yumuşamıştı. Bu küçük adımdan ümitlenerek bastırdım. *Güveni benim için her şeyden daha önemli olan tek kişiye yalan söyledim. Sana yalan söyledim. Patch ve kendimi affedebilir miyim bilmiyorum.*

Patch bir açıklama talep etmek yerine, kolumu öpmeyi sürdürdü. Ancak bileğimin iç tarafına bir öpücük kondurduktan sonra konuştu. "Bana söylediğin için teşekkürler," dedi usulca.

Hayretle gözlerimi kırpıştırarak yan döndüm. "Hangi konuda yalan söylediğimi bilmek istemiyor musun?"

"Kendini daha iyi hissetmen için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum." Yumuşak daireler çizerek omuzlarımı ovmaya başladı. Bana güven veriyordu.

İtiraf etmeden kendimi daha iyi hissetmem mümkün değildi. Yükümü hafifletmek Patch'in sorumluluğu değildi; o sorumluluk bana aitti ve sanki bıçakla kesiliyormuşum gibi bir suçluluk duygusuyla doluydum.

"Bir süredir... şeytan hilesi alıyorum." Utancımın artacağını hiç düşünmemiştim ama sanki içimde şişerek üç katı büyüklüğüne gelmişti. "Uzun zamandan beri içiyorum. Blakely'den aldığın panzehiri hiç içmedim. Kendi kendime daha sonra, Heşvan bitip artık insanüstü güçte olmam gerekmeyeceği zaman içeceğimi söyleyip durdum ama bu bir bahaneydi. Hiçbir zaman içmek niyetinde değildim. Bunca zamandır şeytan hilesine bel bağlamış durumdayım. Onsuz

yeterince güçlü olmamaktan korkuyorum. Durmam gerektiğini ve yanlış olduğunu biliyorum ama bana tek başına edinemeyeceğim beceriler sağlıyor. Sana zihin oyunuyla panzehirin tamamını içtiğimi düşündürdüm ve hayatım boyunca hiç bu kadar üzülmemiştim!"

Patch'in yüzünde belirecek hayal kırıklığı ve tiksintiye dayanamayacağımı bildiğim için gözlerimi kaçırdım. Gerçeği bilmek yeterince berbattı ama kendi sesimden duymak yüreğimi parçalamıştı. Ben kimdim? Kendimi tanıyamıyordum ve bu tattığım en kötü duyguydu. Bir yerde kendimi kaybetmiştim ve her ne kadar suçu şeytan hilesine atmak kolay olsa da Dante'den ilk şeytan hilesi şişesini çalma kararını veren bendim.

Patch sonunda konuştu. Sesi o kadar sakin bir hayranlıkla doluydu ki sırrımı en başından beri biliyor olması mümkün olabilir mi diye merak etmeme neden oldu. "Seni ilk gördüğüm anda, hiç bu kadar büyüleyici ve güzel bir şey görmedim diye düşündüğümü biliyor musun?"

Üzgün bir sesle, "Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordum.

"Seni gördüm ve sana yakın olmak istedim. Beni dünyana kabul etmeni. Seni kimsenin tanımadığı kadar iyi tanımak istedim. Seni istedim. Her şeyinle. Bu istek beni neredeyse delirtecekti." Patch kokumu içine çeker gibi yumuşak bir nefes aldı. "Artık sana sahip olduğum için beni korkutan tek şey o eski yere geri dönmek. Seni, arzumun gerçeklemesine dair hiçbir umut taşımadan, en baştan istemek zorunda kalmak. Sen benimsin, Melek. Her şeyinle. Hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin vermeyeceğim."

Ağırlığımı dirseğime verip gözlerimi ona diktim. "Ben seni hak etmiyorum, Patch. Sen ne dersen de umurumda değil, gerçek bu."

"Beni hak etmiyorsun," diye onayladı. "Çok daha iyisini hak ediyorsun ama bana takılıp kaldın ve bence bunu kabul etsen iyi olur." Tek ve çevik bir hareketle beni altına çekip üzerime çıktı. "Seni

elimden kolay kolay kaçırmaya niyetim yok. Bunu aklında tutsan iyi edersin. Bizi ayırmaya çalışan ister başka bir erkek, ister annen, ister cehennem güçleri olsun, işin ucunu bırakmayacağım ve veda etmeyeceğim."

Islak kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ben de hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de şeytan hilesinin. Panzehir çantamda. Hemen şimdi içeceğim." İçten bir duyguyla, "Ve Patch..." diye ekledim. "Her şey için teşekkürler. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Bu iyi bir şey," diye mırıldandı. "Çünkü hiçbir yere gitmene izin vermiyorum."

Memnuniyetle itaat ederek, tekrar yatağına gömüldüm.

Üst düzey Nefillerle toplantı talebimin haberi hızla yayılmıştı. Pazar öğleden sonra, Nefil çevreleri spekülasyon ve beklentiyle kaynıyordu. Bütün haberler benimle ilgiliydi ve Dante'nin bir açıklama yapacağına dair haberler etkisini kaybetmişti. Sahneyi çalmıştım ve Dante hiçbir itirazda bulunmamıştı. Patch'in haklı olduğundan hiç şüphem yoktu; Dante planlarını, bir sonraki hamlemi görene kadar askıya almıştı.

Scott her saat başı güncel olaylardan haberdar olmam için arıyordu ve verdiği bilgiler genelde Nefillerin kovulmuş meleklere yönelik ilk askerî darbemin heyecanıyla çalkalandıkları yönündeydi. Pusu kurmak, iletişim hatlarını yok etmek, içeri casuslar sızdırmak ve kovulmuş meleklerin kumandanlarını kaçırmak listede öncelikli yer tutuyordu. Patch'in tahmin ettiği gibi, Nefiller onları toplantıya çağırmamın tek nedeninin savaş olduğu sonucuna varmışlardı. Dante'nin de aynı sonuca varıp varmadığını merak ediyordum. Keşke onu başarıyla kandırdığımı söyleyebilseydim ama tecrübelerim, Dante'nin işin aslının böyle olmadığını anlayacak kadar kurnaz olduğunu ve bir iş çevirdiğimi bildiğini söylüyordu.

Scott telefonda heyecanla, "Büyük haber," dedi. "İleri gelenler, kuvvetli Nefiller toplantı talebini kabul etti. Yeri belirlediler ve olayı dışarıya kapalı tutuyorlar. Tahmin edeceğin üzere sadece davet alan-

ların kabul edileceği bir toplantı olacak. En çok yirmi Nefil. Gizlice giren olmayacak, çok sayıda muhafız olacak. Davet edilen her Nefil içeri alınmadan önce sıkı bir aramadan geçirilecek. İyi haber şu ki ben de davetli listesindeyim. Bunun için biraz yağ çekmem gerekti ama yanında olacağım."

Endişemin sesime yansımaması için çaba harcayarak, "Bana yeri şimdiden söyle," dedim.

"Hank Millar'ın eski evinde toplanmak istiyorlar." Bel kemiğimden bir ürperti yükseldi. Adının zihnimde canlandırdığı o buz mavisi gözleri hafızamdan asla silemeyecektim.

Hayaletini bir yana itip konsantre oldum. Demek saygın bir mahallede, George tarzı klas bir malikânede öyle mi? Gizli bir Nefil toplantısı için yeterince kuytu gelmemişti. "Neden orası?"

"Üst düzey Nefiller bunun Hank'in anısına saygı gösterisi olacağına karar verdiler. Bence yerinde karar." Küçümser gibi, "Bütün bunları o başlattı," diye ekledi.

"Böyle konuşmaya devam edersen seni davetli listesinden çıkartacaklar."

"Toplantı bu akşam saat onda. Başka bir şey öğrenmem ihtimaline karşılık cep telefonunu yakınında tut. Detayları vermek için aradıkları zaman şaşırmış gibi yapmayı unutma. Şimdiden bir casus sorunları olduğunu düşünmelerini istemeyiz. Bir şey daha; Dante konusunda üzgünüm. Kendimi sorumlu hissediyorum. Sizi ben tanıştırdım. Elimden gelse, onu paramparça ederdim. Uzuvlarının her birine bir tuğla bağlar, götürüp denize atardım. Başını dik tut. Arkanda ben varım."

Telefonu kapattım ve konuşma boyunca duvara yaslandığı yerden dikkatle beni izleyen Patch'e döndüm.

"Toplantı bu akşam," dedim. "Eski Millar konutunda." Zihnini meşgul eden diğer düşünceyi söylemeye dilim varmıyordu. Özel

bir ev? Aramalar? Muhafızlar? Patch içeri girmeyi nasıl başaracaktı? Moralimi yerle bir etse de bu akşam onsuz gidecekmişim gibi görünüyordu.

Patch sükûnetle, "Uygun," dedi. "Orada olacağım."

Serinkanlı özgüvenine hayrandım ama içeri fark edilmeden girmesi mümkün değil gibi görünüyordu. "Ev üst düzeyde koruyor olacak. Sokağa adımını attığın anda haberleri olur. Bir müze ya da mahkeme salonu seçselerdi belki olurdu ama o evde olmaz. Millar'ların evi büyüktür ama o kadar da değil. Her santimetrekaresini kontrol altında tutacaklardır."

"Benim planım da tam olarak buydu. Detayları çoktan düşündüm. Beni içeri Scott alacak."

"İşe yaramaz. Kovulmuş melek casuslar olmasını bekliyorlardır. Hem Scott pencerelerden birini senin için açık bıraksa bile bunu zaten akıl etmiş olacaklar. Seni yakalamakla kalmayacak, Scott'ın hain olduğunu da anlayacaklar ve..."

"Scott'ın bedenini ele geçireceğim."

İrkildim. Çözümü zihnimde yavaş yavaş birleşiyordu. Elbette. Heşvan ayındaydık. Patch, Scott'ın vücudunu kontrol altına almakta sorun yaşamayacak ve dışarıdan bakıldığında, ikisinin arasındaki farkı ayırt etmek mümkün olmayacaktı. Patch toplantıya en ufak bir sorun yaşamadan kabul edilecekti. Bu mükemmel bir kamuflaj olacaktı. Ortada tek bir minik sorun vardı. "Scott bunu asla kabul etmez."

"Etti bile."

Ona inanmayarak baktım. "Etti mi?"

"Bunu senin için yapıyor."

Boğazımın tıkandığını hissettim. Scott'ın bedenini kovulmuş meleklerin ele geçirmesi kadar direndiği başka bir konu yoktu. O anda arkadaşlığımın onun için ne kadar önemli olduğunu anladım.

Onu dehşete düşüren tek şeyi yapması karşısında kelimeler yetersiz kalıyordu. Sadece derin bir minnet duygusu ve onu yüz üstü bırakmamak için güçlü bir kararlılık hissediyordum.

"Bu akşam dikkatli olmanı istiyorum," dedim.

"Dikkatli olacağım ve misafirliğimi gereğinden uzun tutmayacağım. Sen toplantıdan sapasağlam çıktığın ve elde ettiğim tüm bilgileri edindiğim anda, Scott bedeninin kontrolünü geri alacak. Ona bir şey olmamasını sağlayacağım."

Patch'e sımsıkı sarıldım. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

O gece, toplantıya bir saat kala Patch'in evinden ayrıldım. Nefil ev sahiplerimin ricasıyla kiralık bir araba kullanıyordum. Her şeyi düşünmüş, her tür önlemi almışlardı ve meraklı Nefillerin ya da daha kötüsü bu akşamki gizli toplantının kokusunu alan herhangi bir kovulmuş meleğin beni izlemesi riskini almak istemiyorlardı.

Sokaklar karanlıktı ve yoğun sis tabakası yüzünden nemliydi. Arabanın farları, tepelerin üzerinde kıvrılan karanlık yolları aydınlatıyordu. Isıtıcıyı sonuna kadar açmıştım ama kemiklerime kadar üşüdüğüm için bir işe yaramıyordu. Bu akşam ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ve bu, plan yapmayı güçleştiriyordu. Doğaçlama yapmam gerekecekti ki bu en az tercih ettiğim yöntemdi. Millar evine içgüdülerim dışında bir şeylere tutunarak gitmek istiyordum ama elimde başka bir şey yoktu. Nihayet Marcie'nin eski evinin önüne çektim.

Beyaz sütunlara ve siyah panjurlara bakarak bir süre arabada oturdum. Çimenlik kurumuş yapraklardan görünmüyordu. Verandanın iki yanına yerleştirilmiş iki toprak saksıda kahverengi dal parçaları ve ortanca kalıntıları göze çarpıyordu. Yürüyüş yolu, çürümenin farklı aşamalarındaki eski gazetelerle kaplıydı. Ev, Hank'in ölümünden sonra boşaltılmıştı ve hatırladığım kadar davetkâr ya da zarif

görünmüyordu. Marcie'nin annesi nehre bakan bir eve taşınmıştı ve Marcie de *mi casa es su casa*[4] cümlesini benimsemişti.

Kapalı perdelerin arkasından cılız bir ışık süzülüyordu ve her ne kadar ışık silüetleri ele vermese de Nefilim dünyasının en nüfuzlu üyelerinin, getirdiğim haberlere dair bir yargıya varmayı bekleyerek ön kapının hemen arkasında oturduklarını biliyordum. Ayrıca Patch'in de hiçbir tehlikeyle karşı karşıya gelmememi sağlamak için orada olduğundan emindim.

Bu düşünceye sıkı sıkı tutunarak titrek bir nefes aldım ve kapıya yürüdüm.

Kapıyı tıklattım.

Bakışları kimliğimi doğrulamasına yetecek kadar bir süre üzerimde dolaşan, uzun boylu bir kadın tarafından içeri alındım. Saçları sıkı bir örgüyle arkaya toplanmıştı ve yüzünde dikkat çeken ya da hatırda kalabilecek tek bir özellik yoktu.

Kibar fakat mesafeli bir sesle, "Merhaba," diye mırıldandıktan sonra kaskatı bir el hareketiyle içeri geçmemi işaret etti.

Ayak seslerim loş koridorda yankılanıyordu. Millar ailesinin tozlu camların ardında gülümseyen portrelerinin arasından geçtim. Antredeki masada, içinde ölü leylakların durduğu bir vazo vardı. Ev havasızdı. Işığı takip ederek, yemek salonuna yürüdüm.

Fransız tarzı kapılardan içeri girdiğim anda, zaten boğuk bir gürültü olan sohbet tamamen kesildi. Uzun ve cilalı akaju masanın iki yanında oturan altı erkek, beş kadın vardı. Huzursuz ve kaygılı görünen birkaç Nefil, masanın çevresinde ayakta duruyordu. Marcie'nin annesi gözüme takılınca tekrar bakma ihtiyacı duydum. Susanna Millar'ın Nefil olduğunu biliyordum ama bu her zaman zihnimin geri planında kalan, soyut bir düşünceydi. Onu bu akşam burada ve

ölümsüzlerin arasındaki gizli bir toplantıya davet edilmiş görmek, birden... korkutucu gelmesine neden olmuştu. Marcie yanında değildi. Belki kendisi gelmek istememişti ama daha akla yatkın bir izah, Marcie'nin hiç davet edilmediğiydi. Susanna kızının hayatını en ufak bir sorundan uzak tutmak her şeyi yapabilecek bir anneye benziyordu. Scott'ın yüzünü karanlıkta seçebildim. Patch'ın bedenini ele geçirmiş olduğunu bildiğim için, midemdeki kıpırtı yerini anlık bir rahatlamaya bıraktı. Göz göze gelince başını hafifçe eğdi. Gizli bir cesaretlendirme mesajı. İçim derin bir güven ve güvenlik duygusuyla doldu. Bu işte yalnız değildim. Patch arkamı kolluyordu. Riski ne olursa olsun, burada olmanın bir yolunu mutlaka bulacağını tahmin etmeliydim.

Ve bir de Dante vardı. Siyah kaşmirden boğazlı bir kazak ve düşünceli bir ifadeyle çatılmış kaşlarla, masanın ucunda oturuyordu. Parmaklarını dudaklarının önünde birleştirmişti, gözleri gözlerime kilitlenince, dudakları pis bir sırıtışla büküldü. Kaşları gizli ama bariz bir meydan okumayla kalktı. Bakışlarımı kaçırdım.

Dikkatimi masanın diğer ucunda oturan, mor bir elbise ve elmaslar içindeki kadına çevirdim. Lisa Martin. Hank'in ikinci adamı olarak, tanıştığım en önemli Nefil'di. Kendisinden ne hoşlanıyor ne de ona güveniyorum. Bu işi kıvırmak istiyorsam, önümüzdeki birkaç dakika boyunca duygularımı kendime saklamam gerekecekti.

"Bu toplantıyı talep etmene çok memnun olduk, Nora." Bal kıvamında, sıcak ve soylu sesi kulaklarımdan içeri akmıştı. Deli gibi çarpan kalbim yavaşladı. Onu kendi tarafıma çekebilirsem, yolun yarısını katetmiş olacaktım.

En sonunda, "Teşekkürler," diyebildim.

Yanındaki boş sandalyeyi işaret ederek beni oturmaya davet etti.

Sandalyeye yürüdüm ama oturmadım. Otururşam, cesaretimi kaybetmekten çekiniyordum. Ellerimi destek almak için masaya

davadım selamlaşma kısmını geçerek ziyaretimin gerçek nedenine giriş yaptım.

Açıkça "Bu odadaki herkesin babamın ordusuna liderlik edecek en doğru ismin ben olduğumu düşünmediğini biliyorum," dedim. "Reba" kelimesi ağzımda safra tadı bırakmıştı ama Patch'in bu aksan Hank'le olabildiğince bağ kurmam gerektiğine dair tembihini hatırlıyordum. Nefiller ona tapıyorlardı ve onun desteğini kullanmak şöyle gelirdi.

Masada oturan ve arkada ayakta duran herkesle tek tek göz teması kurdum. Onlara güce ve cesarete sahip olduğumu ama en önemlisi desteklerinin yokluğundan rahatsızlık duyduğumu göstermeliydim. "Sanlarınızın bu göreve daha uygun isimler önerdiğinizi biliyorum." Bu kez bakışlarımı Dante'ye yönlendirerek duraksadım. Bakışlarını kaçırmadı ama o gözlerin arkasında tüten nefreti görebiliyordum. "Ve Dante Matterazzi'nin o listenin en başında olduğunu da biliyorum."

Odada bir mırıldanma oldu ama kimse iddiama itiraz etmedi.

"Bu akşam sizi, kovulmuş meleklere karşı ilk saldırı darbemi tartışabilmemiz için çağırmadım. Sizi çağırdım çünkü güçlü bir lider olmadan ve siz o lideri onaylamadan savaş olmayacak. Böyle bir durumda kovulmuş melekler bizi paramparça eder. Birlik ve beraberliğe ihtiyacımız var," diye inançla bastırdım. "Ben iyi bir lider olduğumu düşünüyorum ve babam da benimle aynı fikirdeydi ama belli ki sizleri ikna edemedim. İşte bu yüzden, bu akşam Dante Matterazzi'yi düelloya davet ediyorum. Kazanan bu orduya sonsuza dek liderlik yapar."

Dante ayağa fırladı. "Ama biz çıkıyoruz!" İfadesi yaralanmış gururla karışık kusursuz bir şok yansıtıyordu. "Beni nasıl düelloya davet edersin?" derken sesi aşağılandığını belli ediyordu.

Tamamen sahte –sözlü onayım üzerine kurulu ve hiç gerçekleştirilmemiş– ilişkimizi öne sürmesini hiç beklemiyordum. Benim

tamamen unuttuğum ve şimdi kemiklerimi sızlatan bir ilişkiydi ama bunun beni afallatmasına izin vermedim. Serinkanlılıkla, "Kim olursa devirmeye hazırım: Nefil liderliğinin benim için anlamı bu. Burada, seni resmen düelloya davet ediyorum, Dante," dedim.

Tek bir Nefil konuşmuyordu. Yüzlerine yerleşen şaşkınlığı tatmin izledi. Bir düello. Kazanan her şeyi alır. Patch haklıydı; Nefiller hâlâ Darwin kurallarıyla yönetilen eski bir dünya düzenine gömülüydüler. Olayların bu yöne sapmasından hoşnuttular ve galibin kim olacağı konusunda odadaki tek bir Nefil'in bile şüphesinin olmadığı, Dante'ye gönderdikleri hayranlık dolu bakışlardan açıkça belli oluyordu.

Dante yüzünün ifadesizliğini korumaya çalışıyordu ama çılgınlığıma ve kendi iyi talihine gülümsediğini görebiliyordum. Büyük bir hata yaptığımı düşünüyordu ama gözleri ani bir ihtiyatla kısıldı. Yeme balıklama atlamayacağı belliydi.

"Bunu yapamam," diye ilan etti. "Bu ihanet olur." Bakışları, kahramanca sözlerinin ona onay kazandırıp kazandırmadığını tartmak ister gibi odanın içinde dolaştı. "Ben Nora'ya itaat yemini ettim ve bununla çelişecek tek bir hareket yapmam."

Duygusuz bir sesle karşılık verdim. "Kumandanın olarak sana düelloya katılmanı emrediyorum." Lanet olsun, ben hâlâ bu ordunun lideriydim ve beni küçük sözcükler ve yaltaklanmayla hafife almasına izin vermeyecektim. "Sen gerçekten en iyi lidersen, ben kenara çekileceğim. Halkım için en iyisini istiyorum." Bu sözcükleri yüzlerce defa prova etmiştim ve iyi çalışılmış bir konuşmayı seslendirirken her kelimesinde ciddiydim. Scott'ı, Marcie'yi ve hiç tanışmadığım ama her yıl kovulmuş meleklere köle olmayı hak etmeyen iyi kadınlar ve erkekler olduklarını bildiğim binlerce Nefil'i düşündüm. Adil bir dövüşü hak ediyorlardı ve onlara bunu sağlamak için elimden geleni yapacaktım.

Daha önce yanılmıştım. Utandırıcı bir yanılgıydı. Baş meleklerden korktuğumdan, Nefiller için savaşmaktan kaçınmıştım. Hatta daha da kötüsü, savaşı daha fazla şeytan hilesi alabilmek için bahane etmiştim. Bütün bu zaman zarfında, liderliğini üstlendiğim halktan çok, kendimi düşünmüştüm. Artık bitmişti. Hank bu rol için bana güvenmişti ama bunu onun için yapmıyordum. Yapılacak en ahlaklı hareket olduğu için yapıyordum.

Lisa Martin, "Bence Nora doğru bir noktaya parmak bastı," dedi. "Belki de Kara El onun hakkında yanılmamıştır." Omuz silkti. "Ya da belki de bir hata yaptı. Bu meseleyi kendimiz ele alacak ve tamamen çözeceğiz. Ardından güçlü bir liderin arkasında birleşerek düşmanımıza karşı savaşa girebiliriz."

Ona onay vermek için başımı eğdim. Onu kendi tarafıma çekersem diğerleri de saraya girerdi.

Odanın karşı tarafından bir Nefil söze girdi. "Katılıyorum."

"Ben de öyle."

Yemek odasından başka onaylar da yükseldi.

Lisa Martin, "Onaylayanlar kendilerini göstersin," dedi.

Eller tek tek havaya kalktı. Patch gözlerini gözlerime kilitledi ve sonra kolunu kaldırdı. Bunu yapmanın onu öldürdüğünü biliyordum ama başka alternatifimiz yoktu. Dante beni iktidardan ederse, ölecektim. Tek seçeneğim savaşmak ve kazanmak için elimden geleni yapmaktı.

Lisa, "Çoğunluk sağlandı," dedi. "Düello yarın, pazartesi gün doğumunda gerçekleşecek. Belirlenince yeri bildiririm."

"İki gün." Patch, Scott'ın sesini kullanarak derhal araya girdi. "Nora daha önce hiç tabanca kullanmadı. Eğitilmek için zamana ihtiyacı olacak."

Ayrıca, Pepper'ın cennetten sihirli hançerle dönüp düelloyu gereksiz kılması için de zamana ihtiyacım olacaktı.

Lisa başını salladı. "Fazla uzun. Kovulmuş melekler her an üstümüze saldırabilir. Neden bekledikleri konusunda hiçbir fikrimiz yok ama şansımız sürmeyebilir."

Dante ne iş peşinde olduğumuzu anlamış gibi beni ve Patch'i süzerek, "Ve ben tabancadan bahsetmedim," dedi. Bir duygu belirtisi bulmak için dikkatle yüzüme bakıyordu. "Kılıcı tercih ederim."

"Karar Dante'nin," dedi Lisa. "Düello onun fikri değildi. Silahı seçme hakkı olmalı. Bu durumda kılıçta karar kılıyoruz."

Dante, Nefil arkadaşlarının onayını sonuna kadar almak ister gibi, "Hem böylesi bir hanımefendiye daha çok yakışır," dedi.

Kasılmıştım ve Patch'e bir yardım yakarışı göndermemek için kendimi zor tutuyordum.

Patch bir kez daha Scott'ın sesiyle konuşarak, "Nora hayatı boyunca bir kılıca el sürmedi," dedi. "Eğitilemezse, adil bir dövüş olmaz. Ona salı sabahına kadar süre tanıyın."

Hiçbiri Patch'in ricasını onaylamak için acele etmedi. Odadaki kayıtsızlık öylesine elle tutulurdu ki elimi uzatsam dokunabilirdim. Eğitimim umurlarında bile değildi. Hatta kayıtsız tavırları, Dante iktidara ne kadar çabuk geçerse o kadar iyi der gibiydi.

Lisa, Patch'e, "Onu eğitme görevini sen mi üstleniyorsun, Scott?" diye sordu.

Patch soğuk bir sesle, "Bazılarınızın aksine, onun hâlâ liderimiz olduğunu unutmuş değilim," dedi.

Lisa başını onaylar gibi yatırdı. "O zaman karar verildi. Bundan iki sabah sonra. O zamana kadar her ikinize de bol şans."

Orada daha fazla oyalanmadım. Hızla yaklaşan düello ve bu tehlikeli plandaki görevimin ağırlığıyla kendimi dışarı attım. Patch'in

odadakilerin tepkisini ölçmek ve mümkünse hayati bilgilere kulak misafiri olmak için biraz daha kalması gerektiğini biliyordum ama kendimi elini çabuk tutmasını dilerken buldum.

Bu, yalnız geçirmek isteyeceğim bir gece değildi.

Patch'in son Nefil de Millar'ların eski evini terk edene kadar meşgul olacağını bildiğim için, Vee'nin evine gittim. Takip cihazı olan ceketimi giymiştim ve Patch'in gerekirse beni bulabileceğini biliyordum. Bu arada, ağırlığından kurtulmam gereken bir şey vardı.

Bu işi artık tek başıma yapamayacaktım. Vee'nin güvenliğini sağlamak istemiştim ama artık en yakın arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Ona her şeyi anlatmalıydım.

Gecenin bu vaktinde, ön kapının Vee'ye ulaşmanın en iyi yolu olmayacağını kestirerek, bahçeyi büyük bir dikkatle geçtim ve dikenli telin üstünden sıçrayarak yatak odası camını tıklattım.

Bir an sonra perdeler açıldı ve yüzü camın arkasında belirdi. Saat geceyarısına yaklaşsa da Vee henüz pijamalarını bile giymemişti. Pencereyi birkaç santim kaldırdı. "Tanrım, gelmek için çok yanlış bir zaman seçtin. Seni Scott sandım. Buraya gelmek için yolda."

Ağzımı açınca, sesim boğuk ve titrek çıktı. "Konuşmamız gerek."

Vee hiç tereddüt etmedi. "Scott'ı arayıp iptal ederim." Beni içeri alabilmek için camı tamamen kaldırdı. "Aklında ne varsa anlat, bebek."

Hakkını vermem gerek, ona son altı aydır sakladığım fantastik sırları anlatınca Vee ne çığlık attı, ne isterik hıçkırıklara boğuldu ne de kendini pencereden attı. Nefillerin, insan soylular ile kovulmuş meleklerin soyundan geldiğini anlatınca yüzü buruştu ama onun dışında ifadesi korku ve hayretten yoksundu. Ben birbirleriyle savaşan iki ölümsüz ırkı, Hank Millar'ın bu olaylardaki rolünü ve yükünü nasıl benim üstüme attığını anlatırken dikkatle dinledi. Hatta ben Patch ve Scott'ın gerçek kimlikleri üzerindeki perdeyi kaldırırken, hafifçe gülümsemeyi başardı.

Anlatacaklarım bitince, başını yana eğip beni süzmekle yetindi. Birkaç saniye sonra, "Pekâlâ, bu *pek çok* şeyi açıklıyor," dedi.

Gözlerimi kırpıştırma sırası bendeydi. "Cidden mi? Bütün söyleyeceğin bu mu? Şaşırmadın mı? Kafan karışmadı mı? Afallamadın mı? İsteri krizine girmeyecek misin?"

Vee düşünür gibi çenesine vuruyordu. "Patch'in insan olmak için fazla sıkı olduğunu biliyordum."

Benim de bir insan olmadığımı söylediğimi duydu mu acaba diye merak etmeye başlıyordum. "Ya ben? Benim bir Nefil olmam, hatta," parmağımla dışarısını işaret ettim, "kovulmuş meleklerle savaşlarında, ortalıktaki bütün Nefillere liderlik etmemin gerekmesi konusunda rahat mısın? *Kovulmuş melekler*, Vee? *İncil*'deki gibi. Cennetin sürülmüş kötüleri."

"Aslında, hayli inanılmaz olduğunu düşünüyorum."

Alnımı kaşıdım. "Bu konuda bu kadar sakin kalmana inanamıyorum. Biraz tepki vermeni bekliyordum. Bir patlama olmasını. Geçmiş tecrübelerime dayanarak en azından küfretmeni ve bağırıp çağırmanı bekliyordum. Bunları bir duvara söylüyormuş gibiyim."

"Bebeğim, duyan da beni bir diva sanacak."

Bu sözleri dudaklarımın bükülmesine neden oldu. "Bunu ben değil, sen söyledin."

"Bir Nefil'i ayırt etmenin en kolay yolunun uzun boyu olduğunu söylemeni gerçekten tuhaf buldum çünkü sen, sevgili dostum, uzun boylu değilsin," dedi Vee. "Örneğin beni ele alacak olursak, ben uzunum."

"Ben ortalama uzunluktayım çünkü Hank..."

"Anladım. İnsanken Nefil olmak için yemin etmenle ilgili kısmı zaten anlattın. Ortalama boyun da bu yüzden ama yine de berbat bir şey, değil mi? Yani demek istediğim, şu Değişim Yemini seni uzun boylu yapsaydı? Ya seni *benim* kadar uzun boylu yapsaydı?"

Vee'nin nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum ama konunun esas noktasını kaçırdığı duygusuna kapılmıştım. Mesele ne kadar uzun boylu olduğum değildi. Mesele zihnini normalde olmaması gereken ölümsüzlerin dünyasının varlığına açması ve benim, içinde yaşadığı güvenli baloncuğu patlatmış olmamdı.

"Artık Nefil olduğuna göre, vücudun hızla iyileşiyor mu?" diye sordu. "Çünkü bu avantajı da kazanamadıysan, gerçekten ucuza gitmişsin demektir."

"Vee ben sana hızlı iyileşme becerilerimizden bahsetmedim ki?"

"Hah. Sanırım bahsetmedin."

"O zaman bunu nasıl bilebilirsin?" derken, konuşmamızın her kelimesini tekrar aklımdan geçiriyordum. Ona kesinlikle söylememiştim. Beynim ağır çekimde çalışıyormuş gibiydi. Sonra birden, sindiremeyeceğim bir hızla anlayıverdim. Elimi ağzıma örttüm. "Sen..."

Vee pis pis sırıttı. "Senden sakladığım sırlarım olduğunu söylemiştim."

"Ama... bu olamaz... Bu..."

"İmkânsız mı? Evet. İlk başta ben de öyle düşündüm. İlk başta taksitlere bölünmüş bir ikinci regl olayından falan geçiyorum sandım. Bu son birkaç haftadır yorgun, kramplı ve büyün dünyaya öfkeliydim.

Sonra bir hafta önce ekmek keserken parmağımı yardım. O kadar hızlı iyileşti ki akan kanı hayal ettiğimi sandım. Sonrasında daha acayip şeyler oldu. Beden eğitiminde, voleybolda öyle sert bir servis attım ki top salonun karşı duvarına çarptı. Ağırlık kaldırmada sınıfın en yapılı çocuklarının kaldırdığı ağırlıklarda hiç sıkıntı yaşamadım. Vücuduma neler olduğunu çözene kadar dikkati üzerime çekmek istemediğim için elbette sakladım. Güven bana, Nora, yüzde yüz Nefil'im. Scott durumu hemen çaktı. Duruma alışmamı ve annemin bundan on yedi sene önce kovulmuş bir melekle işi pişirmiş olduğu gerçeğini kaldırmamı sağladı. Scott'ın da benzer bir değişimden geçtiğini ve annesiyle babasına dair benzer şeyler öğrendiğini bilmenin çok faydası oldu. İkimiz de senin anlamanın bu kadar uzun sürmesini garip karşıladık." Omzuma bir yumruk indirdi.

Ağzımın açık kaldığını hissettim. "Sen... Sen gerçekten Nefil'sin." Bunu nasıl göremeyiştim? Bunu ilk anda hissetmiş olmam gerekirdi. Başka bir Nefil ya da kovulmuş melek olsa derhal algılardım. Neden Vee'nin çok uzun süredir dünyadaki en yakın dostum olması ve onu farklı bir şekilde görememem miydi?

Sonunda, "Scott sana savaş hakkında ne anlattı?" diye sordum.

"Bu akşam gelecek olmasının nedenlerinden biri de buydu. Bana en son önemli bilgileri aktaracaktı. Öyle görünüyor ki siz bayağı önemliymişsiniz, Bayan Kraliçe Arı. Kara El'in ordusunun lideri demek." Vee takdir dolu bir ıslık çaldı. "Bana bak kızım, bunu özgeçmişine mutlaka yazmalısın."

5

Sabahın erken saatlerinde, kayalık kıyıda Patch'le buluştuğumda üzerimde bir şort, askılı atlet ve spor ayakkabılarımdan başka bir şey yoktu. Günlerden pazartesiydi; Pepper'a verdiğimiz sürenin sonuna gelmiştik. Ayrıca okul günüydü. Ama şimdi her ikisi için de stres yapmayacaktım. Önce antrenman, sonra stres.

Patch'in eğitim şeklinin Dante'yi utandıracağı beklentisiyle ellerimi bandajlarla sarmıştım. Saçlarımı sıkı bir örgüyle arkada toplanmıştım ve midem bir bardak su dışında boştu. Cumadan beri şeytan hilesi almamıştım ve bu belli oluyordu. Kafama Nebraska büyüklüğünde bir baş ağrısı yerleşmişti ve kafamı fazla hızlı çevirdiğim zaman görüşüm bir bulanıklaşıyor bir netleşiyordu. Keskin bir açlık içimi kemiriyordu. Acı o kadar şiddetliydi ki nefes almakta zorluk çekiyordum.

Patch'e verdiğim sözü tutarak panzehiri, pazar akşamı ettiğim itiraftan hemen sonra içmiştim ama görünüşe bakılırsa, ilacın etkisini göstermesi biraz zaman alacaktı. Büyük olasılıkla, son bir haftada tükettiğim bol miktarda şeytan hilesi pek yardımcı olmuyordu.

Patch siyah bir kot pantolon ve bedenini saran aynı renk bir tişört giymişti. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve yüzüme bakarak, "Hazır mısın?" dedi.

Keyifsiz olmama rağmen, gülümseyerek parmaklarımı çıtlattım. "Muhteşem erkek arkadaşımla güreşmeye hazır mıyım? Ah, sarının hazırım."

Gözleri muzip bir ışıltıyla parladı.

"Ellerimi nereye koyacağımı kontrol edeceğim ama işler kızışınca, neler olacağını kim bilebilir?" diye ekledim.

Patch sırıttı. "Kulağa umut verici geliyor."

"Haydi bakalım, antrenör. Başlayalım."

Bu sözümle, Patch'in ifadesi ciddileşti ve odaklandı. "Kılıç konusunda eğitim almadın ve Dante'nin yıllar içinde senden çok daha fazla pratik yaptığından eminim. Adam, Napolyon kadar yaşlı ve büyük olasılıkla annesinin karnından zırhlı süvari kılıcı savurarak çıkmıştır. En iyi seçeneğin, onu kılıcından bir an önce ayırmak ve çıplak elle dövüşe geçmek."

"Bunu nasıl yapacağım?"

Patch ayağının dibinde duran ve standart kılıç boyunda kestiği iki sopayı aldı. Birini havaya fırlattı, ben de kaptım. "Kılıcını dövüşmeye başlamadan önce çek. Kılıç çekmek, darbe almaktan daha uzun sürer."

Kılıcımı kalçamdaki görünmez bir kından çeker gibi yaptım ve hazırda tuttum.

Patch beni ağır ve rahat bir savuşturma hamlesine hazırlamak için, "Bacaklarını her zaman omuz genişliğinde açık tut," diye talimat verdi. "Dengeni kaybedip tökezlemek istemezsin. Ayaklarını sakın kapatma ve kılıcı her zaman vücuduna yakın tut. Ne kadar eğilir veya uzanırsan Dante'nin seni devirmesi o kadar kolay olur."

Oyuncak kılıçlarımızın sesi dingin denizin üstünde yankılanırken, birkaç dakika boyunca ayak hâkimiyeti ve denge çalıştık. Patch "Dante'nin hamlelerini dikkatli izle," dedi. "Hemen bir döngüye

girecektir. böylece saldırmak için ne zaman hamle yapacağını öğrenmeye başlarsın. Hamle yaptığı zaman darbe indir."

"Tamam. Bunun için deneme yapmam gerekecek."

Patch ayaklarını hızla ileri doğru kaydırdı ve kılıcını benimkine öyle hızlı indirdi ki sopa elimin içinde titreşti. Ben toparlanamadan hızla ikinci bir darbe indirerek, kılıcımın elimden fırlamasına neden oldu.

Kılıcı aldım, alnımı sildim ve "Yeterince güçlü değilim. Bunu Dante'ye yapabileceğimi hiç sanmıyorum," dedim.

"Onu bir kez zayıflatırsan, yaparsın. Düellonun yarın gündoğumunda yapılması kararlaştırıldı. Geleneğe göre, açık havada ve ücra bir yerde yapılacak. Dante'yi doğan güneşin gözüne geleceği bir pozisyona geçmeye zorlayacaksın. Pozisyonlarınızı ters çevirmeyi başarsa bile Dante'nin boyu, güneş ışıklarını gölgeleyecek kadar uzun. Boyunu lehine kullan. Senden daha uzun boylu olması dizlerini savunmasız bırakacak. Her iki bacağa vurulacak sert birer darbe dengesini bozacaktır. Dengesini kaybettiği anda saldır."

Patch'in bir önceki hamlesini, diz kapağına indirdiğim bir darbeyle dengesini kaybetmesine neden olarak bu kez ben tekrarladım. Hemen arkasından hızlı bir darbe ve saldırı dizisi geldi. Kılıcını elinden düşüremedim ama kendi kılıcımın sivri ucunu, onun savunmasız karnına dayamayı başardım. Bunu Dante'ye yapabilirsem, düellonun dönüm noktası olurdu.

"Çok iyi," dedi Patch. "Düellonun tamamı muhtemelen otuz saniye sürecektir. Her hamle sayılır. Temkinli ve sağgörülü ol. Dante'nin seni pervasız bir hata yapmaya itmesine izin verme. Başını eğmek ve kenara kaçmak en önemli savunma silahların olacaktır; özellikle açık alanda. Yolundan hızla çekilerek, kılıcından kaçınma yarısını bulacaksın."

"Dante benden bin kat iyi olduğunu biliyor." Kaşlarımı kaldırdım. "Tam ve noksansız bir özgüven eksikliğiyle baş etmek için bir önerin var mı?"

"Bırak korku senin üstünlüğün olsun. Dante'yi sahte bir üstünlük hissiyle kandırmak için olduğundan daha fazla korkuyormuş gibi yap. Kibir ölümcül olabilir." Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ama bunu söylediğimi duymadın."

Sahte kılıcımı, bir beyzbol sopası gibi omzuma yasladım. "Yani temel olarak planımız onu kılıcından etmek, öldürücü bir darbe indirmek ve Nefil liderliğini hakkıyla üstlenmek."

Başıyla onayladı. "Tatlı ve basit. On saat daha böyle devam edersek, bu işte profesyonel olursun."

"Bunu on saat daha yapacaksak, motivasyonumu korumak için biraz teşvike ihtiyacım olacak."

Patch kolunu kanca gibi boynuma taktı ve beni öpmek için kendine çekti. "Beni kılıcımdan her edişin için sana bir öpücük borçlanmama ne dersin?"

Kıkırdamamak için dudağımı ısırdım. "Kulağa gerçekten fena geliyor."

Patch kaşlarını oynattı. "Bak sen, aklı uçup gitti bile. Kılıcı düşürme başına iki öpücük. İtirazı olan?"

Masum bir surat takındım. "En ufak bir itirazım yok."

Patch ve ben düelloya günbatımına kadar ara vermedik. Beş çift kılıcı mahvetmiş ve sadece öğle yemeği ve benim ödül öpücüklerimi –ki bazıları koşucuların dikkatini çekecek kadar uzun sürmüştü– almam için durmuştuk. Kayaların üstünde, birbirimize morluklara ve ara sıra büyük olasılıkla iç kanamaya neden olabilecek kılıç darbeleri

indirerek ileri geri atılırken deli gibi göründüğümüzden emindim. Çok şükür ki hızlanan iyileşme özelliğim, en kötü yaralanmalarımın bile antrenmanı aksatmasına engel oluyordu.

Gün batarken ter içinde kalmıştık ve ben bitkin düşmüştüm. On iki saat sonra, Dante'yle gerçekten düello edecektim. Bu kez yapay kılıçlar yerine, bir uzvu sakatlayabilecek kadar keskin çelik kılıçlar olacaktı. Bu düşünce tenimin karıncalanmasına neden olacak kadar sarsıcıydı.

Patch'i, "Başardın," diye tebrik ettim. "Acımasız bir kılıç ustası olacak şekilde eğitildim. Seni daha ilk günden özel antrenörüm yapmalıymışım."

Yüzünde o serseri gülümseme belirdi. "Patch'in dengi yoktur."

"Kesinlikle..." Ona utangaç bir bakış atarak onayladım.

Park alanına uzanan taşlık yolda ağır ağır ilerlerken Patch, "Neden duş için bana gelmiyorsun? Ben de Borderline'dan hazır yemek alırım," dedi.

Bunu yeterince rahat bir tavırla söylemişti ama yine de bakışlarım anılara çevrildi. İlk tanıştığımızda Patch, Borderline'da komilik yapıyordu. Artık restoranın önünden ona düşünmeden geçmem imkânsızdı. Hatırlaması ve restoranın onun için de özel anılar taşıması beni duygulandırmıştı. Yarınki düellonun düşüncelerini ve Pepper'ın başarılı olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Dante'nin kazanması halinde bana –bize– ne olacağı konusunda endişelenmeden bir gece geçirmek istiyordum.

Patch'in bana nasıl yapıldığını öğretişini hatırlayarak usulca, "Taco isteyebilir miyim?" diye sordum.

"Aklımı okuyorsun, Melek."

Patch'in evine kendi anahtarımla girdim. Banyoda kıyafetlerimi çıkarıp saç örgümü çözdüm. Patch'in banyosu muhteşemdi. Lacivert seramikler ve siyah havlular. İki kişiyi rahatça alabilecek ayaklı bir küvet. Vanilya ve tarçın kokan sabun.

Duşa girip suyun vücudumdan akmasına izin verdim. Patch'i aynı duşta, su başından aşağı akarken kollarını iki yana yaslamış haliyle hayal ettim. Teninden kayan su damlalarını. Vücuduma sarmaya hazırlandığım havluları onun da kullandığını. Birkaç adım ötedeki yatağını. Çarşafların nasıl onun teni gibi koktuğunu...

Banyo aynasından bir gölge geçti.

Banyo kapısı aralıktı ve yatak odasından ışık süzülüyordu. Nefesimi tutup bir gölgenin daha geçmesini ve zamanın bana hayal gördüğümü söylemesini bekledim. Burası Patch'in eviydi. Kimsenin bu evden haberi yoktu. Ne Dante'nin ne de Pepper'ın. Dikkatli davranmıştım. Bu akşam beni kimse görmemişti.

Aynada yeni bir karaltı göründü. Hava doğaüstü bir elektrikle titreşti.

Suyu kapattım ve vücuduma bir havlu sardım. Bir silah aradım. İki seçeneğim vardı: Bir rulo tuvalet kâğıdı ya da bir şişe el sabunu.

Kısık sesle bir şarkı mırıldanmaya başladım. İçerideki her kimse, onun burada olduğunun farkında olduğumu belli etmeyecektim.

Davetsiz misafir banyo kapısına iyice yaklaştı; gücü duyularımı elektriklendirmiş, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Mırıldanmayı sürdürdüm. Göz ucuyla, kapı tokmağının döndüğünü gördüm ve bekleyişim sona erdi.

Bir homurtuyla çıplak ayağımı kapıya indirdim. Kapı menteşelerinden kopup dışarı doğru hızla uçarken, arkasındaki kişiyi de yere devirdi. Yumruklarımı sıktım ve saldırmaya hazır halde dışarı fırladım.

Adam vücudunu korumak için tortop olmuştu. "Sakın," diye inledi. "Canımı yakma."

Yumuklarımı ağır ağır indirdim. Daha iyi görebilmek için başımı yana yatırdım.

"Blakely?"

Kendimi örtmek için havluyu iyice yukarı çekerken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum. "Burayı nasıl buldun?"

Silah. Bir silaha ihtiyacım vardı. Gözlerim Patch'in jilet gibi derli toplu odasını taradı. Blakely şu anda barışçıl görünüyor olabilirdi ama şeytan hilesini aylardır kullanıyordu. Trençkotunun altına gizlenmiş sivri ve tehlikeli –ve mavi renkli– bir şey olmadığına güvenemezdim.

Elleri havada ayağa kalkmaya çalışırken, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

"Kıpırdama," diye çıkıştım. "Dizlerinin üstüne çök. Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

"Dante beni öldürmeye çalıştı."

"Sen ölümsüzsün, Blakely. Ayrıca Dante'yle takım arkadaşısın."

"Artık değil. Yeterince şeytan hilesi prototipi ürettiğim için artık benden kurtulmak istiyor. Şeytan hilesinin kontrolünü ele geçirmek istiyor. Seni öldürmek için özellikle ürettiğim bir kılıcı benim üstümde de kullanmaya çalıştı. Elinden zor kurtuldum."

"Dante beni öldürecek bir kılıç mı sipariş etti?"

"Düello için."

Blakely'nin amacını henüz bilmiyordum ama Dante'nin düelloyu kazanmak için yasaklanmış ve öldürücü metotlar kullanması beni şaşırtmamıştı. "Dediğin kadar iyi mi? Beni öldürür mü?"

Blakely gözlerimin içine bakarak, "Evet," dedi.

Bu bilgiyi sakince değerlendirmeye çalıştım. Dante'yi kılıcını kullanmaktan men etmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama her şeyin bir sırası vardı. "Başka?"

"Dante'nin kovulmuş melekler için çalıştığından şüpheleniyorum."

Gözümü bile kırpmadım. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bunca aydır kovulmuş melekleri öldürecek bir silah yapmama hiç izin vermedi. Onun yerine, seni öldürmeyi hedefleyen bir dizi prototip yaratmam emredildi ve o prototipler seni öldürebiliyorsa, her Nefil'i öldürebilir. Madem düşman kovulmuş melekler, o zaman ben neden Nefilleri öldürecek silahlar üretiyorum?"

Dante'yle bir hafta önce paten pistinde yaptığımız konuşmayı hatırlamıştım. "Dante bana zaman içinde kovulmuş melekleri öldürebilecek bir prototip üretebileceğini söylemişti."

"Bana bu fırsatı hiç vermedi ki."

Riskli bir hamleyle, Blakely'ye karşı dürüst olmaya karar verdim. Ona hâlâ güvenmiyordum ama ben bir adım attığım takdirde o da atabilirdi ve şu anda yaptığı her şeyi bilmeye ihtiyacım vardı. "Haklısın. Dante kovulmuş melekler için çalışıyor. Bundan eminim."

Gerçeği sindirmek için gözlerini bir an yumdu. "Dante'ye en başından beri güvenmedim. Onu işlerin içine sokmak babanın fikriydi. Hank'i o zaman ikna edemedim ama intikamını şimdi alabilirim. Dante bir hainse, onu yok etmek babana boynumun borcudur."

Her şey bir yana, sadakat uyandırdığı için Hank'in hakkını vermeliydim.

"Bana şeytan hileli süper içecek hakkında daha fazlasını anlat. Eğer Dante kovulmuş melekler için çalışıyorsa, ırkımıza yardım edebilecek bir şey geliştirmeni neden istesin?"

"Bana söylediğinin aksine, içeceği diğer Nefillere hiçbir zaman dağıtmadı. İçecek sadece onu güçlendiriyor ve şimdi bütün prototipler onun elinde. Panzehir de." Blakely burnunu sıktı. "Üzerinde çalıştığım ne varsa çaldı."

Nemli saçlarım tenime yapışıyor ve soğuyan su sırtımdan aşağı akıyordu. Hem soğuğun hem Blakely'nin sözlerinin etkisiyle, tüylerim diken diken olmuştu. "Patch'in gelmesi an meselesi. Evini bulacak kadar akıllı olduğuna göre, sanırım aradığın oydu."

"Dante'yi yok etmek istiyorum," derken sesi inanç yayıyordu.

"Yani Patch'in onu senin için yok etmesini istiyorsun." Kötü adamların erkek arkadaşımı paralı asker olarak kiralama olayları neydi acaba? Tamam, Patch geçmişte paralı asker olarak çalışmıştı ama bu iş artık hem saçma hem de rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı. Kimse kendi sorununun icabına bakamıyor muydu? "Sana bunu yapacağını düşündüren nedir?"

"Dante'nin hayatının geri kalanını sefalet içinde geçirmesini istiyorum. Dünyadan izole edilmiş ve kırılma noktasına varacak kadar işkence görmüş bir halde. Bunu yapabileceğine güvenebileceğim tek kişi Patch. Fiyat önemli değil."

"Patch'in paraya ihtiyacı yok," derken duraksadım. Aklıma bir fikir gelmişti ve çıkarcı olduğu kadar, şeytaniydi de. Blakely'yi kullanmak istemiyordum ama geçmişte bana pek zarif davrandığı söylenemezdi. Kendime, köşeye sıkışınca bana şeytan hileli bir bıçak sapladığını ve zehirli bir bağımlılıkla tanıştırdığını hatırlattım. "Patch'in parana değil, şahitliğine ihtiyacı var," dedim. "Yarın düelloda, Lisa Martin ve diğer nüfuzlu Nefillerin önünde Dante'nin suçlarını itiraf etmeyi kabul edersen, Patch senin için Dante'yi öldürür." Patch'in

Pepper'a Dante'yi öldüreceğine dair söz vermiş olması, durumdan istifade edip Blakely'den de bir şeyler sağlayabilecek konuma geçmemize engel değildi. Sonuçta "bir taşla iki kuş" deyişi hiç yoktan çıkmamıştı.

"Dante öldürülemez. Sonsuza dek hapsedilebilir ama öldürülemez. Prototiplerin hiçbiri ona işlemez. Bağışıklığı var çünkü vücudu..."

Ters bir tavırla, "Bu, Patch'in altından kalkabileceği bir şey," dedim. "Dante'nin ölmesini istiyorsan, öldü bil. Seninkiler gibi, Patch'in de birtakım bağlantıları var."

Blakely beni düşünceli bir ifadeyle süzdü. Sonunda, "Baş meleklerden birini mi tanıyor?" diye akıl yürüttü.

"Benden duymadın. Bir şey daha, Blakely. Bu önemli. Lisa Martin ve diğer üst düzey Nefillerin üzerinde, onları Dante'nin aleyhine çevirecek kadar etkin var mı? Çünkü eğer yoksa yarın ikimiz de biteriz."

Sadece bir an düşündü. "Dante babamı, Lisa Martin'i ve diğer Nefilleri en başından büyüledi ama onlarla arasında benimki gibi bir geçmiş yok. Hain olduğunu söylersem beni dinlerler." Blakely iç cebine uzandı ve bana küçük bir kart uzattı. "Güvenli evime yerleşmeden önce, eski evimden birkaç parça eşya almam gerek. Bu yeni adresim. Bana biraz zaman ver, sonra Patch'i getir. Detayları bu gece hallederiz."

Patch, Blakely'nin gitmesinden birkaç dakika sonra geldi. Ağzımdan çıkan ilk sözcükler, "Kimin uğradığına hayatta inanmazsın," oldu ve merak uyandırıcı ilk yemi attıktan sonra, Patch'e Blakely'yle sohbetimi en ince detayına kadar aktardım.

Ben bitirince Patch, "Sen bundan ne sonuç çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Blakely'nin son umudumuz olduğunu düşünüyorum."

"Ona güveniyor musun?"

"Hayır ama düşmanının düşmanı..."

"Ona yarın şahitlik etmesi için yemin ettirdin mi?"

Keyfim kaçtı. Bunu akıl etmemiştim. Bu kötü bir hataydı ama bir gün liderliğe layık olacak mıyım diye düşünmeme neden olmuştu. Patch'in benden mükemmel olmamı beklemediğini biliyordum ama yine de onu etkilemek istiyordum. Kafamın içindeki aptal bir ses, Dabria olsa aynı hatayı yapar mıydı diye sorguluyordu. Şüpheliydim. "Bu akşam buluştuğumuzda halledeceğim ilk şey bu olacak."

Patch "Dante'nin şeytan hilesinin kontrolünü ele almak istemesi mantıklı geliyor," dedi. "Ve eğer Dante, Blakely'nin kovulmuş melekler için çalıştığından şüphelendiğini düşünseydi, sırrını korumak için onu öldürürdü."

"Sence Dante'nin o gün bana paten pistinde şeytan hilesinden bahsetmesinin nedeni, sana söylememi ve senin de Blakely'nin peşine düşmeni beklemesi miydi? Bana neden söylediğini hep merak etmiştim. Geriye dönüp bakınca, sanki bir stratejisi varmış gibi geliyor. Senin Blakely'yi yakalayıp diri diri gömmen ve böylece Dante'nin şeytan hilesinin kontrolünü ele geçirmesi..."

"Ki planım da buydu. Ta ki Marcie her şeyi mahvedene kadar."

Yeni fark ederek, "Dante beni en başından beri hafife alıyordu," dedim.

"Artık alamaz. Elimizde Blakely'nin şahitliği var."

"Bu onunla buluşacağız anlamına mı geliyor?"

Patch motosikletinin anahtarını mutfak tezgâhının üstüne koyalı beş dakika olmamıştı; tekrar anahtara uzandı. "Tek bir sıkıcı anımız yok, Melek."

Blakely'nin bana verdiği adres bizi eski bir mahalledeki tek katlı, tuğla bir binaya götürdü. Ön kapının iki yanında ahşap panjurlu birer pencere vardı. Etrafa yayılan arazi küçük evi yutmuş gibi görünüyordu.

Patch keskin gözlerle bloğun etrafında iki kez döndü ve sokağın aşağısına, sokak lambalarının ışığının ulaşamadığı bir mesafeye park etti. Kapıyı üç kez sertçe vurdu. Oturma odası penceresinin arkasında bir ışık yanıyordu ama evde birinin olduğuna dair başka hiçbir işaret yoktu.

"Sen burada kal," dedi Patch. "Ben arka tarafa gidiyorum."

Eşikte, arkamdaki sokağa bakarak durdum. Komşuların köpek gezdirmesi için fazla soğuktu ve tek bir araba geçmiyordu.

Ön kilit döndü ve Patch kapıyı içeriden açtı. "Arka kapı ardına kadar açıktı. İçimde kötü bir his var," dedi.

Ben içeri girince kapıyı arkamdan kapattı. Usulca, "Blakely?" diye seslendim. Ev sesimi yükseltmemi gereksiz kılacak kadar küçüktü.

"Birinci katta değil," dedi Patch. "Ama bodruma inen merdivenler var."

Merdivenleri indik ve ışığı yanan bir odaya ulaştık. Gözlerim halıya bulaşmış kırmızı sıvıya odaklanınca, derin bir nefes aldım. Duvarı boyayan kırmızı el izleri hep aynı yönü, arka taraftaki karanlık bir odayı işaret ediyordu. Karanlıkta sadece bir karyola ve Blakely'nin üzerine yığılmış bedenini seçebildim.

Patch'in kolu hızla önüme uzanıp yolumu kapattı. "Yukarı çık hemen."

Hiç düşünmeden Patch'in kolunun altından sıyrıldım ve Blakely'ye koştum. "Yaralı!"

Blakely'nin gözlerinin beyazları ürkütücü bir maviye dönmüştü. Konuşmak için sonuçsuzca çabalarken, ağzının kenarlarından kan sızıyordu.

Patch de hemen arkamdan gelip, "Bunu Dante mi yaptı?" diye sordu.

Dizlerimin üstüne çöküp Blakely'nin yaşam emarelerini kontrol ettim. Nabzı cılız ve düzensiz atıyordu. Yaşlar gözlerime batıyordu. Blakely için mi, yoksa ölümünün benim için ifade edeceği anlam için mi ağlıyordum, bilmiyordum. Ama bencilce olsa da ikincisi olduğundan şüpheliydim.

Blakely kan öksürürken sesi bitkindi. "Dante tüyleri biliyor."

Patch'in elini tutup uyuşturacak kadar sert sıktım. *Dante tüyleri nasıl bilebilir? Pepper ona söylemez ve ikimizden başka bilen yok.*

Patch gergin bir tonlamayla, *Dante tüylerden haberdarsa, Pepper'ın yeryüzüne dönüşünü engelleyecektir*, dedi. *O tüyleri almasına izin veremeyiz.*

Blakely her kelimeyi büyük bir mücadeleyle telaffuz ederek, "Lisa Martin... birazdan... burada," diye soludu.

Blakely'ye, "Laboratuvar nerede?" diye sordum. "Dante'nin şeytan hilesi stoğunu nasıl yok edebiliriz?"

Blakely yanlış soruyu sormuşum gibi kafasını hızla salladı. Boğuk bir sesle, "Kılıcı... bilmiyor. Yalan söyledim. Onu da öldürür," diye mırıldanırken, ağzından biraz daha kan boşaldı. Kan kırmızıdan maviye dönmüştü.

Onu yatıştırmak için omzunu sıvazlayarak, "Tamam, anladım," dedim. "Yarın düelloda kullanacağı kılıç onu da öldürebilir ama o bunu bilmiyor. Bu iyi, Blakely. Şimdi bana laboratuvarın nerede olduğunu söyle."

"Sana... söylemeye... çalıştım..." diye inledi.

Blakely'nin omuzlarını sarstım. "Hayır, bana söylemedin. Laboratuvar nerede?" Laboratuvarı yok etmenin yarınki düellonun sonucunu değiştireceğine inanmıyordum. Dövüşürken Dante'nin bünyesinde yeterince şeytan hilesi olacaktı ama bana ne olursa olsun, eğer Patch laboratuvarı yok edebilirse, şeytan hilesi sonsuza dek yok olabilirdi. Kendimi o güçleri cehenneme, evet, cehenneme göndermekten şahsen sorumlu hissediyordum.

Patch düşüncelerime konuştu. *Gitmeliyiz, Melek. Lisa bizi burada görmemeli, hiç iyi olmaz.*

Blakely'yi daha sertçe sarstım. "Laboratuvar nerede?"

Sıktığı yumrukları gevşedi. İç ürperten bir maviyle parlayan gözleri bana boş boş bakıyordu.

Patch bana, "Burada daha fazla kalamayız," dedi. "Dante'nin Pepper'ın ve tüylerin peşine düştüğünü varsaymalıyız."

Avuç içlerimle gözyaşlarımı kuruladım. "Blakely'yi burada mı bırakacağız?"

Dışarıdan, sokakta duran bir arabanın sesi geldi. "Lisa," dedi Patch. Yatak odası penceresini itti, beni pencerenin kenarına çıkardı ve kendisi de yanıma sıçradı. "Ölüye son saygılarımızı şimdi sunmak zorundayız."

Blakely'ye hüzünlü bir son bakış atarak, "Sonraki hayatında bol şans," demekle yetindim.

İçimden bir ses, buna ihtiyaç duyacağını söylüyordu.

Patch'in motosikletiyle ağaçlıklı arka sokaklarda son hızla ilerliyorduk. Heşvan'ın yeni ayı neredeyse iki hafta önce başlamıştı ve şimdi hayaletimsi bir küre gibi asılı durduğu gökyüzünden, kaçamayacağımız kocaman ve uyanık bir göz gibi bizi izliyordu. Ürperdim ve Patch'e iyice sokuldum. Daracık dönemeçlerde öyle hızlı yol alıyordu

ki ağaç dalları gözüme bana doğru uzanan iskelet parmakları gibi görünmeye başlamıştı.

Rüzgârın uğultusunu bastırmam zor olduğu için, düşünce yoluyla konuşmaya sığındım.

Dante'ye tüylerden kim bahsetmiş olabilir?

Pepper bu riski almazdı.

Biz de öyle.

Dante biliyorsa, kovulmuş meleklerin de bildiklerini varsayabiliriz. O tüyleri ele geçirmemize engel olmak için ne gerekiyorsa yapacaklardır, Melek. Hiçbir şeyden kaçınmayacaklar.

Uyarısı gayet netti: Güvende değildik.

Pepper'ı uyarmalıyız, dedim.

Onu ararsak ve baş melekler müdahale ederlerse, tüyleri asla ele geçiremeyiz.

Cep telefonumdan saate baktım. On birdi. *Ona bu geceyarısına kadar zaman vermiştik. Süresi neredeyse dolmak üzere.*

Kısa süre içinde aramazsa, en kötü ihtimali varsaymak ve yeni bir plan yapmak zorundayız.

Elini bacağıma indirip sıktı. Aynı düşünceyi paylaştığımızı biliyordum. Bütün planları tüketmiştik. Zaman dolmuştu. Ya o tüyleri alırdık... Ya da...

Ya da Nefilim ırkı savaştan fazlasını kaybederdi.

Cebimden kısık bir zil sesi yükseldi. Patch motosikleti derhal yolun kenarına çekti ve telefonu yüreğimde bir duayla açtım. Pepper tiz ve titrek bir sesle, "Tüy... tüyler elimde..." dedi.

Rahat bir nefes alarak, Patch'le el çaktıktan sonra, parmaklarımızı birbirine dolayarak ellerimizi kenetledik. Tüyleri almıştık. Hançeri de. Yarın sabahki düelloya gerek kalmamıştı. Ölü rakipler sihirli ya da sihirsiz kılıç sallayamazlardı.

"İyi iş, Pepper," dedim. "İşin bitmek üzere. Tüyleri ve hançeri bize teslim ettikten sonra her şeyi arkanda bırakabilirsin. Patch hançeri alır almaz Dante'yi öldürecek ama Dante'nin tüylerden haberdar olduğunu da bilmelisin." Bunu ona nazikçe anlatacak zaman yoktu. "Tüyleri o da bizim kadar istiyor. Seni arıyor, bu yüzden sakın gardını indirme ve tüyleri ya da hançeri ele geçirmesine izin verme."

Pepper burnunu çekti. "Ben... korkuyorum. Dante'nin beni bulmayacağını nasıl bileceğim? Ya baş melekler tüylerin gittiğini fark ederlerse?" Sesi bir cırlamaya dönüşmüştü. "Ya *ben* olduğumu anlarlarsa?"

"Sakin ol. Her şey yoluna girecek. Değiş tokuşu Delphic Eğlence Parkı'nda yapacağız. Kırk beş dakika sonra buluşabiliriz..."

"Bu neredeyse bir saat demek! Tüyleri yanımda o kadar uzun süre tutamam! Elimden çıkarmam gerek. Anlaşma böyleydi. On-

lara bebek bakıcılığı yapacağımdan bahsetmemiştiniz. Hem ben ne olacağım? Dante peşimde. Tüyleri size teslim etmemi istiyorsanız, Patch'in Dante'nin peşine düşmesini ve artık bir tehdit olmadığından emin olmasını istiyorum!"

"Bunu açıklamıştım," dedim sabırsızlıkla. "Patch hançeri alır almaz Dante'yi öldürecek."

"Dante beni daha önce bulursa, bunun bana faydası olmaz. Hemen şu anda, Patch'in Dante'nin peşine düşmesini istiyorum. Hatta Patch'in Dante'yi ele geçirdiğinin kanıtını görmeden, tüyleri teslim etmeyeceğim!"

Kulak zarımı Pepper'ın isterik çığlıklarından korumak için telefonu uzaklaştırdım. Patch'e endişeyle, "Sinirleri bozuluyor," dedim.

Patch telefonu elimden aldı. "Beni iyi dinle, Pepper. Tüyleri ve hançeri Delphic Eğlence Parkı'na getir. İki kovulmuş meleğin seni kapıda karşılamalarını sağlayacağım. Stüdyoma güven içinde ulaşmanı sağlayacaklar. Onlara üzerinde ne olduğunu söyleme yeter."

Pepper'ın cırlaması telefondan cazırdadı.

Patch, "Tüyleri stüdyoma bırak," dedi. "Sonra da olduğun yerde kal."

Gürültülü bir sızlanma.

Patch her kelimeyi ölümcül bir kararlılıkla telaffuz ederek, "Tüylerin başından ayrılmayacaksın," dedi. "Kanepemde oturacak ve ben oraya gelene dek güvende olmalarını sağlayacaksın."

Daha korkunç bir cıyaklama.

"Zırıldamayı kes. İstediğin buysa, Dante'nin peşine şimdi düşer, hançeri almaya sonra gelirim. Ben stüdyoya ulaşana dek, o hançerle birlikte oturacaksın. Şimdi Delphic'e git ve söylediklerimi yap. Bir şey daha. Ağlamayı kes. Bütün baş meleklerin adını lekeliyorsun."

Patch kapattığı telefonu bana uzattı. "Bunun işe yaraması için dua et."

"Pepper'ın tüylerin yanında kalacağını düşünüyor musun?"

Patch elini yüzünden aşağı kaydırırken, yarı kahkaha yarı inlemeyi andıran bir ses çıkardı. "Ayrılmamız gerekecek, Melek. Dante'nin peşine birlikte düşersek tüylerin korumasız kalması riskini alırız."

"Sen git, Dante'yi bul. Ben tüylere göz kulak olurum."

Patch beni süzdü. "Olacağını biliyorum ama seni tek başına bırakma fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Bana bir şey olmaz. Tüyleri koruyacak ve hemen Lisa Martin'i arayacağım. Ona elimde ne olduğunu söyleyeceğim; o da planımızı uygulamamıza yardım edecek. Savaşa son verecek ve Nefilleri özgürlüklerine kavuşturacağız." Güven vermek için Patch'in elini sıktım. "İşte bu. Sona yaklaştık."

Patch bariz bir mutsuzluk ve derin düşüncelerle çenesini sıvazladı. "İçimin rahat etmesi için, Scott'ı da yanına al."

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Scott'a güveniyor musun ki?"

İçimin ısınmasına neden olan boğuk bir sesle, "Ben sana güveniyorum," dedi.

Beni bir ağaca yasladı ve hararetle öptü.

Nefesimi geri kazanınca, "Dünyanın dört bir yanındaki erkekler: Ben öpücük diye buna derim," dedim.

Patch gülümsemedi. Gözlerinde adını koyamadığım bir bakış vardı ama mideme bir ağırlık çökmüştü. Çenesi kilitlendi ve kasları göze görülür biçimde kasıldı. "Bu işin sonunda birlikte olacağız." Yüzünden bir huzursuzluk bulutu geçip gitti.

"Benim söz hakkım olursa, evet."

"Bu akşam ne olursa olsun, seni seviyorum."

Sesim duyguyla yoğunlaşarak, "Böyle konuşma, Patch," diye bağırdım. "Beni korkutuyorsun. Birlikte olacağız. Sen Dante'yi

bulacaksın, sonra bu savaşa birlikte son vereceğimiz stüdyoda buluşacağız. Daha dolambaçsız olamaz."

Beni önce her iki göz kapağımdan, sonra yanaklarımdan nazikçe öptü ve son olarak dudaklarıma şehvetli bir öpücük kondurdu. "Bir daha asla aynı olmayacağım," derken sesi boğuktu. "Sen beni değiştirdin."

Kollarımı boynuna sararak, vücudumu vücuduna yasladım. İliklerime işleyen ürpertiyi yok saymaya çalışarak ona sımsıkı tutundum. "Beni asla unutamayacağım bir şekilde öp." Gözlerinin derinliklerine baktım. "Seni bir dahaki görüşüme dek yanımda kalacak bir öpücük ver." Çünkü çok *yakında yine görüşeceğiz.*

Patch'in bakışları beni sessiz bir sıcaklıkla okşadı. Yansımam – alev almış kızıl saçlarım ve dudaklarım– gözlerinde dans ediyordu. Ona kontrol edemeyeceğim bir güçle bağlıydım. Ruhumu ruhuna bağlayan incecik bir iplikle. Başparmakları ağır ve mahrem bir dokunuşla elmacık kemiklerimde dolaştı. Soğuğa rağmen, içime dokunuşu karşısında korunmasız, daimî bir sıcaklık yayılıyordu. Parmakları arkalarında sıcak ve enfes bir sızı bırakarak daha aşağı kaydı. Dizlerim titrerken gözlerimi yumdum. Beni bir alev gibi tutuşturmuştu; sıcaklık ve ışık, varlığından bile habersiz olduğum bir derinliği yakıyordu.

Başparmağı yumuşacık ve baştan çıkarıcı bir dokunuşla dudağımı okşadı. Hızla iç geçirdim.

Seni şimdi mi öpeyim? diye sordu.

Konuşamadım, cevabım belli belirsiz bir baş hareketiyle geldi.

Sıcak ve cüretkâr dudakları benimkilerle buluştu. Bütün oyunculuğu onu terk etmişti ve beni kendi karanlık ateşiyle, derinden ve sahiplenerek, bütün bedenimle ruhumu tüketerek ve öpülmeye dair bütün geçmiş kavramlarımı unutturarak öptü.

Scott'ın Barracuda'sının yoldan homurdanarak yaklaştığını daha farlar kasvetli karanlıkta parlamadan duydum. Kolumu sallayarak onu durdurdum ve yolcu koltuğuna yerleştim.

"Geldiğin için sağ ol."

Arabayı geri vitese taktı ve geldiği gibi gazı kökleyerek hareket geçti.

"Telefonda konuşmayı kısa kestin. Bana bilmem gerekenleri anlat."

Durumu olabildiğince çabuk ve anlaşılır şekilde anlattım. Sözüm bitince, Scott alçak bir hayret ıslığı çaldı. "Yani gelmiş geçmiş bütün kovulmuş melek tüyleri Pepper'ın elinde mi?"

"Gerçeküstü, değil mi? Bizimle Patch'in stüdyosunda buluşması gerek. Tüyleri korunaksız bırakmazsa iyi olur." Daha çok kendi kendime mırıldanmıştım.

"Seni güven içinde Delphic'in altına ulaştırabilirim. Park kapları kapalı olduğu için, kargo asansörlerini kullanarak tünellere ulaşacağız. Sonrasında bir harita kullanmamız gerekecek. Patch'in evine hiç gitmemiştim."

"Tünel" derken, Delphic'in altındaki sokaklar ve mahallelere benzeyen, sarmal, labirent tarzı bir yer altı geçitler ağından bahsediyordu. Patch'le tanışana kadar varlıklarından habersiz değildim. Maine'de yaşayan kovulmuş meleklerin bir numaralı mahallesi olarak iş görüyorlardı ve yakın zamana kadar Patch de onların arasında yaşamıştı.

Scott, Barracuda'yı parkın ana girişine gelmeden ayrılan bir başka yola soktu. Yol, kamyon rampaları ve deposuyla bir yükleme rıhtımına açılıyordu. Depoya bir yan girişten girdik, duvardan duvara kutuların istiflendiği bir açık alandan geçtik ve sonunda kargo asansörlerine ulaştık. İçeri girince, Scott bir, iki ve üç diye işaretlenmiş normal kat düğmelerini yok sayarak panelin en altındaki işaretsiz son düğmeye bastı. Delphic'in her tarafından tünellere giriş olduğunu biliyordum ama bu girişi ilk kez kullanıyordum.

Neredeyse yatak odam kadar geniş asansör tangırdayarak indi, indi ve en sonunda bir gıcırtıyla durdu. Ağır çelik kapı kalktı ve Scott'la birlikte küçük sahanlığa adım attık. Yer ve duvarlar kir içindeydi ve tek ışık tepede bir sarkaç gibi sallanan ampulden geliyordu.

Önümüzde uzanan tünele bakarak, "Ne taraftan?" dedim.

Delphic Eğlence Parkı'nın göbeğinde, rehber olarak yanımda Scott olduğu için minnettardım. Tünelleri düzenli olarak kullandığı her halinden belli oluyordu; aceleci bir tempo tutturmuştu ve karanlık koridorlardan hafızasında uzun zaman önce yer etmişler gibi kayarcasına ilerliyordu. Haritayı Delphic Eğlence Parkı'nın yeni hız treni Baş Melek'in altına ulaşmak için kullandık. Oraya ulaşınca, rehberliği ben devraldım ve koridorlara rastgele bakarak en sonunda Patch'in eski yaşam alanının girişi olarak hatırladığım yere ulaştık.

Kapı içeriden kilitliydi.

Sertçe vurdum. "Pepper, benim, Nora Grey. Kapıyı aç." Otuz birkaç saniye verdim ve tekrar denedim. "Başkasının varlığını bir

settiğin için açmıyorsan, yanımdaki Scott. Seni dövmeyecek. Şimdi, kapıyı aç."

Scott alçak sesle, "Yalnız mı?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Öyle olmalı."

Scott kulağını kapıya eğerken şüpheyle, "Kimseyi hissetmiyorum," dedi.

"Elini çabuk tut, Pepper," diye seslendim.

Hâlâ cevap yoktu.

Scott'a, "Kapıyı kırmamız gerekecek," dedim. "Üç deyince... bir... iki... üç..."

Scott ve ben, kapıya aynı anda güçlü tekmeler indirdik.

"Tekrar," diye homurdandım.

Ayak tabanlarımızı tahtaya vurmaya devam ettik; ta ki kapı kıymıklara ayrılıp içeri doğru açılana kadar. Holü hızla geçip Pepper'ı aramak için oturma odasına yürüdüm.

Kanepe sayısız kez bıçaklanmıştı ve her kesikten dolum malzemeleri fışkırıyordu. Bir zamanlar duvarları süsleyen resim çerçeveleri şimdi paramparça halde yerlerdeydi. Cam sehpa tam ortasında meşum bir çatlakla, yana devrilmişti. Patch'in dolabındaki kıyafetler dışarı saçılmış ve konfeti gibi ortalığa saçılmıştı. Bu, yakın zamandaki bir mücadelenin kanıtı mıydı, yoksa iki hafta önce Pepper evini mahvetmeleri için adam tutunca, Patch'in mekânı hızla terk edişinden arta kalanlar mı emin değildim.

Scott, "Pepper'ı arasan?" diye önerdi. "Sende numarası var mı?"

Pepper'ın numarasını tuşladım ama açmadı. Ortaya öfkeyle, "Nerede bu?" diye söylendim. Her şey onun pazarlık şartlarını yerine getirmesine bağlıydı. O tüylere ihtiyacım vardı, hem de hemen. Burnumu kırıştırarak, "Bu koku da neyin nesi?" dedim.

Oturma odasının içine doğru ilerledim. Havada süzülen tehlikeli ve keskin kokuyu almıştım. Çürük bir koku. Sıcak katran gibi kokuyordu ama tam olarak öyle değildi.

Bir şey yanıyordu.

Tüyleri bulmaya çalışarak odadan odaya koştum. İçeride değildiler. Patch'in eski yatak odasının kapısını hızla açtım ve yanan organik madde kokusuyla sersemledim.

Düşünmek için bir an bile duraksamadan, odanın karşı duvarına, gizli bir geçide açılan sürgülü duvara koştum. Duvarı kenara ittiğim anda içerisi simsiyah dumanla doldu. Yağlı, kavruk koku katlanılacak gibi değildi.

Ağzımı ve burnumu gömleğimin yakasıyla kapatarak Scott'a seslendim. "İçeri giriyorum."

Eliyle dumanı savurarak arkamdan, kapıdan geçti.

Bu geçitten bir kez daha geçmiştim. Ben öldürmeden önce Patch, Hank'i kısa bir süreliğine gözaltında tutarken bu geçidi kullanmıştım ve şimdi yolu hatırlamaya çalışıyordum. Dumanın en kötü kısmından korunmak için dizlerimin üstüne indim ve her nefes alışımda öksürerek ve öğürerek hızla emekledim. Sonunda ellerim bir kapıya çarptı. El yordamıyla halka tokmağı bulup asıldım. Kapı ağır ağır açıldı ve koridora taze bir duman dalgası doldu.

Dumanın arasında göz alıcı bir ateş parlıyor, alevler zarif bir sihir gösterisi gibi altın sarısı, turuncu ve siyah dumanlarla sıçrayarak dans ediyordu. Alevler her yanı yalayıp yutarken, berbat bir çatırtı kulaklarımda tınlıyordu. Scott omuzlarımı mengene gibi sımsıkı kavrayarak bedenini koruyucu bir kalkan gibi bedenime siper etti.

Ateşin ısısı yüzlerimizi kavuruyordu.

Korkuyla ulumaya başlamam sadece bir saniye sürdü.

Ö nce ayağa fırladım. Kıvılcımlar havai fişekler gibi üstümüze yağarken, ısıya aldırmadan ateşin içine daldım. Panikle haykırarak tüy yığının üzerine atıldım. Patch'in baş meleklik günlerinden geriye sadece iki tüyü kalmıştı. Birincisini güvence için biz saklıyorduk. Diğeri, Patch'i cennetten sürerken, baş melekler tarafından alınıp özenle saklanmıştı. O tüy önümdeki yığının içinde bir yerdeydi.

Patch'in tüyü her yerde olabilirdi. Hatta belki de çoktan yanmıştı. O kadar çoktular ki. Ve çok miktarda kül, yanık kâğıt parçaları gibi ateşin etrafında süzülüyordu.

"Scott! Patch'in tüyünü bulmama yardım et!" Düşünmeliydim. Tüyü daha önce görmüştüm. Bir çırpıda, "Siyah, simsiyah," dedim. "Sen bakmaya başla. Ben ateşi boğmak için battaniye bulmaya gidiyorum."

Gözlerimi perdeleyen dumanın altında, son hızla daireye koştum. Birden tünelde, tam karşımda bir başkasının olduğunu hissederek durdum. Gözlerimi zorlayan duman yüzünden gözlerimi kırpıştırdım.

"Çok geç," dedi Marcie. Yüzü ağlamaktan şişmişti ve burnunun ucu kıpkırmızı parlıyordu. "Ateşi söndüremezsin."

"Sen ne yaptın?" diye bağırdım.

"Ben babamın hak sahibi vârisiyim. Nefillere benim liderlik ediyor olmam gerek."

"Hak sahibi vâris mi? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu görevi istiyor musun? Ben istemiyorum. Baban bana zorla dayattı."

Marcie'nin dudakları titredi. "Beni daha çok severdi. Beni seçerdi. Sen bunu benim elimden aldın."

"Sen bu görevi istemiyorsun, Marcie," dedim. "Bu fikirleri kafana sokan kim?"

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, nefesi değişmişti. "Size taşınmam annemin fikriydi. O ve Nefil arkadaşları seni göz hapsinde tutmamı istediler. Bunu yapmayı kabul ettim çünkü senin, babamın ölümü hakkında bana anlatmadığın bir şeyler bildiğini düşünüyordum. Sana yakın olursam, belki..." Elindeki incimsi hançeri ilk kez o zaman fark ettim. Güneşin en saf ışıkları yüzeyinin altında hapsolmuş gibi beyaz bir ışıkla parlıyordu. Bu, Pepper'ın sihirli hançerinden başkası olamazdı. Kuş beyinli yeterince dikkatli davranmamış ve Marcie'nin onu buraya kadar takip etmesine izin vermişti. Sonra tüyleri ve hançeri bırakmış ve yıldırım hızıyla kaçarak emanetleri Marcie'nin eline terk etmişti.

Ona uzandım. "Marcie..."

"Sakın bana dokunma," diye haykırdı. "Dante babamı senin öldürdüğünü anlattı. Bunu nasıl yapabildin? Nasıl?" İsterik bir sesle, "Patch olduğundan emindim; oysa en başından beri senmişsin!" diye haykırdı.

"Ben... açıklayabilirim." Ama açıklayabileceğimi sanmıyordum. Marcie'nin surat ifadesi, şoka doğru ilerlediğini gösteriyordu. Babasının, Patch'i cehenneme göndermeye yeltenerek, beni buna zorladığını duymanın ilgisini çekeceğinden emin değildim. "Hançeri bana ver."

"Benden uzak dur!" Erişemeyeceğim bir uzaklığa çekildi. "Dante ve ben herkese anlatacağız. Kara El'i öldürdüğünü öğrenince, Nefiller sana ne yaparlar dersin?"

Ona dikkatle baktım. Dante, Hank'i öldürdüğümü yeni öğrenmiş olmalıydı. Aksi takdirde Nefillere çok önce anlatırdı. Sırrımı Patch ele vermediğine göre, geriye Pepper kalıyordu. Dante ona bir şekilde ulaşmış olmalıydı.

Marcie sesinde soğuk bir öfke köpürürken, "Dante haklıydı," diye haykırdı. "Sen o unvanı benden çaldın. Benim olmalıydı ve ben senin yapamadığını yaptım. Nefilleri özgür bıraktım. Ateş söndüğünde, yeryüzündeki bütün kovulmuş melekler cehenneme zincirlenmiş olacak."

Sıkıntıyla keskinleşen bir sesle, "Dante kovulmuş melekler için çalışıyor," dedim.

"Hayır, kovulmuş melekler için çalışan sensin."

Pepper'ın hançerini bana doğru savurunca, tökezleyerek geri çekildim. Duman üzerime geliyor, görüşümü tamamen kapatıyordu.

Marcie'ye, "Dante tüyleri yaktığını biliyor mu?" diye seslendim ama cevap vermedi. Gitmişti.

Dante stratejisini mi değiştirmişti? Kovulmuş meleklerin tamamının tüylerinin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışı ve Nefillerin buna bağlı olarak garantilenen zaferi sonucunda, kendi ırkının yanında yer almaya mı karar vermişti?

Bunu düşünecek zaman yoktu. Kıymetli zamanımdan bolca ziyan etmiştim. Scott'ın Patch'in tüyünü bulmasına yardım etmeliydim. Koşarak ateşler içindeki bölmeye döndüm ve öksürüp öğürerek içeri girdim.

Scott omzunun üstünden, "Kül yüzünden hepsi siyaha dönüyor," diye seslendi. "Hepsi birbirine benziyor." Sıcaktan yanakları kıpkır-

mızı olmuştu. Közler, isten kararmış saçlarını tutuşturma tehdidiyle, etrafında dönüp duruyorlardı. "Buradan çıkmamız gerek. Biraz daha kalırsak, biz de tutuşacağız."

İnsafsızca yakıp yok eden ısıdan kaçınmak için iki büklüm halde yanına koştum. "Önce Patch'in tüyünü bulacağız." Yanan tüy yığınlarını arkaya doğru savurarak derinlere daldım. Scott haklıydı. Bütün tüyler, kurum tabakasıyla kaplanmıştı. Umutsuz bir ses çıkardım. "Bulamazsak cehenneme gönderilecek!"

Patch'inkini görünce tanımak için dua ederek, avuç dolusu tüyü savurmayı sürdürdüm. Çoktan yanmamış olması için dua ediyordum. En kötü durum senaryosunu düşünmeyecektim. Gözlerimi ve ciğerlerimi yakan dumanı yok sayarak, tüyleri daha büyük bir telaşla karıştırdım. Patch'i kaybedemezdim. Patch'i kaybetmeyecektim. Böyle olmayacaktı. İşler benim gözetimim altındayken olamazdı.

Gözlerim sulanıyor, göz pınarlarıma yaşlar birikiyordu. Net göremiyordum. Hava nefes alamayacağım kadar sıcaktı. Yüz derim eriyor gibi hissediyordum; kafa derim alev almış gibiydi. Sağlam bir siyah tüy bulmak için umutsuzca uğraşarak, ellerimi tüy tepeciğine daldırdım.

Scott çatırdayan alev çıtırtılarını bastırmak için, "Yanmana izin vermeyeceğim," diye bağırdı. Beni de yanında sürükleyerek, arkaya doğru yuvarlandı. Ellerini amansızca tırmaladım. *Patch'in tüyü olmadan hiçbir yere gitmiyorum.*

Ateş kulaklarımda gümbürderken, oksijen eksikliğinden konsantrasyonum bozulmuştu. Elimin tersini gözlerimin üstünden geçirince tek yaptığım daha fazla kurum yaymak oldu. Tüyleri kucaklarken, kollarım elli kiloluk ağırlıklara bağlıymış gibi hissediyordum. Görüşüm bulanıklaşıyordu ancak Patch'in tüyünü bulana dek bayılmayı şiddetle reddediyordum.

"Patch," diye mırıldanırken, bir köz parçası koluma konup kumaşı tutuşturdu. Söndürmek için elimi kaldıramadan alev dirseğime sıçradı. Isı, bütün parlaklığı ve can yakıcılığıyla tenimi dağlayınca çığlık atarak yana çekildim. Kot pantolonumun da alev aldığını ancak o zaman fark ettim.

Scott arkamdan emirler yağdırıyordu. Bölmeyi terk etmekle ilgili bir şeyler. Kapıyı kapatmak ve yangını içeri hapsetmek istiyordu.

Ona izin veremezdim. Patch'in tüyünü kurtarmak zorundaydım.

Yön duygumu kaybederek, kör adımlarla öne doğru sendeledim. Tenimi yalayan parlak alevler görüşümü engelledi.

Scott'ın telaşlı sesi hiçliğe karıştı.

Daha gözlerimi açmadan, hareket halindeki bir arabada olduğumu anlamıştım. Tekerleklerin, yoldaki çukurların üstünde gelişigüzel zıpladığını hissediyordum ve motor sesi kulaklarımda uğulduyordu. Arabanın kapısına doğru yığılmış durumdaydım; başım cama yaslıydı. Kucağımda duran ve bana tanıdık gelmeyen iki elin, emrimle hareket etmesi beni irkiltti. Etraflarındaki siyah kâğıt tabakasına benzeyen şeyle birlikte onları havada ağır ağır çevirdim.

Kararmış et.

Bir el, beni teselli etmek ister gibi kolumu sıktı.

Scott, Barracuda'sının sürücü koltuğundan, "Her şey yolunda," dedi. "İyileşecek."

Yanlış anladığını ima etmek için başımı salladım. Kuruyup çatlamış dudaklarımı yaladım. "Geri dönmeliyiz. Arabayı geri çevir. Patch'i kurtarmalıyız."

Scott hiçbir şey söylemedi. Bana yan gözle şüpheli bir bakış attı.

Hayır.

Bu bir yalandı. Derin ve akla sığmaz bir korku beni içine çekti. Boğazım tıkanmıştı. Bu bir yalandı.

Scott sakin bir sesle, "Onu önemsediğini biliyorum," dedi.

Kafamın içinde, *Onu seviyorum! Onu her zaman seveceğim! Birlikte olacağımıza söz verdim!* diye haykırdım çünkü sözcükler gırtlağımdan geçemeyecek kadar acı vericiydi. Çivi misali boğazımı paralıyorlardı.

Dikkatimi cama çevirdim. Geceye, bir görünüp bir kaybolan ağaçlara, tarlalara ve çitlere baktım. Gırtlağımdaki her biri keskin kenarlı ve buz gibi kelimeler bir çığlıkta toplandı. Dünyam yörüngesinden çıkarken çığlık, gittikçe büyüyerek ve can acıtarak olduğu yerde asılı kaldı.

Eğri büğrü bir metal yığını önümüzdeki yolu kapatıyordu.

Scott yanından geçmek için direksiyonu kırarak yavaşladı. Arabanın durmasını beklemedim. Kendimi dışarı atıp Patch'in motosikletine koştum. Hurdaya dönmüştü. Farklı bir görüntü görmek için sürekli gözlerimi kırpıştırıyordum. Eğri büğrü bir metal yığınına dönen motosiklet, sürücüsü son sürat giderken, bir deliğin üstünden geçmiş gibi görünüyordu.

Avuçlarımı gözlerime bastırarak berbat görüntünün değişmesini bekledim. Kaza yapmış olacağını düşünerek yola baktım. Çarpmanın etkisiyle bedeni uzağa savrulmuş olmalıydı. Hendeği, çalıları ve ağaçların gölgelerini tarayarak uzağa, daha uzağa koştum. Biraz ötede olabilirdi. Adını haykırdım. Saçlarımın arasından geçirirken titreyen ellerimle, yol kenarına bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Scott'ın arkamdan geldiğini duymamıştım. Omuzlarımı saran ellerini güçlükle hissettim. Keder ve öfke, yaşayan bir varlık kadar gerçek ve korkutucu bir hisle beni darmadağın etmişti. İçimi öyle büyük bir soğukla doldurmuştu ki nefes alınca canım yanıyordu.

Boğuk bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

"Bana gittiğini söyleme," diye çıkıştım. "Motosikletiyle kaza yaptı ve yürümeye devam etti. Benimle stüdyoda buluşacağını söylemişti. Sözünü tutmamazlık etmez." Kelimeleri yüksek sesle söyledim çünkü duymak zorundaydım.

"Titriyorsun. Seni benim evime, senin evine ya da onunkine, nereye istersen götürmeme izin ver."

"Hayır," diye haykırdım. "Stüdyoya döneceğiz. O orada. Göreceksin." Kollarını iterek sıyrıldım ama başım dönüyordu. Bacaklarım, peş peşe attığım uyuşmuş adımlarla âdeta yerlerde sürünüyordu. Vahşi ve korkunç bir düşünceyle sarmalandım. *Ya Patch gitmişse?*

Ayaklarım motosiklete döndü.

Dizlerimin üstüne inerken, "Patch!" diye inledim. Bedenimi motosikletinin üzerine uzatırken göğsümden umutsuzluk dolu hıçkırıklar yükseliyordu. Bir yalanın içine doğru kayıyordum.

Patch.

Adını düşünerek bekledim, bekledim. Çıkardığım kontrol edilemez sıkıntı ve çaresizlik seslerini duyarak, adını defalarca haykırdım.

Yanaklarımdan yaşlar dökülüyordu. Kalbim bir ipin ucuna asılıydı. Sıkı sıkı tutunduğum umut, bağlarından kurtulmuş, ulaşamayacağım kadar uzaklaşmıştı. Ruhumun parçalandığını hissediyordum.

İçimde kalan cılız ışık da titreyerek söndü.

Kendimi uykuya teslim ettim. Rüyalar, Patch'e ulaşabileceğim tek yerdi. Hayalî anısına tutunmak, onsuz yaşamaktan kat kat iyiydi. Yatağına kıvrılmış, belirgin kokusuyla sarmalanarak anısını kendime çağırdım.

Pepper'ın tüyleri alabileceğine asla güvenmemem gerekirdi. Her şeyi mahvedeceğini tahmin etmeliydim. Dante'yi hafife almamalıydım. Patch'in suçluluk duygumu dikkate almayacağını biliyordum ama başına gelenlerden kendimi sorumlu tutuyordum. Stüdyosuna on dakika önce varabilmiş olsaydım. Marcie'nin kibriti çakmasına engel olabilseydim.

"Nora, uyan."

Vee üzerime eğilmişti. Sesi telaşlı ve gergindi. "Düello için hazırlanman gerek. Scott bana her şeyi anlattı. Dante'nin canına okuyup onu Jüpiter'e ışınlamalısın. Patch'i elinden aldı; şimdi senin peşinde. Sana bu konuda ne düşündüğümü söyleyeyim. Hiçbir şey yapamayacak. Bize de söz hakkı düşüyorsa, bunu ancak rüyasında görür."

Düello mu? Düşüncesi bile sadece gülünesi geliyordu. Dante'nin rütbemi elimden almak için kılıç çarpıştırmasına gerek yoktu. İnanırlığımı ve adımı paramparça etmek için elinde yeterince cephane vardı. Kovulmuş meleklerin tamamı cehenneme zincirlenmişti. Nefiller savaşı kazanmıştı. Dante ve Marcie, tüyleri bir baş meleğin elinden

zor kullanarak aldıklarını ve yanışlarının her anını seyretmekten nasıl bir haz duyduklarını anlatarak, başarıyı üstleneceklerdi.

Patch'in hapis olduğunu düşünmek, içimden taze bir acı dalgasının geçmesine neden olmuştu. Nefiller zaferlerini vahşi tezahüratlarla kutlarken, duygularımı nasıl kontrol altında tutacağımı merak ediyordum. Dante'nin son dakikaya kadar kovulmuş meleklere yardım ettiğini bilemezlerdi. Nefiller onu başa getireceklerdi. Bunun benim için ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum. Ordu tasfiye edilirse, benim liderliği kaybetmemin bir önemi olacak mıydı? Geri dönüp bakınca, yeminimin fazla muğlak olduğunu görüyordum. Bunun için plan yapmamıştım.

Ama Dante'nin benim için planları olduğunu varsaymak zorundaydım. Benim gibi o da, orduya liderlik etme rolüm ortadan kalkınca, hayatının sona ereceğini biliyordu ama işini sağlama almak adına beni Kara El'in cinayeti için tutuklatması da mümkündü. Gün sona ermeden ya ihanetten idam edilecek ya da en iyi olasılıkla hapse atılacaktım.

Tahminim idamdan yanaydı.

"Gün doğmak üzere. Kalk," dedi Vee. "Bu işin Dante'nin yanına kalmasına izin veremezsin."

Yastığa sımsıkı sarıldım ve Patch'ten geriye kalan kokuyu, sonsuza dek kaybolmadan önce içime çektim. Yatağının biçimini ezberleyip vücut izlerinin olduğu yere kıvrıldım. Gözlerimi yumdum ve orada olduğunu hayal ettim. Yanımda olduğunu. Bana dokunduğunu. Sıcak, güçlü ve gerçek elleriyle yanağımı okşarken siyah gözlerinin yumuşadığını.

Vee, "Nora," diye uyardı.

Patch'le kalmayı seçerek onu duymazdan geldim. Patch bana iyice sokulurken, döşek çukurlaştı. Gülümsedi ve ellerini altımdan geçirerek, beni üstüne çıkardı. *Üşümüşsün, Melek. Dur seni ısıtayım.*

Seni kaybettiğimi sandım, Patch.

Buradayım işte. Birlikte olacağımıza söz vermiştim, değil mi?

Ama tüyün…

Şşşt, dedi. Parmağı dudaklarımı mühürledi. *Seninle olmak istiyorum, Melek. Burada benimle kal. Dante'yi ve düelloyu unut. Canını yakmasına izin vermeyeceğim. Seni güvende tutacağım.*

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. *Beni buradan götür. Söz verdiğin gibi. Beni çok uzaklara götür. Sadece sen ve ben.*

Vee bariz biçimde vicdanıma oynamaya çalışarak, "Patch seni böyle görmekten nefret ederdi," dedi.

Patch'le üstümüzde gizli bir sayvan yaratmak için, örtüyü başıma kadar çektim ve kükürdayarak, *Vee burada olduğunu bilmiyor,* dedim.

Bu bizim sırrımız, dedi.

Seni bırakmayacağım, Patch.

Bırakmana izin vermeyeceğim. Tek bir hareketle konumlarımızı değiştirdi ve beni yatağa sabitledi. Üzerime eğildi. *İstersen bir dene.*

Gözlerinde, yüzeyin hemen altında pusu kurmuş gibi duran buz mavisi görüntü karşısında kaşlarımı çattım. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ama gözlerim yeniden odaklanınca, göz bebeklerinin etrafındaki buz mavisi halkaları net olarak fark ettim.

Yutkunarak, *Bir bardak su almam gerek,* dedim.

Patch, *Ben getiririm,* diye ısrar etti. *Sen bir yere kıpırdama.*

Altından çıkmak için kıpırdanarak, *Bir dakika bile sürmez,* dedim.

Patch bileklerimi kavradı. *Beni bırakmayacağını söylemiştin.*

Sadece içecek bir şey alacağım, diye itiraz ettim.

Gitmene izin vermeyeceğim, Nora. Sesi bir homurtu gibi yankılanmıştı. Yüz hatları çarpıldı, büküldü ve sonunda başka bir erkeği görür gibi oldum. Dante'nin bir zamanlar gerçekten yakışıklı bulduğum

buğday teni, gamzeli çenesi ve gözleri karşımda belirmişti. Kaçmaya yeltendim ama yeterince hızlı hareket etmemiştim. Dante'nin acı verici bir şekilde omuzlarıma gömülen parmakları, beni altına çekti. Nefesinin sıcaklığını yanağımda hissediyordum.

Bitti. Pes et. Ben kazandım.

"Üstümden kalk," diye tısladım.

Dokunuşu kayboldu ve yüzü, tamamen yok olup gitmeden önce mavi bir pus gibi bir süre üzerimde asılı kaldı.

Buz gibi su suratıma çarpılınca yatakta hızla doğruldum. Rüya paramparça oldu. Vee elinde kovayla, bir kol mesafesinde duruyordu.

Kovayı gerekirse bir savunma silahı olarak kullanmaya hazırlanır gibi sıkı sıkı tutarak, "Gitme zamanı," dedi.

Suya sinirlenmeyecek kadar üzgün bir halde, "Gitmek istemiyorum," dedim. Gırtlağım sıkışıyordu ve ağlamaktan korkuyordum. İstediğim tek bir şey vardı ve o da gitmişti. Patch geri gelmeyecekti. Yapacağım hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Savaşmaya değer olduğunu düşündüğüm şeyler, içimde yanan, köpüren şeyler, hatta Danie ve şeytan hilesini yok etme arzusu, o olmadan ateşlerini kaybetmişlerdi.

Vee, "Ya Patch?" diye sordu. "Kendinden vazgeçtin ama ondan da mı vazgeçtin?"

"Patch gitti." Parmaklarımı, ağlama isteğimi zorla dışarı çıkarana kadar gözlerime bastırdım.

"Gitti, ölmedi."

Nefesim kesilerek, "Bunu Patch olmadan yapamam," dedim.

"O zaman onu geri getirmenin bir yolunu bul."

"O cehennemde," diye çıkıştım.

"Mezarda olmasından iyidir."

Dizlerimi karnıma çekip başımı yasladım. "Ben Hank Millar'ı öldürdüm, Vee. Patch ve ben bunu birlikte yaptık. Dante biliyor ve düelloda beni tutuklatacak. Beni ihanetten idam ettirecek." Zihnim çok gerçekçi bir görüntü yaratmıştı. Herkesin önünde küçük düşmemi sağlayacaktı. Korumaları beni düellodan sürükleyerek götürürken üstüme tükürecekler ve bana hakaretler yağdıracaklardı. İdama gelince, hayatımı nasıl sonlandırmayı seçeceği belliydi...

Kılıcını kullanacaktı. Blakely'nin beni öldürmesi için sihirlediği kılıcı.

Sözlerimi, "İşte bu yüzden, düelloya gidemem," diye bitirdim.

Vee'nin sessizliği uzadı. Sonunda, "Seninkine karşı, Dante'nin sözü," dedi.

"Beni endişelendiren de bu ya zaten."

"Sen hâlâ Nefillerin liderisin. Hâlâ bir miktar saygınlığa sahipsin. Seni tutuklatmaya çalışırsa, ona kafa tut." Gözleri inançla parlıyordu. "Onunla sonuna kadar savaş. İşini kolaylaştırabilir ya da ayak direyip uğraşmasına neden olabilirsin."

Çektiğim burnumu elimin tersiyle sildim. "Korkuyorum, Vee. Çok korkuyorum."

"Biliyorum, bebeğim. Ama bildiğim bir şey daha var ki bu işi yapabilecek biri varsa, o da sensin. Bunu sana sık sık söylemiyorum ve belki de hiç söylemedim ama büyüdüğüm zaman tıpkı senin gibi olmak istiyorum. Şimdi son kez söylüyorum, seni bir kez daha suya boğmadan o yataktan çık. Mezarlığa gidiyor ve Dante'ye hayatının dövüşünü yaşatıyorsun."

En kötü yaralar biraz olsun iyileşmişti ama yine de kendimi güçsüz ve tükenmiş hissediyordum. Nefillik geçmişim, hızlı iyileşmemin arkasındaki dinamikleri bilmediğim kadar kısaydı ama sürece farkında

olmadan bol miktarda enerji akıttığımı tahmin ediyordum. Patch'in evinden çıkmadan önce aynaya bakmamıştım ama ne kadar sefil göründüğüm konusunda bir fikrim vardı. Bana şöyle bir bakması, Dante'nin zaferini ilan etmesi için yeterliydi.

Vee'yle birlikte mezarlığa bakan çakıllı otoparkta girerken, planımı gözden geçirdim. Dante kovulmuş melekleri cehenneme sürdüğünü ve savaşı kazandığını ilan ettikten sonra, büyük olasılıkla beni Hank'i öldürmekle suçlayacak ve yerime geçtiğini ilan edecekti. O noktada kenara çekilip rütbemden vazgeçmeyecektim. Vee haklıydı; *savaşacaktım*. Bütün şartlar aleyhime olmasına rağmen, mücadele edecektim. Dante'nin, Nefilim ordusunu yönetmek için cesedimi çiğnemesi gerekecekti. Hem de gerçek anlamda.

Vee elini, elimin üstüne koydu. "Haydi, git rütben için savaş. Geri kalanları sonra hallederiz."

Hayret dolu kahkahamı bastırdım. Sonra mı? Bundan sonra ne olduğu umurumda değildi. Geleceğime karşı soğuk bir kayıtsızlık hissediyordum. Bundan bir saat sonrasını düşünmek istemiyordum. Yarını düşünmek istemediğim gibi. Geçen her saniyeyle, hayatım Patch'le birlikte yürüdüğümüz yoldan uzaklara sapıyordu. İleriye bakmak istemiyordum. *Geri* dönmek istiyordum. Patch'le birlikte olabileceğim geçmişe.

Vee kararlı bir sesle, "Scott ve ben aşağıda, izleyicilerin arasında olacağız," dedi. "Dikkatli ol, Nora."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bunlar Patch'in sözleriydi. Şu anda burada olmasına ve beni bunu yapabileceğime inandırmasına ihtiyacım vardı.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı. Ay, hayaletimsi manzarayı beyaz ışığıyla yıkıyordu. Vee'nin önden gitmesini bekledikten sonra, mezarlığa doğru yokuş aşağı ilerlerken, kurağı yüzünden çimlerin ayaklarımın altında çatırdadığını duyabiliyordum. Mezarların yerlerini işaretle-

yeni beyaz taş haçlar ve narin dikilitaşlar, pusun içinde yüzüyor gibi görünüyorlardı. Kanatları hasar görmüş bir melek, iki kırık kolunu bana uzatıyordu. Gırtlağıma boğuk bir hıçkırık oturdu. Gözlerimi yumdum ve hayalimde, Patch'in güçlü ve yakışıklı hatlarını canlandırdım. Onu bir daha göremeyeceğimi bildiğim için, görüntüsünü zihnimde canlandırmak acı vermişti. Kendimi, *sakın şimdi ağlayayım deme,* diye azarladım. Yüreğime buzdan bir kararlılık dışında herhangi bir duygunun girmesine izin verirsem, bu işi atlatamayacağımdan korkarak gözlerimi kaçırdım.

Aşağıdaki mezarlıkta yüzlerce Nefil toplanmıştı. Sadece sayının çokluğu bile adımlarımın yavaşlamasına yetmişti. Bağlılık yemini ettikleri gün yaşlanmaları da durduğu için çoğu gençti, benden yaklaşık on yaş büyüktüler ama bir avuç yaşlı adam ve kadının da aralarında olduğunu gördüm. Yüzleri beklentiyle parlıyordu. Çocuklar ebeveynlerinin bacakları etrafında dolanarak ebelemece oynuyor ve omuzlarından yakalanıp oldukları yere sabitleniyorlardı. Çocuklar. Bu sabahın olayı onlar için eğlenceden ibaretti sanki. Bir sirk ya da top oyunu gibi.

Yaklaşınca, bir düzine Nefil'in yere kadar inen, başlıklı siyah cübbeler giymiş olduklarını fark ettim. Görüntü beni sert bir rüzgâr gibi sarstı. *Siyah cübbeler.* Aynı sahneyle, Baruch'u ilk görüşümde de karşılaşmıştım. O zaman ile şu an arasında bağlantı kurmak istiyor ama kuramıyordum. İçimdeki hisse rağmen, önemli bir anlam ifade ettiklerini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu

Nefillerden biri, başlığını arkaya itti. Lisa Martin. Yüzü ciddi, bakışları heyecanlıydı. Bana siyah bir cübbe uzattı. Beklediğimden daha ağırdı; ellerimin arasından kayacakmış gibi gelen kalın kadifeden yapılmıştı. Kısık sesle, "Dante'yi gördün mü?" diye sordu.

Cübbeyi omuzlarıma geçirdim ama cevap vermedim.

Gözlerim Vee ve Scott'ı bulunca, göğsümün gevşediğini hissettim. Patch'in evinden çıkmamdan bu yana ilk derin nefesimi aldım. Sonra cübbelerinin kollarının birbirine değdiğini fark ettim. El ele tutuştuklarından şüphelendim ve tuhaf bir yalnızlık hissiyle doldum. Kendi boş elim, rüzgârda karıncalandı. Titremesine engel olmak için yumruğumu sıktım. Patch gelmiyordu. Bir daha asla elimi tutmayacaktı; bunu fark edince gırtlağımdan yumuşacık bir inilti yükseldi.

Gündoğumu. Ufuk, altından bir şeritle aydınlanmıştı. Birkaç dakika içinde, ağaçların arasından ışık hüzmeleri süzülecek ve sisi dağıtacaktı. Dante gelecek ve Nefiller zafer kazandıklarını öğreneceklerdi. Bağlılık yemini ve Heşvan korkusu tarih sayfalarında yazılı birer hikâye olacaktı. Deli gibi sevinç çığlıkları atarak ve Dante'yi kurtarıcıları ilan ederek kutlama yapacaklardı. Onu omuzlarına alacak, adına tezahüratlar sıralayacaklardı ve ardından, Dante oybirliğiyle onaylarını aldıktan sonra, beni kalabalığın arasından çağırıp...

Lisa grubun ortasına yürüdü. Sesini yükselterek, "Dante'nin birazdan burada olacağından eminim," dedi. "Düellonun gündoğumunda yapılması gerektiğini biliyor. Gecikmek, Dante'nin sık yaptığı bir şey değildir ama her halükârda birkaç dakikalık bir gecikme..."

Lisa Martin'in sözleri, yeri yırtar gibi görünen bir gümbürtüyle kesildi. Gümbürtü tabanlarımda titreşiyor ve her saniye biraz daha güçleniyordu. Huzursuzluk, sıkı bir yumruk gibi mideme oturuverdi. Biri geliyordu. Sadece biri değil, birileri geliyordu.

Nefillerden biri korku dolu bir sesle, "Kovulmuş melekler," dedi.

Haklıydı. Uzak mesafeden bile algılanabilen güçleri, vücudumdaki bütün sinir uçlarının titremesine neden olmuştu. Tüylerim diken dikendi. Sayılarının yüzlerce olduğunu tahmin ediyordum. Ama nasıl? Marcie tüylerini yakmıştı. Onu bizzat seyretmiştim.

Bir başka Nefil, korkunun titrettiği tanıdık sesiyle, "Bizi nasıl buldular?" diye sordu. Yan gözle keskin bir bakış atınca, başlığının katları arasında ağzı hayretle büzülmüş Susanna Millar'ı gördüm.

Lisa kana susamış gözlerle, "Demek sonunda geldiler," diye tısladı. "Çabuk! Çocuklarınızı saklayın ve silahlarınızı toparlayın. Dante olsun olmasın saldıracağız. Son savaş burada bitecek."

Talimatı, kalabalığın arasında yayıldı. Nefiller oradan oraya koşarak telaşlı ve düzensiz saflara ayrıldılar. Kiminin bıçağı vardı ama olmayanlar da taşlar, kırık şişeler ve silahlanmak için ellerine geçen her şeyi kapıştılar. Vee ve Scott'a koştum. Boşa nefes tüketmeden, Scott'a talimatımı verdim.

"Vee'yi buradan götür. Güvenli bir yere gidin. Buradan çıkınca ben gelip sizi bulurum."

Vee kararlı bir sesle, "Sensiz gideceğimizi sanıyorsan, kafayı yemişsin," dedi. "Söyle ona, Scott. Onu kucakla ve gerekirse taşı."

Scott yüzümde bir açıklama arayarak, "Kovulmuş melekler nasıl burada olabilir?" diye sordu. Tüylerin yanmasını birlikte seyretmiştik.

"Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum."

"Patch'in de orada olduğunu düşünüyorsun. Mesele bu, değil mi?" Vee yerin ayaklarımızın altında sarsılmasına neden olan uzak gümbürtünün geldiği yöne bakıyordu.

Gözünün içine baktım. "Scott'la birlikte, Marcie'nin tüyleri yakmasını izledik. Ya kandırıldık ya da biri cehennemin kapılarını açtı. İç sesim bana ikinci olasılığın daha güçlü olduğunu söylüyor. Eğer kovulmuş melekler cehennemden kaçıyorlarsa, Patch'in de çıkmasını sağlamalıyım. Sonra da çok geç olmadan kapıları kapatmalıyım. Buna şimdi bir son vermezsem, başka şansımız olmayacak. Bu, kovulmuş meleklerin Nefil bedenlerini ele geçirebilecekleri son gün ama bunun kovulmuş melekler için artık bir anlam ifade ettiğini sanmıyorum." Şeytan hilesini ve gücünü düşündüm. "Bizi sonsuza

dek mahkûm edecek imkâna sahip olduklarına inanıyorum. Tabii eğer bizi hemen öldürmezlerse."

Vee başını sallayarak sözcüklerimin ağırlığını tarttı. "O zaman biz de sana yardım edeceğiz. Bu işte birlikteyiz. Bu, senin olduğu kadar benim ve Scott'ın da kavgası."

Uyaran bir sesle, "Vee..." diyecek oldum.

Vee, "Bu gerçekten hayatımın kavgasıysa, orada olacağımı biliyorsun. Sen istesen de istemesen de. O son birkaç çörekten buraya zamanında gelip sonra da arkamı dönüp gitmek için vazgeçmedim," diye söylendi ama sesinde neredeyse şefkat vardı. Her kelimesinde ciddiydi. Bu işte birlikteydik.

Gırtlağım konuşamayacak kadar tıkanmıştı. Sonunda, "Pekâlâ," dedim. "Gidip cehennemin kapılarını sonsuza dek kapatalım."

Ufukta yükselen güneş, mezarlığa dolan kovulmuş meleklerin sonsuzluğa kadar uzanıyormuş gibi görünen silüetlerini arkadan aydınlatıyordu. Sabahın erken ışığında gölgeleri, kıyıya doğru kükreyen kocaman bir okyanus dalgası misali, göz kamaştırıcı bir mavi saçıyordu. Bir adam –bir Nefil– mavi renkle parlayan bir kılıçla ordunun ön tarafına doğru koştu. Bu, beni öldürmek için yaratılan kılıçtan başkası değildi. Dante'nin gözleri bu mesafeden bile, dikkatini hiçbir şeyin dağıtmasına izin vermeden beni arar gibiydi.

Cehennemin kapılarının nasıl açıldığını merak ederken, cevabını bulmuştum. Kovulmuş meleklerin üstünde asılı duran koyu mavi hale, Dante'nin şeytan hilesi kullandığını gösteriyordu.

Ancak kovulmuş meleklere özgürlüklerini verecekse Marcie'nin tüyleri yakmasına neden izin vermişti, işte bunu bilmiyordum.

Scott ve Vee'yi, "Dante'yi yalnız yakalamalıyım," dedim. "O da beni arıyor. Yapabilirseniz onu mezarlığın üst tarafındaki park alanına yönlendirin."

Scott, "Silahın yok," dedi.

Orduyu işaret ettim. Kovulmuş meleklerin ellerinde parlak mavi birer alev gibi uzanan silahlar vardı. "Hayır, ama onların var. Tek yapmam gereken, içlerinden birini bağışta bulunmaya ikna etmek."

"Yayılıyorlar. Bu mezarlıktaki bütün Nefilleri öldürecek, sonra da Coldwater'ı istila edecekler," dedi Scott.

Önce onun, sonra Vee'nin elini sıkıca tuttum. Kısa bir an için kırılmaz bir çember oluşturduk ve bu bana güç verdi. Dante'yle karşılaştığımda yalnız olacaktım ama Vee ve Scott çok uzakta olmayacaktı; bunu aklımdan çıkarmayacaktım. "Her ne olursa olsun, arkadaşlığımızı asla unutmayacağım."

Scott beni göğsüne çekip sıkıca bastırdı, sonra da alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Vee kollarını boynuma dolayınca, o ana dek döktüğümden de fazla gözyaşı dökmekten korktum.

Geri çekilip koştum.

Mezarlıkta saklanılacak sayısız yer vardı. Hızlı hareketlerle, park alanına tırmanan tepede büyüyen her dem yeşil bir ağacın dallarına tırmandım. Orada iyi bir görüş açısı yakalamıştım. Sayılarını yirmiye katlayan kovulmuş meleklere saldırmaya hazır, kadınlı erkekli, silahsız Nefil ordusunu izliyordum. Birkaç saniye içinde kovulmuş melekler bir bulut misali üzerlerine kapandı ve onları yabani otlardan ibaretlermiş gibi biçmeye başladı.

Tepenin dibinde Susanna Miller, her ikisi de kontrolü ele geçirmeye çalışırken sapsarı saçları omuzlarında bir o yana bir bu yana savrulan bir kovulmuş melekle boğuşuyordu. Susanna pelerininin gizli katları arasından bir bıçak çekti ve Dabria'nın göğüs kemiğine sapladı. Dabria öfkeyle kükreyerek kılıcını iki eliyle birden kavradı ve misilleme yapmak için savururken ıslak çimenlerin üstünde kaydı. Dövüşleri onları mezar taşı labirentinin arasına ve görüş alanımdan dışarı çekti.

Biraz ötede, Scott ve Vee sırt sırta çarpışıyor ve ellerindeki ağaç dallarıyla etraflarını çeviren dört kovulmuş meleği savuşturmaya uğraşıyorlardı. Sayıca üstünlüklerine rağmen, kovulmuş melekler katıksız gücü ve beden ölçüleriyle ona mutlak üstünlük sağlayan Scott'tan uzak duruyorlardı. Scott, onları ağaç dalıyla yere serdikten

sonra daha bir balyoz gibi kullanarak şuurlarını kaybedene kadar sürdü.

Gözlerim mezarlıkta Marcie'yi aradı. Oradaysa bile ben görmüyordum. Çarpışmadan kasten kaçındığını ve güvenliği şerefe yeğlediğini tahmin etmek saçma olmazdı. Mezarlığın otları kanla lekelenmişti. Hem Nefiller hem de kovulmuş melekler, bir kısmı saf kırmızı, büyük kısmı ise şeytan hilesiyle maviye boyanmış kanda kayıp düşüyorlardı.

Lisa Martin ve cübbeli arkadaşları, ellerindeki meşalelerden siyah dumanlar saçarak, mezarlığın etrafında koşturuyordu. Telaşla, ağaçtan ağaca, çalılıktan çalılığa koşarak hepsini ateşe veriyorlardı. Alevler parlıyor, yeşillikleri âdeta yutarak savaş alanını daraltıyor, kovulmuş meleklerin etrafında bir bariyer oluşturuyordu. Puslu ve yoğun duman, çökmekte olan gecenin gölgesi gibi mezarlığın üzerine çöküyordu. Lisa kovulmuş melekleri yakarak öldüremezdi ama Nefillerin açık alanda daha az görülmelerini sağlıyordu.

Kovulmuş meleklerden biri dumanların arasından çıktı ve gözleri sekte, tepeyi tırmanmaya başladı. Beni hissettiğine inanıyordum. Kılıcı mavi ateş saçıyordu ama tutuş şekli yüzünü gizliyordu. Buna rağmen uzun boylu, zayıf ve baş edebileceğim ölçülerde olduğunu açıkça görebilmiştim.

Dallar arasında kalan karanlık boşlukları dikkatle süzerek ağaca doğru tırmandı. Beş saniye içinde tam altımda olacaktı.

Dört, üç, iki...

Ağaçtan atladım. Sırtına indim; darbenin ağırlığı devrilmesine neden oldu. Kılıcı, daha ben alamadan elinden fırladı. Birkaç metre yuvarlandık ama şaşırtma üstünlüğü bendeydi. Hızla doğrularak sırtına çıktım ve o ayağını geriye doğru savurup ayaklarımı yeniden kesmeden önce, kanat izlerine sayısız darbe indirdim. Yuvarlanarak, üzmesinden çektiği bıçağı saplamasından son anda kaçtım.

Patch'in eski en yakın arkadaşının bana bakan solgun yüzünü ve atmacayı andıran hatlarını tanımanın şaşkınlığıyla, "Rixon," dedim. Bir insan bedenine sahip olabilmek için beni kurban etmeye yeltenmesinin hemen ardından, Patch onu cehenneme bizzat zincirlemişti.

"Sen," dedi.

Dizlerimiz bükülü, sıçramaya hazır halde birbirimize baktık. "Patch nerede?" diye sorma cüretini gösterdim.

İki boncuğu andıran, kısık ve soğuk gözlerini benimkilere dikmişti. "O isim bana hiçbir anlam ifade etmiyor. Adam benim için öldü."

Bıçakla üzerime saldırmaması üzerine, bir soru daha sormaya cesaret ettim. "Kovulmuş melekler, Dante'nin onları yönetmesine neden izin veriyorlar?"

Bana iki ince çizgi halini alan gözleriyle bakarak, "Bizi ona bağlılık yemini etmeye zorladı," dedi. "Ya yemin edecek ya da cehennemde kalacaktık. Kalmayı seçenler çok değil."

Patch geride kalmazdı. Hele bana dönmenin bir yolu varken. Nefil'in boynunu koparmayı ve aynı işlemi vücudunun her santiminde tekrar etmeyi ne kadar istese de bağlılık yemini ederdi.

Rixon'a, "Dante'nin peşindeyim," dedim.

Dişlerinin arasından tıslayarak güldü. "Dante'ye götürdüğüm her Nefil cesedi için bir ödül alacağım. Daha önce seni öldürmeyi başaramadım ama bu kez işimi adam gibi yapacağım."

İkimiz aynı anda bir iki metre mesafedeki kılıcın üzerine atıldık. İlk ulaşan Rixon oldu ve dizlerinin üstünde doğrulup kılıçla bana doğru bir çarpı işareti çizdi. Başımı eğdim ve tekrar savurmasına fırsat bırakmadan, karın hizasına saldırdım. Onu kanat izlerinin üstüne düşürdüm. Anlık hareketsizliğinden faydalanarak, onu etkisiz hale getirdim. Kılıcı sol, bıçağı sağ elinden çekip aldım.

Ardından bedenine peş peşe tekmeler indirdim ve bıçağı tam kanat izlerinin olduğu yere sapladım. "Sen babamı öldürdün," dedim. "Unutmadım."

Takip edilip edilmediğimden emin olmak için omzumun üstünden arkaya bakarak tepeye tırmandım. Bir kılıcım olmuştu ama daha iyisine ihtiyacım vardı. Patch'le eğitimimi hatırlayarak, birlikte çalıştığımız bütün kılıç hamlelerini zihnimde canlandırdım. Dante beni park alanında karşılayınca kılıcını elinden alacaktım ve onu o kılıçla öldürecektim.

Tepeyi döndüğümde, Dante beni bekliyordu. Parmaklarını kılıcın uzunda ağır ağır ileri geri kaydırarak beni izliyordu.

"Güzel kılıç" dedim. "Duyduğuma göre, özellikle benim için yaptırmışsın."

Alt dudağı belli belirsiz büküldü. "Senin için her şeyin en iyisi."

"Blakely'yi öldürdün. Hayli soğuk bir teşekkür biçimi."

"Ve sen de Hank'i öldürdün. Kendi canın, kanın. Sence bu biraz ikiyüzlülük olmuyor mu?" dedi. "Aylarımı Hank'in gizli kan toplumuna sızmak ve güvenlerini kazanmak için harcadım. Öldüğü gün, iyi talihime kadeh kaldırdığımı söylemeliyim. Onu tahtından etmek, seni etmekten çok daha zor olurdu."

Omuz silktim. "Hafife alınmaya alıştım."

"Seni ben eğittim. Nelere muktedir olduğunu çok iyi biliyorum."

Sır paylaşmaya yatkın olduğunu gördüğüm için açıkça, "Kovulmuş melekleri neden saldın?" diye sordum. "Onları cehenneme kapatmıştın. Nefilleri kandırıp yönetebilirdin. Sadakatinle ilgili gerçeği asla öğrenemezlerdi."

Dante sivri ve beyaz dişlerini açığa çıkararak gülümsedi. İnsandan çok hayvana, kapkara, vahşi bir canavara benziyordu. "Artık iki ırkın da üstüne çıktım," derken sesi o kadar ciddiydi ki buna gerçekten

inanmadığını düşünmek zor olurdu. "Bu sabahki saldırımdan sağ kurtulan Nefillere, kovulmuş meleklere sunduğuma benzer iki seçenek sunacağım. Ya bana bağlılık yemini edecekler ya da ölecekler. Tek bir yönetici. Bölünmez. Hepsinin üstünde gücü ve karar yetkisi olan bir yönetici. Keşke önce benim aklıma gelseydi diyor musun?"

Rixon'ın kılıcına sıkı sıkı tutunarak, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Ah şu anda keşke dediğim bir yığın şey var ama bu, onlardan biri değil. Kovulmuş melekler bu Heşvan'da Nefillerin bedenlerini neden ele geçirmediler? Bildiğini tahmin ediyorum ve sakın bunu iltifat olarak alma."

"Onlara yapmamalarını emrettim. Blakely'nin ben onu öldürmeden emirlerime itaatsizlik etmemesini ve şeytan hileli içeceği diğer Nefillere dağıtmasını istemedim. Kovulmuş melekler Nefillere saldırsaydı, bunu yapardı." Bir kez daha çok rahat bir tavırla konuşmuştu. Üstünlük taslıyordu. Hiçbir şeyden korkmuyordu.

"Patch nerede?"

"Cehennemde. O kapılardan bir daha asla geçmemesini güvence altına aldım. Cehennemde kalacak ve ancak ben birilerine eziyet etmek istediğim zaman ziyaretçisi olacak."

Kılıcımı ölümcül bir hamleyle kafasına doğru savurarak üzerine atıldım. Sıçrayarak menzilinden kaçtı ve birkaç hamleyle karşılık verdi. Her savunma hamlesiyle, kılıcım omzuma kadar titreşiyordu. Acıyla baş etmek için dişlerimi sıktım. Çok güçlüydü; kuvvetli darbelerini sonsuza dek savuşturamazdım. Kılıcını elinden düşürmenin ve kalbinde bir delik açmanın yolunu bulmalıydım.

Dante kılıcını beni biçmek için bir pala gibi kullanırken, "En son ne zaman şeytan hilesi aldın?" diye sordu.

"Şeytan hilesiyle işim bitti." Darbelerini engelliyordum ama kendimi korumaktan kısa süre içinde vazgeçmezsem, beni çite yaslayacaktı. Saldırganlaşarak bacağını bıçaklamak üzere ileri atıldım. Dante kenara çekilince havaya savrulan kılıcım, az kalsın dengemi

kaybetmeme neden olacaktı. *Ne kadar eğilir ve uzanırsan Dante'nin seni devirmesi o kadar kolay olur.* Patch'in uyarısı aklımdaydı. Başımı hafifçe eğdim. *İşte bu, Patch. Benimle konuşmaya devam et.*

"Belli oluyor," dedi Dante. "O zehirli prototipten beynini çürütmeye yetecek kadar alırsın diye ummuştum."

Demek başlangıçtaki planı buydu: Beni şeytan hilesine bağımlı hale getirmek ve yavaşça öldürmesine izin vermek. "Prototiplerin geri kalanını nerede saklıyorsun?"

Kibirli bir tavırla, "Güçlerini ne zaman istersem kullanabileceğim bir yerde," diye yanıtladı.

"Umarım iyi saklamışsındır çünkü ölmeden önce yapacağım bir şey varsa, o da laboratuvarını yok etmek olacak."

"Yeni laboratuvar benim içimde. Prototipler orada, Nora. Kendilerini tekrar tekrar kopyalayarak çoğalıyorlar. Şeytan hilesi benim. Gezegenin en güçlü adamı olmanın nasıl bir his olduğu konusunda fikrin var mı?"

Boynuma bir darbe yemekten son anda eğilerek kurtuldum. Adımlarımı hızlandırıp kılıcımı öne doğru savurarak midesini hedef aldım ama bir kez daha yana çekildi ve kılıcın ucu, karnı yerine kalçasının hemen üstünü çizdi. Yaradan süzülen mavi sıvı beyaz gömleğini lekeledi.

Dante derinlerden gelen bir homurtuyla üzerime atladı. Park alanını çevreleyen duvarın üstünden atlayarak kaçtım.

Çiy taneciklerinin süslediği çimlerde dengemi kaybettim ve tökezleyerek tepeden aşağı kaymaya başladım. Bir mezar taşının arkasına sığınmamla, Dante'nin kılıcının indiğim yerdeki çimenlere saplanması bir oldu. Dante beni mezar taşlarının arasında, kılıcını her fırsatta sallayarak kovaladı. Mermere ve taşa çarptıkça çelikten çınlamalar yükseliyordu.

Gördüğüm ilk ağacın arkasına koştum ve gövdesini Dante'yle aramıza soktum. Ağaç yanıyor ve alevler gövdesini yalayıp yutarken çatırdıyordu. Yüzüme çarpan ısıyı yok sayarak sola kaçar gibi yaptım ama Dante oyun havasında değildi. Ağacın etrafını dolaştı ve kılıcını, beni ortadan ikiye bölmeye niyetlenir gibi, başının üstüne kaldırdı. Tekrar kaçarken zihnimde Patch'in sözlerini duyuyordum.

Boyunu lehine kullan. Bacaklarını savunmasız bırak. Her iki dize sert birer darbe ve sonra kılıcını çal.

Mozolenin arkasına girip duvara yaslandım. Dante görüş alanıma girer girmez, saklandığım yerden çıktım ve kılıcımı bacağına sapladım. Yaradan mavi bir sıvı fışkırdı. O kadar çok tüketmişti ki damarlarından kelimenin tam anlamıyla şeytan hilesi akıyordu.

Kılıcımı geri çekemeden üzerime saldırdı. Kılıcını düşürdüm ama bunu yaparken, benimki de onun bacağında kalmıştı. Ellerim boş kalınca panikle yutkundum.

Dante dişlerini sıkarak bacağındaki kılıcı çekerken, "Bir şey unuttun," diye alay etti. Kılıcımı mozolenin çatısına fırlattı.

Yaralı bacağının iyileşene kadar onu yavaşlatacağını bilerek son hızla koşmaya başladım. Can yakan bir ısı sol kürek kemiğime saplanıp koluma yayılmaya başladığında, henüz çok uzaklaşmamıştım. Bir çığlık atarak dizlerimin üstüne düştüm. Arkama baktığımda, Pepper'ın inci beyazı hançerinin omzuma derinlemesine saplanmış olduğunu gördüm. Marcie hançeri ona dün gece vermiş olmalıydı. Dante topallayarak yanıma geldi.

Gözlerinin beyazları şeytan hilesiyle masmavi parlıyordu. Alnından mavi bir ter fışkırıyordu. Yaralarından şeytan hilesi süzülüyordu. Blakely'den çaldığı prototipler içindeydi. Hepsini tüketmiş ve vücudunu bir şekilde şeytan hilesi fabrikasına dönüştürmüştü. Minicik bir detay dışında zekice bir plandı. Onu öldürebilirsem, dünyadaki bütün prototipler de onunla birlikte gidecekti.

Eğer öldürebilirsem.

"Şişko baş melek dostun o hançeri özellikle beni öldürmek üzere sihirlediğini itiraf etti," dedi. "O da, Patch de başaramadı." Dudaklarında pis bir gülümsemeyle bükülmüştü.

Yerden mermer bir mezar taşı söktüm ve ona fırlattım. Ama sanki attığım sadece bir beyzbol topuymuş gibi, eliyle uzaklaştırdı.

Sağlam kolumdan güç alarak geri kaydım. *Fazla yavaş.*

Aceleyle bir zihin oyunu denedim. Dante'nin bilinçaltına, *Kılıcı al ve olduğun yerde don!* diye haykırdım.

Acı elmacık kemiğime yayıldı. Kılıcının kör ucu öyle sert çarpmıştı ki kan tadı aldım.

"Demek zihnimle oynamaya cüret ediyorsun." Geri çekilmeme fırsat bırakmadan beni yakamdan tutup kaldırdı ve vahşi bir hareketle bir ağaca savurdu. Darbenin etkisi, görüşümü bulandırıp nefesimi kesti. Dizlerimin üstünde dengemi bulmaya çalıştım ama yer sallanıyordu.

"Bırak onu gitsin."

Scott'ın sesi. Burada ne arıyordu? Sersemliğim sadece birkaç saniye sürdü. Elindeki kılıcı görünce vücudumun her yanı katıksız bir kaygıyla doldu.

"Scott," diye uyardım. "Buradan hemen *şimdi* git."

Sakin elleri kılıcın kabzasını sıkıca kavramıştı. Temkinli bakışlarını Dante'den bir an ayırmadan, "Babana seni koruyacağıma yemin ettim," dedi.

Dante başını arkaya atarak güldü. "Ölü bir adama edilmiş yemin ha? Nasıl oluyor o iş?"

"Nora'ya bir daha dokunursan, kendini ölmüş bil. Bu da sana yeminim."

Dante, "Kenara çekil, Scott!" diye gürledi. "Bu seninle ilgili değil."

"İşte bu konuda yanılıyorsun."

Scott, Dante'nin üzerine atıldı ve seri darbelerle çarpışmaya başladılar. Scott omuzlarını gevşetmişti. Dante'nin tecrübesi ve şeytan hilesinden destek alan becerisi karşısında, güçlü yapısı ve atletik zarafetine güveniyordu. O saldırmayı tercih ederken, Dante bütün çevikliğiyle yana kaçtı. Scott'ın kılıcının çizdiği zalim yay Dante'nin sol kolunun alt kısmını kopardı. Scott parçayı kılıcın ucuna geçirip havaya kaldırdı. "Kaç parça gerekirse gereksin..."

Dante bir küfür savurdu ve hâlâ kullanabildiği diğer koluyla kılıcını gelişigüzel bir şekilde sallamaya başladı. Kılıçlarının çarpışma sesi, sabah havasında kulaklarımı âdeta sağır ederek çınlıyordu. Dante, Scott'ı heybetli bir mezar taşına kadar çekilmeye zorlarken, uyarımı zihin yoluyla haykırdım.

Hemen arkanda mezar taşı var.

Scott kenara çekildi ve düşmekten kaçınırken, aynı anda bir saldırıyı da bloke etmeyi başardı. Dante'nin tenînden mavi terler süzülüyordu ama farkındaysa bile belli etmiyordu. Kafasını sallayarak gözüne düşen nemli saçlardan kurtuldu ve kılıcını savurmayı sürdürdü. Sağlam kolu gözle görülür biçimde yorulmuştu. Darbeleri umutsuzlaşmaya başlamıştı. Arkasından dolanabilir ve onu, ikimizden birinin işini bitirebilmesi için Scott'la aramıza hapsedebilirdim.

Homurtuyu andıran bir haykırış beni durdurdu. Dönüp bakınca, Scott'ın ıslak çimde kayıp tek dizinin üstüne düştüğünü gördüm. Dengesini korumaya çalışırken, bacakları tuhaf bir şekilde açılmıştı. Yuvarlanarak Dante'nin kılıç darbesinden kaçmayı başardıysa da Dante bir kez daha saldırmadan ve bu kez kılıcını Scott'ın göğsüne derinlemesine saplamadan önce ayağa kalkacak zamanı olmadı.

Scott güçsüz ellerini tam kalbine saplanmış kılıcın etrafına sarmış, umutsuzca çekip çıkarmaya çalışıyordu. Kılıçtan bedenine mavi renkli şeytan hilesi pompalanırken, teni korkunç bir maviye döndü. Güçlükle inleyerek adımı söyledi. *Nora?*

Çığlık attım. Şok ve kederle felce uğramış halde, Dante'nin bıçağı temiz bir hareketle çevirip saldırısını tamamlamasını ve Scott'ın kalbini ortadan ikiye ayırmasını izledim.

Daha önce hiç tatmadığım bir nefretle titreyerek, bütün dikkatimi Dante'ye çevirdim. İçimde devasa bir nefret dalgası kabarmıştı. Damarlarım zehirle dolmuştu. Ellerim taştan iki yumruğa dönüştü ve zihnim hiddet ve intikam çığlığıyla doldu.

Bu korkunç ve derin öfke beni güçlendirdi. Gönülsüzce, telaşla ya da özgüvensiz bir şekilde değil, sahip olduğum tüm cesaret ve kararlılıkla üzerine yönlendirdim. Kazanmasına izin *vermeyecektim*. Bu şekilde olmayacaktı. Şeytan hilesiyle ve Scott'ı öldürerek olmayacaktı.

Zihinsel inancımın bütün gücüyle zihnini istila ettim ve beyindeki tüm dürtüleri paramparça ettim. Aynı hızla kararlı bir emir gönderdim: *Kılıcı at. Kılıcı at seni değersiz, kurnaz, çarpık adam.*

Mermere çarpan metalin tıngırtısını duydum.

Dante'ye keskin bir bakış gönderdim. Sersemlemiş gözleri, kaybolmuş bir şeyi arar gibi çok uzaklara dikilmişti.

"En büyük gücümün ne olduğunu söyleyen kişi olman ne ironik, değil mi?" derken her kelimemden nefret damlıyordu.

Şeytan hilesini bir daha kullanmayacağıma yemin etmiştim ama bu, kuralları memnuniyetle çiğneyeceğim tek andı. Dante'yi öldürürsem, şeytan hilesi de gidecekti.

Kendim için şeytan hilesi çalmanın cazibesi zihnimde titreşti ama düşünceyi hızla uzaklaştırdım. Ben Hank'ten de Dante'den de güçlüydüm. Hatta şeytan hilesinden bile güçlüydüm. Şeytan hilesini beni kurtarmak için canını veren Scott için cehenneme gönderirdim. Dante'nin kılıcını tam elime almıştım ki dizini büküp kılıcı bir tekmeyle elimden uçurdu.

Üzerime atladı ve gırtlağıma yapıştı. Gözlerini tırmakladım. Yüzünü tırmaladım.

Ağzımı açtım. Hava alamıyordum.

Soğuk bakışları zaferle parladı.

Çenem sonuçsuz yere açılıp kapandı. Dante'nin acımasız yüzü eski bir televizyon filmi gibi yavaş yavaş karardı. Omzunun üzerinden, taştan bir melek beni ilgiyle izliyordu.

Gülmek istedim. Ağlamak istedim. Demek ölmek böyle bir şeydi. Pes etmek.

Pes etmek istemiyordum.

Dante kılıcını almak için yana doğru eğilirken, dizini boğazıma bastırdı. Kılıcın ucu kalbimi ortaladı.

Onun bedenini ele geçir. Taş melek bana sessizce emreder gibiydi. *Bedenini ele geçir ve öldür.*

Neredeyse rüyada gibi, *Patch?* dedim.

Patch'in yakınlarda olduğuna ve beni gözettiğine inanmanın verdiği güçle Dante'ye direnmeyi bıraktım. Tırmalayan parmaklarımı indirdim ve bacaklarımı gevşettim. Korkakça ve yenilgiyi kabul ediyormuşum gibi gelse de ona teslim oldum. Düşüncelerimi ona doğru çekilmeye odakladım.

Bedenim yabancı olduğum bir soğuklukla karşılaştı.

Dünyaya Dante'nin gözlerinden bakarken gözlerimi kırpıştırdım. Aşağı baktım. Kılıcı benim elimdeydi. İçimde, derinlerde bir yerde, Dante'nin dişlerini sıktığını, kan dondurucu sesler çıkardığını ve sefil bir hayvan gibi uluduğunu biliyordum.

Kılıcı kendime çevirdim. Kalbime tuttum ve sonra şaşırtıcı bir şey yaptım.

Bıçağın üstüne düştüm.

Dante'nin bedeni beni dışarı öyle büyük bir hızla attı ki hareket halindeki bir arabadan dışarı fırlatılmışım gibi hissettim. Ellerim, fırıl fırıl dönen bir dünyada tutunacak sağlam bir şey arıyarak onlara sıkı sıkı yapışmıştı. Sersemliğim azalınca, Dante'yi bulmak için etrafıma bakındım. Onu daha görmeden kokusunu aldım.

Yeni morarmış, vücudu şişmeye başlamıştı. Cesedinden sıvılar sızıyor, şeytan hilesi sanki canlı bir varlıkmış gibi, güneş ışığından kaçmaya çalışan bir şey gibi toprağa akıyordu. Etleri dökülüyor, taşa dönüşüyordu. Birkaç saniye sonunda Dante'den geriye sadece kapkara kemikler kaldı.

Ölmüştü. Şeytan hilesi gitmişti.

Ağır hareketlerle ayağa kalktım. Kot pantolonum yırtılmış, lekelenmişti; dizleri çimen izleriyle kaplanmıştı. Çatlamış dudaklarımı yalayınca kan ve terin tuzlu tadını aldım. Ağır adımlar ve yaşlı gözyaşlarıyla Scott'a yaklaştım ve ellerimi hızla çürüyen vücudunun üstünde boş yere dolaştırdım. Gözlerimi yumup kendimi çarpık gülümsemesini hatırlamaya zorladım. Boş gözlerini değil. Zihnimde alaycı gülümsemesini canlandırdım. Ölümünden hemen önce çıkardığı hırıltılı sesleri değil. Ben bu anılara tutunurken bile, bedeninin hızla çürümekte olduğunu bile bile dokunuşlarındaki ve yaşlı dürtmelerindeki sıcaklığı anımsadım.

Kendime, sesimi hâlâ duyabileceği bir yakınlıkta olma ihtimali olduğunu söyleyerek, "Teşekkürler," diye hıçkırdım. "Hayatımı kurtardın. Güle güle, Scott. Seni asla unutmayacağım. Sana yemin ederim, asla unutmayacağım."

Mezarlığın üzerini kaplayan sis, aradan süzülen güneş ışıklarıyla altın ve gri renge boyanmıştı. Pepper'ın hançerini çıkarırken omzuma yayılan ateşe aldırmadan mezar taşlarının arasından geçtim ve sendeleyerek açık alana çıktım.

Çimenlerin üstüne tuhaf yumrular saçılmıştı, gerçekte ne olduklarını ancak iyice yaklaşınca gördüm. Cesetler. Geriye kalanlardan anlayabildiğim kadarıyla, kovulmuş meleklerdi. Dante gibi, onların etleri de saniyeler içinde dökülmüştü. Leşlerinden mavi sıvılar akıyor ve toprak tarafından derhal emiliyordu.

"Başardın."

İçgüdüsel olarak hançeri daha sıkı kavrayarak hızla arkama döndüm. Dedektif Basso ellerini ceplerine sokmuş ve dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleştirmişti. Birkaç gün önce hayatımı kurtaran uyuz sokak köpeği, sadık bir tavırla ayaklarının dibinde oturuyordu. Köpeğin sarı yabani gözleri bana düşünür gibi bakıyordu. Basso elini uzattı ve köpeğin kulaklarının arasındaki cansız tüyleri okşadı.

"O iyi bir köpek," dedi Basso. "Ben gidince bir yuvaya ihtiyacı olacak."

Arkaya doğru temkinli bir adım attım. "Burada neler oluyor?"

"Başardın," dedi bir kez daha. "Şeytan hilesi yok oldu."

"Bana rüya gördüğümü söyle."

"Ben bir baş meleğim." Ağzının kenarları, neredeyse mahcup bir ifadeyle büküldü.

"Ne desem bilmiyorum."

"Aylardır yeryüzündeyim ve gizli bir görevim var. Chauncey Langeais ve Hank Millar'ın şeytan hilesine başvurduklarından şüpheleniyorduk ve benim görevim, Hank'i, yaptığı işleri ve sen de dâhil olmak üzere ailesini incelemekti."

Basso. Baş melek. Gizli görev. Başımı salladım. "Burada neler olduğundan hâlâ emin değilim."

"Sen benim yapmaya çalıştığım şeyi başardın. Şeytan hilesinden kurtuldun."

Bu bilgiyi sessizce sindirdim. Son birkaç haftada yaşananlardan sonra, hiçbir şey beni kolay kolay şaşırtamazdı ama bu şaşırtmıştı.

"Kovulmuş melekler gitti. Sonsuza dek böyle olmayacak ama imkânımız varken tadını çıkarmalıyız, öyle değil mi?" diye homurdandı. "Bu davayı kapatıp eve dönüyorum."

Beynim onu güçlükle duyuyordu. Kovulmuş melekler gitti. *Gitti*. Bu kelime içimde sonsuz bir delik açtı.

"Aferin sana, Nora. Son bir şey. Bunu bir tür teşekkür olarak kabul et: "Bileğindeki o işaretin ortasına bir kesik atmayı dene." Bunu söylerken, elinin yan tarafını diğer bileğinin iç tarafına sürttü.

"Ne?"

Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Bir kere olsun, bana güven."

Hemen ardından ortadan kayboldu.

Bir ağaca yaslandım ve olanlara bir anlam verebilmek için bir süreliğine duraksadım. Dante ölmüştü. Şeytan hilesi imha olmuştu. Savaş yoktu. Yeminim tutulmuştu. Ve Scott. Ah, Scott... Vee'ye nasıl söyleyecektim? Bu kaybı, kalp acısını ve çaresizliği aşmasına nasıl yardım edebilirdim? Kendim için böyle bir planım yokken onu hayatını sürdürmeye nasıl teşvik edebilirdim? Patch'in yerine birini koymaya çalışmak –bir başkasıyla, küçücük bile olsa bir mutluluk bulmaya

çalışmak– yalan olurdu. Artık bir Nefil'dim, sonsuza dek yaşamak üzere kutsanmış ve bunu Patch'siz yaşamak istemiyordum.

Uzakta, çimenlerin esen tatlıdır bir ayak sesi duyuldu. Sesin arasında bir karalık belirirken, saldırmaya hazır pozisyon aldım. Karalığın gözleri etrafı tarıdı. Belli ki bir şey arıyordu. Her geçen yarıma çıkıyor, telaşla hepsini tek tek inceliyor ve sonra da tahmin bir sövgüyle reklemeliyordu.

"Patch!"

Çömlemekte olan bir cesedin başına çıkmış halde durdu. Duyduğuma inanamıyormuş gibi gözlerini kısarak başını bana çevirdi. Gözleri benimkilere kilitlenirken, siyah gözlerinde anlaşılmaz bir duygu vardı. Rahatlama... öfke? Kurtuluş.

Bizi ayıran birkaç metreyi çığlık gibi koşarak aştım ve kendimi kollarına attım. Parmaklarımı gömleğine batırıp yüzümü boynuna gömdüm. "Gerçek olsun. Gerçekten sen ol. Beni bırakma. Beni asla bırakma." Ağlamaya başladım. "Dante'yle dövüştüm. Onu öldürdüm ama Scott'ı kurtaramadım. O gitti. Artık şeytan hâlesi yok ama Scott'ı kurtaramadım."

Patch kollarına yumuşacık bir sesle mırıldanıyordu ama bana sarılan ellere sahip değildi. Beni taş bir sıraya yerleştirdi ama parmaklarının arasından kum misali kayıp gitmemden korkar gibi sımsıkı sarılarak bir an bile bırakmadı. Bitkin ve korkunç görünümden ağladığı belli oluyordu.

Kendi kendime, konuşmaya devam et, dedim. Kaya desen *Patch'in burada kalması için ne gerekiyorsa.*

"Rüyamı gördüm."

Patch açık açık, "Ölmüş," dedi. "Diğerleri gibi. Dante bir şeytan hermenden saldı ama önce bağlılık yemini etmişti ve vücudunun şeytan hâlesi emişti. Tek çıkış yolu buydu. Cehennemden bir

yardımımızda şeytan hilesiyle çıktık. Sen şeytan hilesini yok edince, onları kullanan kovulmuş meleklerin hepsi öldü."

Bu bir rüya olamaz. Olmalı *ama aynı zamanda o kadar gerçek ki.* Parmak dokunuşu kalp atışımın hızlanmasına, tenimin erimesine neden oluyordu. Bir rüyada böyle güçlü bir tepki veremezdim.

"Sen nasıl hayatta kaldın?"

"Ben Dante'ye bağlılık yemini etmedim ve bana şeytan hilesi öğretmesine izin vermedim. Cehennemden çıkmama yetecek kadar bir süre boyunca Rixon'ın bedenini ele geçirdim. Dante'ye de şeytan hilesine de güvenmiyordum. Senin her ikisinin de icabına bakacağına güveniyordum."

Titrek bir sesle, "Ah Patch," dedim. "Sen gitmiştin. Motosikleti gördüm. Geri dönmedin. Sandım ki..." Kalbim sıkıştı ve derin bir sızı bütün göğsüme yayıldı. "Ben tüyünü kurtaramayınca..." Soğuk kış soğuğu gibi amansız ve uyuşturucu bir kayıp ve yıkım hissi yaşadı. Ellerimin arasında kaybolmasından çekinerek Patch'e iyice sokuldum ve kollarının arasında hıçkırmaya başladım.

Patch beni ağır ağır salladı. Zihnime, Melek, diye mırıldandı. Sorun değil. Birlikteyiz. Biri ve birbirimiz için varız.

Birbirimiz için. Birlikte. Benim için geri dönmüştü ve önemli olan her şey buradaydı. Patch yanı başımdaydı.

Gözlerimi kollarıma kurulayarak dizlerimin üstünde doğruldum ve burunlarımı iki yana açarak kucağına oturdum. Ellerimi koyu renk saçlarının arasından geçirdim, bukleterini parmaklarımın arasına aldım ve onu kendime çektim.

"Sensiz olmak istiyorum, Patch," dedim. "Yakınımda olmana ihtiyacım var. Patch, her şeyine ihtiyacım var."

Onu yiyen gibi öptüm. Tadını içime çekerek dudaklarını daha da kavradım. Ellerini sırtımı daha sıkı kavradı ve beni kendine doğru

çekti. Avuç içlerimi omuzlarında, kollarında ve bacaklarında kaydırarak kaslarını yokladım. O kadar gerçek, güçlü, canlıydılar ki.

Dudakları parlak ve ihtiyaç dolu bir arzuyla benimkini bulmuştu.

"Her sabah seninle uyanmak ve her gece senin yanında uyumak istiyorum," dedi Patch ciddi bir sesle. "Sana bakmak, üzerine titremek ve hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde sevmek istiyorum. Seni şımartmak istiyorum; her öpüşüm, her dokunuşum, her düşüncem, hepsi sana ait. Seni mutlu edeceğim. Seni her gün mutlu edeceğim." Parmaklarının arasında tuttuğu antika halka gün ışığında, gümüş renginde parladı. "Bu yüzüğü cennetten sürülmemden kısa süre sonra bulmuştum. Cezamın nasıl sonsuz olduğunu, küçük bir tercihin nasıl sonsuza dek sürdüğünü hatırlamak için kendime sakladım. Çok uzun zamandır benimle. Artık sende durmasını istiyorum. Sen çektiğim eziyete son verdin. Bana yeni bir sonsuzluk kazandırdın. Benim ol, Nora. Her şeyim ol."

Dudağımı ısırarak, bütün yüzümü kaplamaya çalışan gülümsemeyi bastırdım. Havada süzülmediğimden emin olmak için yeri kontrol ettim. "Patch."

Yüzüğün sert kenarını avucuna sürterek, incecik bir kan çizgisinin belirmesini sağladı. "Bugün ve şu andan itibaren, kendimi sonsuza dek sana verdiğime yemin ederim, Nora Grey. Seninim. Aşkımı, bedenimi, ruhumu, senin ellerine ve korumana bırakıyorum." Yüzüğü bağlayıcı bir söz gibi bana uzattı.

"Patch," diye fısıldadım.

"Sözümü tutamazsam, kendi sefaletim ve pişmanlığım, sonsuza dek sürecek cezam olacak." Gözleri gözlerime kilitlenirken bakışlarında, her şeyden soyunmuş bir samimiyet vardı. *Ama sözümü tutmamazlık etmeyeceğim, Melek, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

Yüzüğü tıpkı Patch'in yaptığı gibi, kenarıyla avuç içimi kesmek üzere aldım ve sonra Basso'nun gizemli sözlerini hatırladım. Yüzüğü

daha yukarı kaydırarak, bileğimin iç tarafında kalan, doğuştan gelen, Nefil soyumun habercisi kurşun kalem benzeri işareti kestim. Parlak kırmızı kan, tenime yayıldı. Kanlarımızın karıştığı yerde ılık bir iğnelenme hissiyle, kesiğimi Patch'inkinin tam üstüne dayadım.

"Sevgini alıp gözüm gibi bakacağıma yemin ederim, Patch. Karşılığında bedenimi ve kalbimi sana vereceğim. Sahip olduğum her ne varsa sana veriyorum. Seninim. Tamamen ve eksiksiz. Sev-- beni. Koru beni. Tamamla beni. Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum."

Yüzüğü parmağıma geçirdi.

Sonra güçlü bir elektrik akımı vücudunu sarsmış gibi beklenmedik bir şekilde sıçradı. "Elim," dedi alçak sesle. "Elim..."

Gözleri gözlerime kilitlendi. İfadesi gittikçe artan bir şaşkınlıkla doldu. "Kanlarımızı karıştırdığın yerde, elim karıncalanıyor."

Doğru olabileceğine inanmaya korkarak, "Hissediyorsun," dedim. Umutlanmaya korkuyordum. Bunun bitmesinden ve vücudunu benimkine yeniden kapatmasından.

Hayır. Bu, Basso'nun bana armağanıydı.

Kovulmuş melek olmasına rağmen Patch hissedebiliyordu. Bütün öpüşlerimi, dokunuşumu. Sıcaklığımı, ona tepkimin derinliğini.

Kahkahayla inleme arasında sıkışıp kalmış bir ses çıkardı. Gözleri hayretle aydınlanmıştı. "Seni hissediyorum." Elleri tenimi telaşla keşfederek kollarımdan yukarı kaydı ve yüzümü yakaladı. Beni sertçe öptü. Zevkle sarsıldım.

Patch beni kollarının arasında alınca, sevinçle bir çığlık attım. Gözleri arzuyla yanarak, "Hemen buradan gidelim," dedi.

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü omzunun kavisine gömdüm. Vücudu sağlam bir güvence gibiydi ve artık o da beni hissedebiliyordu. Tenim beklentinin sıcaklığıyla yanıyordu.

Birlikte. Sonsuza dek. Her şey geride kalırken güneş sırtımı ısıtıyor, önümüzdeki yolu aydınlatıyordu.

Daha iyi bir alamet olması mümkün değildi.

Son Bölüm

Üç Yıl Sonra

Hodder Vadisi, Lanchashire, İngiltere

"Pekâlâ, sen kazandın." Koltuğumdan kalkarken yeri süpüren metal grisi ipek tuvaletinin eteklerini tutarak kilisenin giyinme odasına giren Vee'ye hayranlıkla baktım. Vitraylı pencerelerden süzülen ışık kumaşı ışıltılı, metalik bir renkle ateşe vermiş gibiydi. "Geleneksel beyazdan şaşmamanı söylediğimi biliyorum ama yanılmışım. Vee, muhteşem görünüyorsun."

Vee liseden beri görmediğim bağcıklı botlarını göstererek kendi etrafında döndü. "Eski bir şey," dedi.

Dudağımı ısırdım. "Sanırım ağlayacağım."

"Buketimi yakalayacaksın, değil mi? Sonra da profesyonel birine kurutması için verip çerçeveletmem ve bu kadar aptal olduğum için ömrümün sonuna kadar benimle dalga geçebilmen için kimse görmeden bana geri vereceksin."

"Ben bir Nefil'im. Daha diğer arkadaşlarının beyinleri çiçeği attığını algılamadan, ben çoktan kapmış olurum."

Vee mutlulukla iç geçirdi. "Bebeğim, gelmene o kadar sevindim ki."

"Beni en yakın arkadaşımın düğününden alıkoymak için, beş bin kilometreden fazlası gerek," diye gülümsedim. "Balayını nerede geçireceksiniz?"

"Gavin söylemiyor. Bu, onun büyük sırrı. Her şeyi planladı. Tek bir ricam olduğunu söyledim: Oda servisi menüsünde *donut* olan bir otel. On günlüğüne gidiyoruz. Dönüşte ikimiz de iş aramaya başlayacağız."

"Geri taşınmayı düşünüyor musunuz?"

"Coldwater'a mı? Ah, hayır. İngiltere gayet iyi. Bu İngilizler aksanıma bayılıyorlar. Gavin'in bana ilk çıkma teklif etme nedeni, konuşmamı dinlemekmiş. Şansına, konuşmak en iyi yaptığım şeylerden biri." Gözlerindeki muzip bakış kayboldu. "Evde çok fazla anım var. Kalabalığın arasında Scott'ı gördüğümü sanmadan arabayla bile dolaşamıyorum. Sence ölümden sonra hayat var mı? Scott mutlu mudur?"

Gırtlağım konuşamayacak kadar kurumuştu. Scott'ın ölümünden bu yana, küçük ve sessiz bir anımı ayırıp fedakârlığına minnet etmeden geçirdiğim bir günüm bile yoktu.

"Burada olmalıydı. Burada olmasını deli gibi isterdim." Vee kafasını eğdi ve yeni cila sürülmüş tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Ben de öyle." Ellerini tuttum.

"Annen, Marcie'nin birkaç ay önce öldüğünü söyledi."

"Beklenenden daha uzun yaşadı."

"Sonuna kadar kötü kaldı desene."

"Annem cenazesine gitti. Marcie'nin annesi de dâhil toplam beş kişiymişler."

Vee umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Karma gerçekten var."

Odanın karşı ucundaki kemerli kapılar açıldı ve annem kafasını içeri uzattı. Vee'nin annesinin yanında yardımcı düğün planlamacısı

rolünü oynamak için bir hafta önce gelmişti ve bana sorarsanız, bu rolden gizli bir zevk alıyordu. Patch ve benim –çift olmamızı zamanla kabullenmişti– yeminimizi göklerin altında edip olaya mührü bastığımızı, düğün olayına girmeyeceğimizi sonunda kabullenmişti. Olay başlı başına ironikti. Vee'nin benden daha geleneksel bir yol seçeceği kimin aklına gelirdi?

Annem bize gülümsedi. "Gözlerinizi kurulayın, sevgili kızlarım. Vakit tamam."

Vee'nin topuzunu çekiştirerek birkaç buklenin daha yüzüne düşmesini sağladım ve tacına kokulu yaseminler iliştirdim. İşim bitince, Vee kollarını boynuma doladı ve iki yana sallanarak beni içtenlikle kucaklarken ikimiz de bir yırtılma sesi duyduk.

Vee gelinliğinin açılan dikişini görmek için arkasına dönerken, "Lanet olsun," dedi. "Düğünden önce beş kilo vermeyi planlayarak gelinliği bir beden küçük sipariş ettim. Kendime şişko demezdim ama birkaç Nefil kilosundan kurtulmak da fena olmazdı. Ne yazık ki dolabımdan Twinkie'ler hiç eksik olmadı."

Elimde değildi; kıkırdamaya başladım.

Vee, "Ne olacağını görebiliyorum. Onca insanın arasından iç çamaşırlarım gelinliğimden fışkırarak yürüyeceğim ve senin umurunda bile değil," dedi ama o da sırıtıyordu. Çantasından bir yara bandı çıkarıp elbisesine tutturdu.

O kadar çok güldük ki sonunda suratlarımız kıpkırmızı kesildi ve ikimiz de nefes alamaz olduk.

Kapı ikinci kez açıldı. "Yerlerinize! Çabuk!" Annem beni odadan dışarı sürükledi. İçeriden kilise orgunun sesi geliyordu. Hepsi sarı renkli, bir örnek deniz kızı elbiseleri giymiş nedimelerin arkasındaki yerime geçtim ve Vee'nin kardeşi Mike'ın uzattığı beyaz leylak buketimi aldım. Vee de yanıma geldi ve derin bir nefes aldı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Göz kırptı. "Ve istekli."

Oymalı devasa kapıların iki yanında duran görevliler kapıları açtı. Vee ve ben kol kola kiliseye girdik.

Evlilik töreninin ardından dışarıda fotoğraf çektirdik. Parlak öğleden sonra güneşi, uzakta koyunların otladığı bir tabloya benzeyen yeşil çayırlara ışık saçıyordu ve Vee hepsinin ortasında, onu hiç görmediğim kadar dingin ve ışıltılı haliyle, göz kamaştırıyordu. Gavin elini tuttu, yanağını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Vee bana Gavin'in insan soylu olduğundan bahsetmemişti ama onu görür görmez anlamıştım. Vee bağlılık yemini etmediği için birlikte yaşlanabileceklerdi. Onun, hatta kendimin yaşlanma olayımızın nasıl işleyeceğini bilmiyordum çünkü şu ana dek bir Nefil'in bağlılık yemini etmeden sonsuza dek yaşadığı görülmemişti. Vee her halükârda ölümsüzdü. Gavin günün birinde karısının bir gün diğer tarafa, yanına gelmeyeceğini bilmeden ölecekti. Vee'nin bu gerçeği yok saymasına kızmıyordum. Kendine anılar yaratabilmesine hayrandım, o kadar. Gavin'le bugüne dek tanışmamıştım ama Vee'ye sevgisi ve hayranlığı barizken daha ne isteyebilirdim ki?

Düğün kutlaması da açık havada, büyük, beyaz bir çadırın altında yapılacaktı. Gözlerim fotoğraf makinesi flaşlarından kamaşmış halde bara gittim ve bir maden suyu istedim. Çiftler orkestra eşliğinde dans ediyorlardı ama gözüm onları görmüyordu. Bakışlarım Patch'e odaklanmıştı.

Düğün için pırıl pırıl olmuştu. Siyah bir smokin giymişti ve baştan çıkarıcı bir gülümsemesi vardı. Smokini atletik yapısını öne çıkarıyor, gülümsemesi kalbime adrenalin pompalıyordu. Beni görünce, gözleri şefkat ve arzuyla ısındı. Tenim heyecanla yanmaya başlamıştı. Bütün günü ondan ayrı geçirmiştim ve şimdi onu fena halde istiyordum.

Patch şarabını yudumlayarak yanıma yaklaştı. Smokinin ceketini omzuna atmıştı; dalgalı saçları sıcaktan nemlenmişti. Düşüncelerimin saptığı istikamet konusunda en ufak bir tereddüt taşımaksızın, "Yolun aşağısında bir pansiyon var. Ateşin başına vurduysa, şuradaki ağaçların arkasında da bir ambar var," dedi.

"'Ateşin başına vurduysa' mı dedin?"

Patch ellerini kalçalarıma yerleştirip beni kendine çekti. "Evet. Bir ön sunum ister misin?" Beni bir kez öptü. Ardından dilinin yaratıcı manevralarıyla beni öpmeye devam ederken, "Seni seviyorum," dedi.

"Duymaktan hiç bıkmayacağım kelimeler."

Bukleleriimi yüzümden çekti. "Hayatımın böyle eksiksiz olacağını hiç tahmin etmezdim. İstediğim her şeye sahip olabileceğim aklıma gelmemişti. Sen benim her şeyimsin, Melek."

Sözleri kalbimin kabarmasına neden olmuştu. Onu asla kelimelere dökemeyeceğim bir aşkla seviyordum. O benim bir parçamdı, ben de onun. Birbirimize sonsuza dek bağlanmıştık. Eğilip onu öptüm. "Teklifini düşünebilirim. Eski ve hoş bir pansiyon mu demiştin?"

Patch düşüncelerime, *Cadillac önde, arka tarafta da motosikletim var*, dedi. *Geleneksel çıkış mı, kaçış mı?*

Şahsen bir gün için yeterince gelenek dozu almıştım. *Kaçış.*

Patch beni kucakladığı gibi arka tarafa doğru yönelirken bir çığlık attım. Motosikletine atladık, roket hızıyla yola fırladık ve yeşil tepelerden pansiyona doğru neredeyse uçarak gittik.

Küçük ve sevimli odamızda, uzanıp ipekli boyun bağını çektim ve düğümü çözdüm. Beğeniyle, "Beni etkilemek için böyle giyiniyorsun," dedim.

Dişlerini kulak mememe sürterken, "Hayır, Melek," dedi. "Seni etkilemek için soyunuyorum."

Teşekkürler

Kalbim *Hush, Hush* serisini yazmamı mümkün kılan insanlara karşı minnetle dolu. İlk olarak şaşmaz destekleri için aileme teşekkür ederim. Etrafımın beni böyle koşulsuz seven insanlarla çevrili olması beni hayrete düşürüyor.

Yayın hakları temsilcim Catherine Drayton'a bana inandığı için teşekkür ederim.

Sektörün en iyileriyle çalıştığım için kendimi şanslı sayıyorum. Courtney Bongiolotti, Julia Maguire, Zareen Jaffery, Justin Chanda, Anne Zafian, Jenica Nasworthy, Lucille Rettino, Elke Villa, Chrissy Noh, Jon Anderson ve Valerie Shea.

Sahne gerisinde sayısız saat harcayan Anna McKean ve Paul Crichton'a teşekkür borçluyum. Bana göz kulak olduğunuz için ayrıca teşekkür ederim.

Bu macera sırasında edindiğim arkadaşlıklar için ayrıca minnet duyuyorum. Özellikle FallenArchangel.com sitesinin arkasındaki becerikli ve akıllı kardeşler, Jenn Martin ve Rebecca Sutton için. Sakin olun ve Patch'i çağırın!

Lyndsey Blessing, Charlie Olsen ve InkWell Management ekibinin tamamı, arkamı kolladığınız için teşekkürler.

Kitaplarımın kapaklarına bayılıyorum ve James Porto ile Lucy Ruth Cummins'i sanat eserleri ve yaratıcılıkları için alkışlıyorum.

Sıradışı bir hayran olan Lisa Martin'e Kids Need to Read yararına bir karakter için bağışta bulunduğu için teşekkürler. Cömertliğin takdire şayan ve ismin de bu kitapla ölümsüzleşti.

Ön saflarda sayısız kitapçı ve kütüphaneci çalışıyor. *Hush, Hush*'ı tek bir okuyucuyla bile paylaştıysanız size bir selam borçluyum. Bu teşekkürü sadece size özel olarak kabul edin.

Fısıltı yayımlandığından beri dünyanın dört bir yanına seyahat etme ve okurlarla tanışma fırsatı yakaladım. Uluslararası yayıncılarım olmasa hiçbiri mümkün olmazdı. Simon & Schuster İngiltere, Simon & Schuster Avustralya, Simon & Schuster Kanada, Piemme Freeway ve Lattes'teki arkadaşlarıma özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Son olarak okuyucularıma bir not: Ne müthiş bir üç yıl oldu! Yazması bu kadar eğlenceli bir okur kitlesi olduğunuz için teşekkürler. Destek mektuplarınız, organizasyonlarıma katılımlarınız, Patch, Nora, Vee ve Scott'a âşık olduğunuz için teşekkürler. Gelecekte sizler için yazmak için sabırsızlanıyorum.